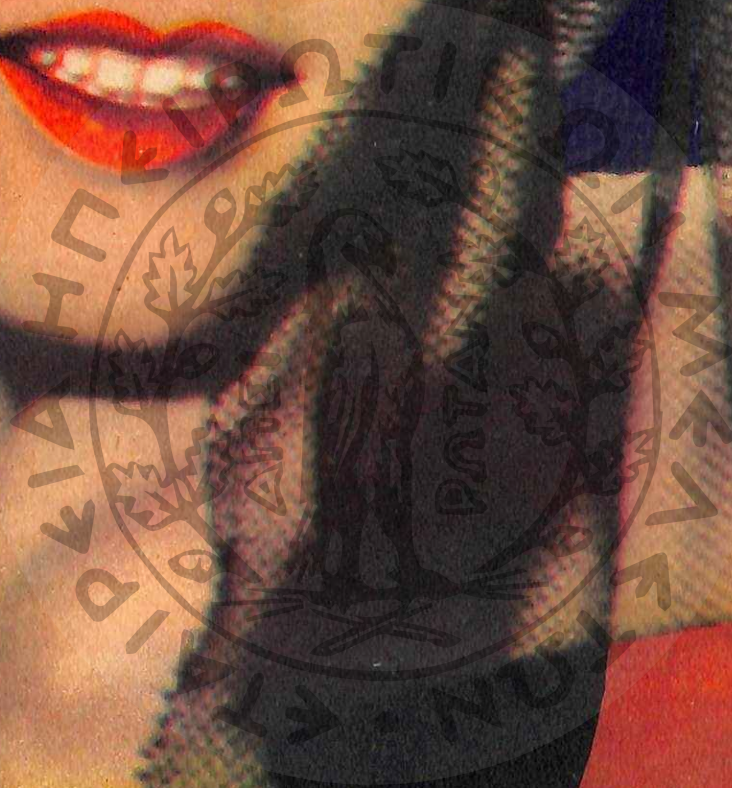

Εβδομαδιαίο

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 440

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

4 Μαρτίου 1936

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ

Μεγάλα, καταπληκτικά πράγματα συγκλονίζουν τον κόσμο: ή «χώρα του ανατέλλοντος ήλιου» κινδυνεύει... νά δύση! Μέσα στις όδους του Τόκιο οι επαναστάτες έκαναν κιμά — ή μάλλον Σοϋ(τ)ζοϋκι — πρωθυπουργό και ύπουργούς κι' ο ναύαρχος Όκιά υπόσχεται θύματα... με την όκιά!

Ήμεις που έχουμε στις φλέβες μας αίμα κινηματιών — καταλαβαίνουμε και νοιώθουμε πολύ καλά — αν όχι την Ιαπωνική διάλεκτο — πάντως την Ιαπωνική αυτή έκρηξη!

Κατ' άλλους, τὸ κίνημα έχει ως σκοπὸν νά ἀναστηλώσῃ τὸ εἰς ἐρείπια καταπίπτον, κατὰ τὴν ἀντίληψίν των, Ιαπωνικὸν κράτος: γι' αὐτὸ λέγεται καὶ «παλινόρθωσις τοῦ σοϋά»... Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμῶς δρᾷ ἐνάντια στὶς ἐπαγγελίες του, γιὰτὶ δὲν ἄφισε σοῦά γιὰ σοῦά... ἀφοῦ γκρέμισε ὅλα τὰ δημόσια κτίρια!

Ζωηρόν ἀντίκτυπον εἶχαν τὰ γεγονότα καὶ στὸ ἐδῶ χρηματιστήριον... τῶν τροφίμων! Τὰ γιαπωνέζικα καθούρια ὑπερετιμήθησαν κατὰ πενήκοντα λεπτά στὰ ἐδωδιμοπωλεῖα... Τὰ ἀπερρόφησε καὶ πάλιν ἡ παραγωγὸς Ἰαπωνία γιὰτὶ εἶναι ἀπαραίτητα σὲ μιὰ χώρα πού πηγαίνει... σὰν τὸν κἀθ' οὐρά!

Ἀν ἐπικρατήσῃ τὸ στρατιωτικὸ κίνημα οἱ «Τάιμς» λέγε ὅτι προμηνύεται μεγάλο κακὸ στὴν Ἀσία: ἡ Ἰαπωνία θὰ δράσῃ ἐναντίον τῶν Σοβιετ καὶ τῆς Κίνας. Ἡμεῖς, λόγῳ τῆς θέσεώς μας προτιμῶμεν νά θρискώμεθα εἰς ἀπὸστασι κ ἡ ν σα λ ἄ τ α ν καὶ νά μᾶς συμπαθῇ ὁ φίλος μας Τσὶν - Τσὼν καὶ γενικῶς οἱ Σῖναι. Ἀς εἶναι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΑΡΧΙΖΕΙ

ή δημοσίευσις ἑνὸς νέου θαυμα-
σίου μυθιστορήματος
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ,

ΑΝΤΙΟ!

Εἶναι ἡ παθητικώτατη ἱστορία
ἑνὸς μαρτυρικοῦ ἔρωτος, πού
θὰ συγκινήσῃ βαθύτατα κάθε
ἀναγνώστη.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἐπρεπε νά ἐξῇ ὁ Ἀμποῦ
γιὰ νά τὸν ἐξυμνήσῃ!
Ἀλλὰ τὸν νεο Χατζησταυρῇ
στὸν Ὀλυμπο πιά δὲν θὰ ἔρῃ —
γιὰτὶ λημέρι ἔστησεν
ἐσχάτως στὸ Παρίσι!

Ἀσύλληπτος ὡς Ροκαμβόλ...
ἐνῶ παντοῦ θεᾶται:
τὴν μιὰ περίπατο στὸ Μπουά...
τὴν ἄλλη καμελὸ ντὺ Ρουά...
ὡς καὶ στὴν πλάς ντελὰ Κονκὸρντ
θὰ τὸν ἰδῇτε ἀν πάτε!

Καὶ ἂν μπορεῖτε τοὺς «σερζὰν
ντε βίλ» διαφωτίσατε
πού σπεύδουνε μόλις σᾶς δοῦν
κι' ἑλληνιστὶ σᾶς τραγουδοῦν:
«Τὸν Ζαῖμη μὴν τὸν εἶδατε
καὶ μὴν τὸν ἀπαντήσατε;...»

□ □

Ὁ Δημητρός καὶ ὁ Φραγκῆς
ἀγάπαγαν τὴν ἴδια,
μὲ δίχως φρόνηση καὶ νοῦ:
μιὰ Παναγιώτα... ἀπὸ κοινοῦ—
καὶ στὴν καρδιά της εἶχανε
κι' οἱ δυὸ... τοκομερίδι!

Ἡ ἀμφιβολία κάποτε
τοὺς ἔφερε στὰ χέρια:
«Ὁχι! Ἐμέναν ἀγαπᾷ!»
Βρισίες, θλαστήμιες... καὶ λοιπὰ!
Κι' ἀπὸ τὰ χέρια ἤρθανε
συντόμως... στὰ μαχαίρια!

Ἐπίλογος: ἐνῶ γι' αὐτὴν
ἐπαῖξαν τὴν ζωὴ των —
κι' ὁ ἕνας πῆγε φυλακὴ —
κι' ὁ ἄλλος σὲ μιὰ κλινικὴ —
ἡ Παναγιώτα ἀπλούστατα
γλεντοῦσε... μ' ἕναν τρίτον!

□ □

Ρῶσσοις ἀντικομμουνιστῆς
εἰς τὰ Σοβιετ ἐστάλη...
Πλὴν ἡ ἀπόπειρά του αὐτὴ
ἀπέθανε... κι' ἔχει θαφτῇ!
Κατὰ τοῦ Στάλιν ἦτανε
κι' ἀμέσως κατεστράλη!

□ □

Ἡφαίστεια... κινήματα...
μὲ τοῦτα καὶ μὲ κείνα,
οἱ Ἰάπωνες ἐξασθενοῦν:
γι' αὐτὸ μὲ τὸν σοφὸν των νοῦν
ζητοῦνε ὡς τονωτικὸν
νά πάρουν λίγη... Κίνα!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Τ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

Τὸ Βασιλικὸ Θέατρο ἀνέβασε τὴν πε-
ρασμένη ἐβδομάδα τὴ δραματικὴ ἡθογρα-
φία τοῦ Δημήτρη Μπόγρη «Ἀρραβωνιά-
σματα».

Τὸ ἔργο δὲν εἶναι καινούργιο, οὔτε παί-
ζεται γιὰ πρώτη φορά. Πρωτοπαίχθηκε
πρὶν ἀπὸ δέκα ἢ ἑντεκα χρόνια σὲ ἕνα
συνοικιακὸ «φιλολογικὸ» θεατράκι καὶ
ἀπὸ τότε ἐπανελήφθη πολλές φορές
σὲ κεντρικὰ καὶ μὴ θεάτρα, ἐδῶ καὶ στὴν
ἐπαρχία καὶ σημειῶνε πάντοτε ἐπιτυ-
χία.

Πρόκειται πραγματικὰ γιὰ ἕνα πολὺ
καλὸ ἔργο, τὸ θεατρικώτερο κατὰ τὴν
γνώμη μας τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως,
μὲ ἀφθονο ἑλληνικὸ χρῶμα πού μεταδί-
δει ἀπ' εὐθείας στὴν καρδιά τὴν συγκί-
νηση.

Τὸ ἀνέβασμά του ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ
θέατρο ἀποτελεῖ μιὰ δίκαιη ἀνταμοιβή
καὶ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς προχθεσινῆς
βραδυᾶς στὴν ὁποία βοήθησε φυσικὰ καὶ
τὸ στοργικὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου εἶνε ἀρ-
κετὰ ἐνθαρρυντικὸ γιὰ τὸ Κρατικὸ αὐτὸ
ἴδρυμα πού εὐτυχῶς ἀρχίζει νά θυμᾶται
καὶ νά προσέχῃ τὰ καλά ἑλληνικὰ ἔργα
ἔστω καὶ ἂν δὲν πρόκειται νά τὰ παρου-
σιάσῃ αὐτὸ γιὰ πρώτη φορά στὸ ἀθηναί-
κὸ κοινόν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Δίπρωκτη παιδικὴ κωμωδία

Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς
ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ὡν καὶ δέκα μόνον ὑπάρχουσιν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. 1000

ΗΜΕΡΟΜ. 16 8-87

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΛΛΑΞΕ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ο Κλόουν.—Τί έγινε ο έγγαστρίμυθος ήθοποιός;
Ο διευθυντής του τσίρκου.—Βρήκε συμφερότερο ν' αλλάξει επάγγελμα καὶ νὰ πουλή... παπαγάλους.

□ □

ΠΩΣ ΣΥΝΕΒΗ

—Είναι αλήθεια πώς την έρωτεύθηκες μόλις την πρωτοείδες;
—Ναί.
—Και πώς συνέβη αυτό;
—Είχα ξεχάσει τὰ γυαλιά μου στο σπίτι...

□ □

ΖΗΛΕΙΑ

Η μοδίστρα.—Μου είχατε πη κυρία πώς θα με συστήσετε καὶ στις φίλες σας...
Η κυρία.—Ναί. Δεν ήξερα όμως τότε ότι ράβετε τόσο καλά...

□ □

ΤΟ ΙΔΙΟ ΘΑΚΑΝΕ

—Η Μαρία διαδίδει πώς βάφονται πάρα πολύ.
—Μην της δίδεις σημασία. Κι' αυτή αν είχε το δικό σου δέρμα, τὸ ίδιο θα έκανε...

□ □

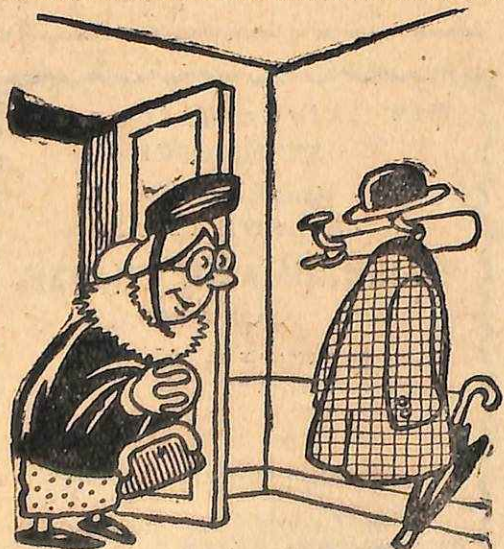
ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

—Έχω τρεις κόρες καὶ κανέναν γαμπρό!..
—Πολύ περίεργο. Έγώ αντιθέτως έχω μιά κόρη καὶ τέσσερις γαμπρούς...

□ □

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ

—Πώς προτιμάτε κύριε νὰ φάτε: α' λὰ κάρτ ή τάμπλ ντ' ή;
—Επὶ πιστόσει!

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

—Καλημέρα σας, κύριέ μου... Είμαι ή ανήλικη που βλέπει τὸ μέλλον...

Οἱ πειραταὶ ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΛΩΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οἱ καμαρωτοὶ είχαν σπρώξει τις πολυθρόνες τοῦ σαλονιοῦ στο κατάστρωμα κι' ὅλοι οἱ ἐπιβάτες βρίσκονταν μαζεμένοι ἐκεῖ, σχηματίζοντας κύκλο.

Τὸ φεγγάρι, ὀλόγιομο, ἔκανε ν' ἀκτινοβολή τὸ ἀφρισμένο αὐλάκι τοῦ βαποριοῦ, ἀπάνω στὴν ζεστή θάλασσα τῆς Κίνας...

Ἐκτός ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν μηχανῶν, κανένας ἄλλος θόρυβος δὲν ἀκούγονταν. Οὔτε ἕνας ψιθύρος.

Ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα τῆς, ἡ κ.Ντορσαὶ κάπνιζε ἕνα σιγαρέττο στὴν ἀκρὴ τῆς κεκριμπαρένιας πίπας τῆς.

— Πῆτε μου, καπετάνιε, εἶπε ξαφνικά, πὺ βρισκόμαστε ἀκριβῶς ἀπὸψε;

Ο ἀξιωματικὸς πέταξε στὴν θάλασσα τὸ πούρο πὺ κάπνιζε κι' ἀποκρίθηκε:

— Ἀνάμεσα στὴν Σουμάτρα καὶ στὴν χερσόνησο τῆς Μαλάκας, κυρία μου!

— Ὡστε παραπλέουμε τὴν Μαλαισία;

— Τὴν Μαλαισία, τὸ Ἰνδικὸ Ἀρχιπέλαγος, ὅπως ἀγαπάτε, κυρία μου...

— Καπετάνιε, διάβασα καταπληκτικὰ πράγματα γιὰ τοὺς πειρατὰς αὐτῶν τῶν παραλίων!..

— Ἦσυχάστε, κυρία μου, οἱ Μαλαῖοι πὺ γνώρισα εἶνε κατὰ γενικὸν κανὸνα ἄνθρωποι ἥσυχοι, σχεδὸν ὅλοι τοὺς ἀπαράμιλλοι πιλότοι. Γνωρίζουν μὲ κλειστὰ μάτια τίς ἔξερές τῶν κοραλλίων καὶ τίς ἀποφεύγουν! Γι' αὐτὸ προ-σέλαβα αὐτὸν πὺ θὰ μὰς διευθύνῃ καλλίτερα ἀπὸ τὸν πιδ ἔμπειρο Ἀγγυλο τιμονιέρη! Κυρία μου, δεκαπέντε χρόνια ταξιδεύω στὶς χώρες τῶν Τροπικῶν καὶ ποτὲ δὲν ἀκούσα νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὴν παραμικρὴ πειρατικὴ ἐπιδρομὴ σ' αὐτὰ τὰ παράλια. Μόνον τὰ παιδικὰ περιοδικὰ ἐπιμένουν νὰ γράφουν τέτοια παραμύθια...

Ἡ κ. Ντορσαὶ ψιθύρισε μὲ κάποια νοσταλγία:

— Τί κρίμα!

Τὸ ἡχηρὸ γέλιο τοῦ καπετάνιου μεταδόθηκε σὲ ὅλους τοὺς ἐπιβάτες.

Ο μπάρμαν ἔφερε ἀναψυκτικὰ ἀπάνω σ' ἕνα δίσκο. Ἐκανε ὅμως τὴν ἀπροσεξία νὰ στάξῃ μερικὲς σταγόνες ἀπάνω στο λευκὸ φῶρεμα τῆς κ. Ντορσαὶ, πὺ τινάχτηκε ξαφνισμένη, μπηγώντας μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ. Αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἔγυψε τὸν κ. Ντορσαὶ πὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ στὴν πολυθρόνα τοῦ.

— Τί εἶνε ἀγάπη μου; Τί ἔπαθες;

Ο παχὺς, ἥσυχος ἀνθρωπάκος εἶχε ὀρθωθῇ μπροστὰ στὴν γυναῖκα τοῦ. Ἀντελήφθη ἁμέσως τὴν συμφορὰ κι' ἔρριξε ἕνα θυμωμένο βλέμμα στὸν μπάρμαν.

— Ἐτοιμαζόταν νὰ σφουγγίσῃ μὲ τὸ μαντήλι τὸ βρεμένο φῶρεμα, ὅταν ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ σκοπιωροῦ:

— Φῶς ἀριστερά!

Ὅλα τὰ βλέμματα γύρισαν ἀνήσυχα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Μιά ὥρη, κίτρινη λάμψη χόρευε ἀπάνω στὰ κύματα, σὲ ἀπόσταση μισοῦ μιλίου ἀπὸ τὸ γιῶτ. Γύρισαν καὶ κύτταξαν ἐξ ἐνστίκτου τὸν Μαλαῖο πιλότο: Εἶχε ἀκούει μὲ ἀπάθεια τὴν φωνὴ τοῦ ναύτη, χωρὶς νὰ κιν-ηθῇ κανένας μὺς στὴν μπρούντζινη φά-τσα τοῦ.

Τώρα ὅμως πὺ τὸ συλλογίζομαι, θὰ μπορούσα νὰ ὀρκιστῶ πὺς λίγα δευτε-ρόλεπτα ὕστερα ἀπ' τὴν φωνὴ τοῦ ναύτη, ἔδωκε μιά στροφή τοῦ τιμονιοῦ κι' ἔκανε νὰ λοξοδρομήσῃ τὸ βαπόρι ἀπ' τὴν γραμμὴ τοῦ.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μετὰ τὴν διατα-γὴ πὺ ἔδωκε ὁ καπετάνιος στὸν ἀξι-ωματικὸ τῆς βάρδιας, ὁ προβολεὺς ἀρ-χισε νὰ ἐρευνᾷ τὴν θάλασσα πὺ ταρ-αζόταν ἀπὸ ἑλαφρὰ κύματα. Σὲ λίγο φώτιζε ἕνα καίκι πὺ ταξίδευε μὲ τὰ πανιά. Μέσα σ' αὐτὸ καμνιά δεκαεπτά ἄνδρες ἦσαν μαζεμένοι γύρω ἀπ' τὸ κατάρτι, ἄλλοι ἦσαν κουβαριασμένοι, ἕνας μουσικὸς ἔπαιζε ἕνα παράξενο ἔγ-χορδο ὄργανο καὶ τραγουδοῦσε μιά στριγγὴ ἀσιατικὴ μελωδία.

Γοητευμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο θέαμα ἡ κ. Ντορσαὶ, παρακάλεσε τὸν καπετάνιο νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται, ὅρθιοι στὴν κου-παστῇ, ἔκαναν νοήματα στοὺς κίτρι-νους, πὺ δὲν ἀπείχαν παρὰ μερικὲς ὀργυιές, νάνεβον στὸ κατάστρωμα.

Ὅταν τὸ καίκι τοὺς πλεύρισε σὲ γιῶτ, τοὺς ρίξαμε σκονίνεις σκάλες. Καμνιά εικοσαριά Μαλαῖοι, μὲ ἄ-σπρα φορέματα καὶ μὲ πανέρια γεμά-τα φρούτα ἀπάνω στὰ κεφάλια τοὺς, σκαρφάλασαν εὐκίνητα στὸ βαπόρι.

Μὰς τριγύρισαν, προσφέροντάς μας ἀπ' τὰ ἑξωτικά τοὺς προϊόντα. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε ξεγλυποτρῆσει κοντὰ στὸν τιμονιέρη, ἕνας ἄλλος χῶθηκε ὡς τὸν θάλαμο τῆς διακυβερνήσεως, ὅπου φύλαγε ὁ ὑποπλοίαρχος. Καθῆναι ἀπὸ μὰς εἶχε δυὸ Μαλαῖους γονατισμένους στὰ πόδια τοῦ. Ὁ μουσικὸς εἶχε κα-θῆσει ἀνάμεσα μὰς κι' ἔπαιζε μὲ τὴν κιθάρα τοῦ καὶ συγχροδῖες. Ἡ ἴδια μελωδία πὺ εἶχε ἀρχίσει πρίν, ἔπανε-λήφθη σὲ λίγο καὶ τὸν ἀκούγαμε βυ-θισμένοι σὲ μιά παράξενη νάρκη.

Μόνον ὁ μπάρμαν πηγαينوερχόταν μὲ ταραχὴ, μὲ τὸ ἄσπρο σμόκιν τοῦ, ἀ-πάνω στὸ κατάστρωμα, ρίχνοντας θυ-μωμένες ματιές στοὺς κίτρινους κι' ἐ-πιτιμητικὲς σὲ μὰς.

Δὲν ἦταν ἀσήμαντο ὑποκείμενον ὁ Τζῶν, ὁ μπάρμαν. Ὁ κ. Ντορσαὶ τὸν εἶ-χε ἀγκαζάρει γιὰτὶ ἐτοιμαζε καλλίτε-ρα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸ γιου-γιουὶ κοκ-τέιλ, γιὰ τὸ ὁποῖο ξετρελλανόταν ὁ πλοῦσιος βιομήχανος.

Ὁ Τζῶν εἶχε σκοτεινὸ παρελθόν κι' εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν Ἀμερικὴ ὕστε-ρα ἀπὸ μιά σκανδαλώδη ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τοῦ Λύντς. Ἦσως γι' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τοὺς «χρωματι-στοὺς» ἀνθρώπους.

Ξαφνικὰ ὁ Τζῶν διέκοψε τὸν ἀνήσυ-χο περίπατό τοῦ μπροστὰ στὴν κ. Ντορ-σαὶ καὶ μὲ θλιμμένη καὶ κλαυμάρικη φωνὴ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀ-προσεξία τοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνη ἡ νέα ἔπαιζε μὲ τὰ διαμάντια τοῦ καλλίτης τῆς.

— Δὲν πειράζει, Τζῶν, εἶπε.

Ὁ κ. Ντορσαὶ ὅμως εἶπε νευρια-σμένα:

— Ἀδέξιε, μὴν ἐνοχλῆτε τὴν γυ-

ναῖκα μου! Πηγαίνετε καλλίτερα νὰ μοῦ φέρετε μερικά μπουκάλια σαμπά-νιαις!

Ὁ Τζῶν ὑποκλίθηκε, εἶδα ὅμως στὸ βλέμμα τοῦ μιά λάμψη μίσους. Ἀπο-μακρύνθηκε βιαστικά, ἀνατρέποντας στὸ πέρασμά τοῦ ἕνα Μαλαῖο καὶ χῶ-θηκε μέσα στὴν ἀποθήκη τοῦ βαποριοῦ πῶντας ὀρηκτικὰ τὴν πόρτα πίσω τοῦ.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ μουσικὴ ἔσβυσε. Ὅλα σῶπασαν σὲ λίγο.

Τότε ἐγινε κάτι τὸ καταπληκτικὸ, πὺ κανεὶς ἀπὸ ὄσους παρέστησαν μάρτυ-ρες δὲν θὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ.

Ὁ μουσικὸς «ἔπαισε» μιά καινούρ-για παράξενη συγχροδία στὴν κιθάρα τοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ σινιάλο, δυὸ Μαλαῖοι πὺ ἦσαν ζαρωμένοι στὰ πόδια μὰς, σηκώ-θηκαν σιγὰ-σιγὰ, τράβηξαν κάτω ἀπ' τὰ φορέματά τοὺς καὶ μακρὰ ἐγχει-ρίδια καὶ ἀκούμπησαν τὴν αἰνμὴ τοὺς στὸν λαϊμό μὰς. Ἄλλοι δυὸ συγχρόνως μὰς ἔδεσαν μὲ ἕνα λεπτὸ καὶ στερεὸ σκοινί.

Μονομιάς, ὅσοι Εὐρωπαῖοι βρίσκον-ταν στὸ κατάστρωμα εἶχαν τεθῇ ἐκτὸς μάχης, ἐκτὸς τῆς κ. Ντορσαὶ, πὺ δὲν τὴν εἶχε ἀγγίσει κανένας ἀγριος.

Κατάχλωμη αὐτὴ καὶ μισολιγοθυμι-σμένη, εἶχε σωριαστῇ στὴν πολυθρόνα τῆς.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὺς ἔμεναν ἀκόμη οἱ 5 ναῦτες πὺ κοιμοῦνταν στὸν κοι-τώνα τοῦ κύτους, οἱ 2 θερμαστὲς κι' ὁ Τζῶν πὺ δὲν βιαζόταν νὰ ἐπιστρέψῃ.

Τὸ ὑπόλοιπο σενάριο ἐκτυλίχθηκε μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα.

Ὁ ναύτης πὺ τὸν βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ κατάρτι, σκαρφάλασε μὲ εὐκίνησι-α πιθῆκου στὴν σκοπιὰ. Σὲ λίγο ὁ σκο-πιῶρὸς κυλιόταν ἀναίσθητος στὸ κα-τάστρωμα. Ὁ ναύτης ἔκαμε ἀκόμα μιά προσπάθεια γιὰ νὰ ἀνασκηθῇ στοὺς ἀγκῶνες, ξανάπεσε ὅμως τελειωτικὰ ἀ-ναίσθητος.

Σὰν νὰ εἶχε ὅμως ἀκούσει τίπο-τε καὶ σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτε, ὁ κί-τρινος τιμονιέρης ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρίζῃ τὸ τιμόνι, μὲ τὰ μάτια καρφω-μένα στὰ ἀστέρια, πὺ ἦταν ἡ πυξίδα τοῦ.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι Μαλαῖοι τότε, ἐκτὸς ἀπ' τὸν μουσικὸ, ὤρμησαν πρὸς τὴν καταπακτὴ τῆς ἀποθήκης, ὅπου εἶχε χωθῇ ὁ Τζῶν. Ἡ πόρτα ἦταν ἀπὸ ἀ-τσάλι καὶ ἀντεῖχε.

Ἀγωνιζόμεσαν νὰ λύσουμε ἡ νὰ σπᾶσουμε τὰ δεσμά μὰς. Ὁ καπετά-νιος, κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ καὶ θυ-μὸ, ξεστόμιζε τίς χειρότερες βρισιές.

Ὅσο γιὰ τὸν μουσικὸ, τὸν ὁποῖο θεω-ροῦσα σὰν ἀρχηγὸ τῆς ἐπιδρομῆς, εἶχε πλησιάσει τὸν κ. Ντορσαὶ. Στ' ἀστέια πῆρε ἕνα βρόχο ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ βιο-μηχάνου καὶ τοῦ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα.

Ἐπὶ τοῦ ἔδωκε φωτιά μ' ἕναν ἀνα-πτῆρα γερμανικῆς κατασκευῆς.

Ὁ κ. Ντορσαὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἦταν πρακτικὸς ἄνθρωπος. Ἐπρεπε νὰ ἀπο-λαύσῃ ἐκεῖνο πὺ τοῦ δινόταν—ἴσως ὡς στερνὴ χαρὰ! Κάπνισε λοιπὸν τὸ πού-ρο. Ὁ μουσικὸς φάνηκε εὐχαριστημέ-

νος καὶ καταδέχθηκε νὰ χαμογέλασῃ στὸν αἰχμάλωτο. Ὑστερὰ τοῦ γύρισε ἀπὸτομα τίς πλάτες καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν κ. Ντορσαὶ, πὺ εἶχε πιά στὰ γερὰ λιποθυμήσει. Τῆς ἔπιασε ἀπαλὰ τὸ ὄμορφο ξανθὸ κεφάλι, τὸ ἔγειρε μπροστὰ καὶ μὲ ἀπότομη χειρονομία ἔ-σπασε, ἐπάνω στὸν σβέρκο τῆς, τὸ φερ-μουάρ τοῦ διαμαντένιου κολλιῆ, καθὼς καὶ τὸ πλατινένιο σύρμα πὺ ἔδενε τὰ διαμάντια. Τὰ διαμάντια ξεχύθηκαν μέ-σα στὴν παλάμη τοῦ μὲ φωτεινὲς ἀνα-λαμπές. Τὰ κύτταξε γελώντας.

Ξαφνικὰ, ἄλλαξαν τὰ πράγματα.

Ἀκούστηκε ν' ἀνοιγῇ ἡ καταπακτὴ. Στὴν ἀρχὴ νομίσαμε πὺς οἱ πειρατὰι εἶχαν διαρρήξει τὴν πόρτα. Ἀκούσαμε ὅμως ν' ἀντηχοῦν πολλοὶ πυροβολι-σμοὶ καὶ 4-5 Μαλαῖοι σωριαστὴν χτυπημένοι κατακούτελα.

Ἦταν ὁ Τζῶν, ὁ μπάρμαν, πὺ ἀντὶ σαμπάνιαις ἔφερνε ρεβόλβερ.

Οἱ πυροβολισμοὶ συνεχίζονταν. Στὸν καθένα, σωριαζόταν κι' ἕνας Μαλαῖος.

Ἀστραπιαῖα, ἡ ὀρὴ τῶν πειρατῶν ριχνόταν πανικόβλητη στὴν θάλασσα, γιὰ νὰ φθάσῃ κολυμβώντας στὸ καίκι.

Ὁ μουσικὸς στάθηκε γιὰ μιά στιγμὴν κατὰπληκτος στὸ μέσον τοῦ καταστρώ-ματος, σφίγγοντας μέσα στὴν παλάμη τοῦ τὴν πολυτιμὴν λεία τοῦ καὶ ρίχνον-τας μιάν ἀπελπιστικὴ ματιά πρὸς τὸν μπάρμαν, πὺ προχωροῦσε μὲ τὰ ρε-βόλβερ στὰ χέρια.

Χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τί θησαυρὸ κρατοῦσε στὰ χέρια τοῦ, μ' ἕνα πῆδη-μα ὁ κίτρινος ἐτοιμαζόταν νὰ ριχτῇ ἀπ' τὴν κουπαστῇ, ὅταν μιά σφαῖρα τοῦ Τζῶν τὸν ἔπληρωσε νεκρὸ στὰ πόδια τῆς κ. Ντορσαὶ.

Σὰν νὰ περίμενε μόνον αὐτὴ τὴν στι-γμὴ γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν λιποθυμία τῆς, ἡ νέα ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς.

Ὁ κ. Ντορσαὶ, μόλις ἀπηλλάγη ἀπ' τὰ δεσμά τοῦ, τινάξε τίς στάχτες πὺ εἶχαν πέσει ἀπάνω στὸ πλαστὸν καὶ τὸ γελέκο τοῦ, πλησίασε τὸν Τζῶν, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε γελώντας μὲ κάποια νευρικότητά:

— Εἶχα ἄδικο, Τζῶν, πὺ σὲ εἶπα ἄ-δέξιο! Ἄν ἦσουν τέτοιοι, σίγουρα ἡ σφαῖρα σου θὰ εἶχε πάρει τὸ κεφάλι μου ὅπως πῆρε τὸ πούρο μου!

— Ὁ-κέϋ! ἀποκρίθηκε λακωνικὰ ὁ μπάρμαν, στρεφόμενος πρὸς τὴν κυρί-αν Ντορσαὶ.

Ἡ νέα τοῦ χαμογέλασε μὲ λίγο θαυμασμὸ καὶ κάποια εὐγνωμοσύνη.

Τότε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ τοῦ ὁ μπάρμαν συλλογίστηκε τὰ διαμάν-τια. Σταματώντας μὲ μιά χειρονομία τοὺς ναῦτες πὺ ἔρριχναν μέσα στὴν θάλασσα τὰ πτώματα τῶν Μαλαίων, ἔσκιψε ἀπάνω ἀπ' τὸν μουσικὸ, ἔσφι-ξε τὰ δάχτυλά τοῦ καὶ πῆρε τὰ δια-μάντια.

Τὰ ἔδωσε στὴν κ. Ντορσαὶ καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ εὐχαριστίες, γέμισε τὸ ρε-βόλβερ τοῦ, προχώρησε πρὸς τὸ τιμό-νι καὶ ἀκούμπησε τὴν κἀνὴν τοῦ ἀπά-νω στὸ κορμὶ τοῦ Μαλαῖου τιμονιέρη, πὺ αὐτὴ τὴν φορὰ ἀνατρίχιασε ἀπὸ φρίκη.

Ζ. ΜΑΡΚ - ΠΥ

τῆς Μαλαισίας ΤΟΥ Ζ. ΜΑΡΚ - ΠΥ

ναῖκα μου! Πηγαίνετε καλλίτερα νὰ μοῦ φέρετε μερικά μπουκάλια σαμπά-νιαις!

Ὁ Τζῶν ὑποκλίθηκε, εἶδα ὅμως στὸ βλέμμα τοῦ μιά λάμψη μίσους. Ἀπο-μακρύνθηκε βιαστικά, ἀνατρέποντας στὸ πέρασμά τοῦ ἕνα Μαλαῖο καὶ χῶ-θηκε μέσα στὴν ἀποθήκη τοῦ βαποριοῦ πῶντας ὀρηκτικὰ τὴν πόρτα πίσω τοῦ.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ μουσικὴ ἔσβυσε. Ὅλα σῶπασαν σὲ λίγο.

Τότε ἐγινε κάτι τὸ καταπληκτικὸ, πὺ κανεὶς ἀπὸ ὄσους παρέστησαν μάρτυ-ρες δὲν θὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ.

Ὁ μουσικὸς «ἔπαισε» μιά καινούρ-για παράξενη συγχροδία στὴν κιθάρα τοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ σινιάλο, δυὸ Μαλαῖοι πὺ ἦσαν ζαρωμένοι στὰ πόδια μὰς, σηκώ-θηκαν σιγὰ-σιγὰ, τράβηξαν κάτω ἀπ' τὰ φορέματά τοὺς καὶ μακρὰ ἐγχει-ρίδια καὶ ἀκούμπησαν τὴν αἰνμὴ τοὺς στὸν λαϊμό μὰς. Ἄλλοι δυὸ συγχρόνως μὰς ἔδεσαν μὲ ἕνα λεπτὸ καὶ στερεὸ σκοινί.

Μονομιάς, ὅσοι Εὐρωπαῖοι βρίσκον-ταν στὸ κατάστρωμα εἶχαν τεθῇ ἐκτὸς μάχης, ἐκτὸς τῆς κ. Ντορσαὶ, πὺ δὲν τὴν εἶχε ἀγγίσει κανένας ἀγριος.

Κατάχλωμη αὐτὴ καὶ μισολιγοθυμι-σμένη, εἶχε σωριαστῇ στὴν πολυθρόνα τῆς.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὺς ἔμεναν ἀκόμη οἱ 5 ναῦτες πὺ κοιμοῦνταν στὸν κοι-τώνα τοῦ κύτους, οἱ 2 θερμαστὲς κι' ὁ Τζῶν πὺ δὲν βιαζόταν νὰ ἐπιστρέψῃ.

Τὸ ὑπόλοιπο σενάριο ἐκτυλίχθηκε μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα.

Ὁ ναύτης πὺ τὸν βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ κατάρτι, σκαρφάλασε μὲ εὐκίνησι-α πιθῆκου στὴν σκοπιὰ. Σὲ λίγο ὁ σκο-πιῶρὸς κυλιόταν ἀναίσθητος στὸ κα-τάστρωμα. Ὁ ναύτης ἔκαμε ἀκόμα μιά προσπάθεια γιὰ νὰ ἀνασκηθῇ στοὺς ἀγκῶνες, ξανάπεσε ὅμως τελειωτικὰ ἀ-ναίσθητος.

Σὰν νὰ εἶχε ὅμως ἀκούσει τίπο-τε καὶ σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτε, ὁ κί-τρινος τιμονιέρης ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρίζῃ τὸ τιμόνι, μὲ τὰ μάτια καρφω-μένα στὰ ἀστέρια, πὺ ἦταν ἡ πυξίδα τοῦ.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι Μαλαῖοι τότε, ἐκτὸς ἀπ' τὸν μουσικὸ, ὤρμησαν πρὸς τὴν καταπακτὴ τῆς ἀποθήκης, ὅπου εἶχε χωθῇ ὁ Τζῶν. Ἡ πόρτα ἦταν ἀπὸ ἀ-τσάλι καὶ ἀντεῖχε.

Ἀγωνιζόμεσαν νὰ λύσουμε ἡ νὰ σπᾶσουμε τὰ δεσμά μὰς. Ὁ καπετά-νιος, κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ καὶ θυ-μὸ, ξεστόμιζε τίς χειρότερες βρισιές.

Ὅσο γιὰ τὸν μουσικὸ, τὸν ὁποῖο θεω-ροῦσα σὰν ἀρχηγὸ τῆς ἐπιδρομῆς, εἶχε πλησιάσει τὸν κ. Ντορσαὶ. Στ' ἀστέια πῆρε ἕνα βρόχο ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ βιο-μηχάνου καὶ τοῦ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα.

Ἐπὶ τοῦ ἔδωκε φωτιά μ' ἕναν ἀνα-πτῆρα γερμανικῆς κατασκευῆς.

Ὁ κ. Ντορσαὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἦταν πρακτικὸς ἄνθρωπος. Ἐπρεπε νὰ ἀπο-λαύσῃ ἐκεῖνο πὺ τοῦ δινόταν—ἴσως ὡς στερνὴ χαρὰ! Κάπνισε λοιπὸν τὸ πού-ρο. Ὁ μουσικὸς φάνηκε εὐχαριστημέ-

νος καὶ καταδέχθηκε νὰ χαμογέλα

ΕΛΛΗΝ. ΔΙΗΓΗΜΑ
ΑΠΟ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Όταν υπάρχει μια μεγάλη διαφορά ηλικίας σ' ένα συζυγικό ζευγάρι, ασφαλώς θα υπάρχουν και μερικά εκατομμύρια που θα καθιστούν αυτή τη διαφορά λιγότερο αισθητή. Αυτό ακριβώς θα έκανε να παρατηρήσει στην περίπτωση της Καίτης και του κ. Πέτρου. Εκείνη νέα, κομψή, όμορφη, έξυπνη, χαριτωμένη. Ηλικία: 25 χρόνια. Εκείνος — ο σύζυγος — αρκετά παχύς, αρκετά άκομπος, καθόλου όμορφος — φυσικά — πολύ λιγότερο χαριτωμένος, και στην έξυπνάδα, όχι άξιος περιφρονησεως: Ηλικία 48 χρόνια.

Ο γάμος της, είχε γίνει πρό τριών ετών. Ό κ. Πέτρος, την είδε σ' ένα χορό. Πολλοί νέοι την τριγύριζαν και σιγηράτα μιάν αλή θουμαστών γύρω της. Προσπαθούσαν όλοι να κερδίσουν την καρδιά της. Άλλος με την όμορφιά του, άλλος με το πνεύμα του, άλλος με τον χορό και τα τρυφερά γλυκόλογα. Ο κ. Πέτρος δεν είχε τίποτε απ' αυτά να δείξει στην Καίτη, μια κοπέλλα που του άρεσε πολύ. Είχε όμως πολλά εκατομμύρια. Και, με το θάρρος που του δίδαν αυτά, τη ζήτησε από τους γονείς της.

Εκείνοι, τρελλοί από την χαρά τους, έκαναν την πρόταση στην κόρη τους. —Είναι γέρος! είπε η Καίτη, κυττάζοντας την νεανική όμορφη σὸν καθρέφτη.

—Έχει εκατομμύρια. Είπαν σύγχρονα ό μπαμπάς και ή μαμά.

Και έξηκολούθησαν για να την πείσουν.

—Όποια άλλη στην θέση σου θα ζήλευε αυτή την τύχη. Είναι λαχείο για σένα. Θα βγής πιά από την περιωρισμένη ζωή που κάνεις, θα κάθεσαι σε μέγαρο, θα έχεις αυτόκινητο, υπηρέτες, τουαλέττες, μπιζού, θα πηγαίνεις ταξίδια στην Εύρώπη, θα έχεις μια κυρία του καλού κόσμου. Οι φίλες σου, θα πεθαίνουν από τον φθόνο τους.

—Κι' έπειτα σκέψου και τον μπαμπά σου, της είπε ιδιαιτέρως ή μαμά. Είναι οικονομικώς κατεστραμμένος κι' αυτός

ο γάμος θα τον άνακουφίση. Άκουσε τους γονείς σου, που θέλουν το καλό σου...

Η Καίτη σκέφτηκε σε

μια νύχτα όλα αυτά.

Κανένα σοβαρό ερωτικό αίσθημα που α την δεσμεύη δεν είχε ως τότε. Κάτι μικροαισθήματα περαστικά, ούτε τα λογάριαζε καν. Γιατί να μη δεχόταν λοιπόν, να γίνει γυναίκα ενός πλούσιου άντρα, αφού μάλιστα ποτέ τα όνειρα της ζωής της δεν είχαν φθάσει ως εκεί; Και, στο τέλος, δεν ήταν ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία...

Σε λίγον καιρό έγιναν οι γάμοι.

■ ■

Η ζωή της Καίτης άλλαξε από τότε. Είχε ό,τι ήθελε. Ζούσε μέσα σε μια χλιδή, που πολλές φορές, στις ώρες της μοναξιάς της είχε ονειροπολήσει, μα χωρίς να πιστεύη πως θα μπορούσε να την κερδίση. Και τώρα τα όνειρα είχαν γίνει πραγματικότητα...

Βέβαια, οι στιγμές που ο άντρας της γινόταν τρυφερός μαζί της, δεν ήταν από τις στιγμές εκείνες που μια γυναίκα τις ανάπολεϊ μ' ευχαρίστηση. Ο Πέτρος, με τό άκαλαίσθητο παρουσιαστικό του, τη μεγάλη του ηλικία και τα σαχλά του ερωτόλογα, δεν ήταν από τους τύπους που μπορούν να έθουσιάζουν τη γυναίκα τους, όταν αυτή είναι νέα κι όμορφη. Όταν ή Καίτη θρισκόταν στην άγκαλιά του, πάντα συλλογιζόταν με κάποιο παράπονο την αντίθεση που υπήρχε μεταξύ των.

—Ναί... Άλλά είχε ό,τι ήθελε!

Αυτόκινητα, τουαλέττες, μπιζού, ό,τι της είχαν πη οι γονείς της. Ό,τι μπορούσε να επιθυμήσει, τό αποκτούσε. Είχε βαρεθεί τη μια μάρκα του αυτοκινήτου της; Ο Πέτρος έπαιρνε άμέσως άλλη. Τα μπιζού της άποτελούσαν μίαν ολόκληρη περιουσία. Ταξίδια είχε κάνει δυο στην Εύρώπη. Χρήματα; Όσα ήθελε.

—Ναί, μά ήταν υποχρεωμένη, για όλα αυτά, να δέχεται τις τρυφερότητες του αντιπαθητικού της συζύγου...

Αυτή ή σκέψη έρχόταν πὸ συχνά από την άλλη σὸν νοῦ της. Η καρδιά της λαχταρούσε και κάτι άλλο, κάτι που δεν μπορούσε να της δώση ο άντρας της: Τὸν έρωτα!

Πολύ συχνά, την ώρα που σουρούπωνε, καθώς περνούσε με τό αυτοκίνητό της από ήρεμα έξοχικά μέρη, έβλεπε με κρυφό παράπονο, έρωτευμένα ζευγάρια, να περπατούν άγκαλιασμένα κάτω από τὰ δέντρα, ξεχασμένα μέσα στην ήλλου-

ζὸν της εὐτυχίας. Η καρδιά της, ζήλευε... Άν τύχαινε μαζί νάναι κι' ο άντρας της γύριζε και τὸν κύτταζε για μια στιγμή, έκανε τη σύγκριση κι' ένοιώθε τη μόνωσή της πὸ φρικτή.

Τὸ θέαμα τὼν έρωτευμένων ζευγαριών, δεν άφηνε άσυγκίνητο και τὸν κ. Πέτρο. Τι διάβολο! Καρδιά είχε κι' αυτός. Και τότε, γινόταν με μιάς τρυφερός με την γυναίκα του, άπλωνε τὸ χέρι του πίσω από την πλάτη της, την άγκαλιάζε και της έλεγε, ενώ της φιλούσε τὸ χέρι:

—Γιὰ κύτταξε αυτό τὸ ζευγαράκι!...

Μά ή Καίτη, τό είχε δη πὸ μπροστά! Και τ' αντιπαθητικά χάρδια τὸν άντρα της, εκείνη τη στιγμή, την έκαναν νά ποθῇ περισσότερο τ' άλλα, εκείνα που έβλεπε, πὸ μάντευε, πὸ φανταζόταν... Τὰ χάρδια που δεν μπορούσε νά της δώση ο άντρας της, μά ούτε και τὰ θελε. Τι σχέση, αλήθεια, μπορεί νάχη με τὸν έρωτα και πὸς είναι δυνατόν νά ευχαριστήση μια γυναίκα με τρυφερή καρδιά και θερμή φαντασία, ένας άνθρωπος σάν τὸν Πέτρο, πὸν ὅλη του την ήμερα την περνούσε με αριθμούς, με χρηματιστήρια, σὲ συναλλαγές, με έμποριο;

Κι' έτσι, ή Καίτη ζούσε σ' ένα διαρκή έκνευρισμό, σὲ μίαν ατμόσφαιρα άναμονής.

II

Ο άνθρωπος που μίλησε στην καρδιά της, δεν άργησε νά φανῇ.

Είχε όλα όσα μια αισθηματική γυναίκα ζητάει από τὸν άντρα, εκτός από τὸ χρήμα. Ήταν εξαιρετικός τύπος, αλλά φτωχός. Μιλούσε για όλα τ' άλλα εκτός από νούμερα κι' επιχειρήσεις. Τὸν συγκαίνουσε ή γοητεία της ζεστής καλοκαιρινῆς νύχτας, αλλά όχι τὸ χρηματιστήριο. Γνωρίστηκε μαζί του σ' ένα πλοίο, όταν εγύριζε από ένα ταξίδάκι άναψυχῆς στα νησιά τὼν Κυκλάδων.

Ήταν νύχτα θαθεία... Ο άντρας της έπαίξε πόκερ μέσα σὸ άποπνικτικό περιβάλλον τὸν σαλονιού. Η Καίτη, άνέβαινε σὸ κατὰστρομα για νά μείνη λίγο με τὸν έαυτό της. Η θάλασσα, άπλωνόταν ήσυχη κι' ατέλειωτη, με άσημείες λαρίδες από τὸ φῶς τὸ φεγγαριού. Πῆγε και άκούμπησε στην κουπαστή κι' είχε τὸ βλέμμα στηλωμένο σὸ σκοτεινὸ άπειρο τὸν πελάγους. Τὸ ελαφρὸ άέρακι πὸν φύσανε, έπαίξε με την μεταξωτή έσάρπα της. Σε μια στιγμή, ή Καίτη έκανε νά τραθηχτή. Μά αίσθάνθηκε τὸ λαϊμό της νά σφίγγεται. Γύρισε πρὸς τ' άριστερά κι' είδε πὸς ή έσάρπα της, είχε τυλιχθῇ σὸ λαϊμό ενός νέου κυρίου, πὸν στεκόταν, άκομ-

πισμένος κι' αυτός στην κουπαστή, σὲ μικρήν άπόσταση.

—Ω! παρντόν, είπε, τραβώντας την έσάρπα της. Ο άέρας δεν ξέρει τι κάνει!

Ο άέρας ξέρει τι κάνει... άπάντησε εκείνος, χαμογελώντας.

Ετσι άρχισαν τὸν κουβέντα.

Σε λίγο, είχε άναπτυχθῇ μεταξύ τους μια τέτοια οικειότης, πὸ ή Καίτη τρώμαξε. Μίλησαν για τὴν θάλασσα, για τὰ ταξίδια, και για τὸν έρωτα. Η Καίτη, είχε σκλαβωθῇ από την ὀμιλία τὸν νέου αὐτοῦ κυρίου, πὸ ή ιδιοτροπία ενός ξαφνικοῦ ρεύματος ανέμου την έκανε νά γνωρίσῃ μαζί του. Μιλούσε τόσο ὁμορφα, τόσο παράξενα και ήξερε τόσο πολλά...

Είχαν καθίσει σ' έναν άπομονωμένο πάγκο, στην πλώρη κι' εκεί τὰ έλεγαν, ενώ ο κ. Πέτρος εξακολουθούσε κάτω, σὸ σαλόνι, νά δοκιμάζῃ την τύχη του σὸ πόκερ.

Μίλησαν κατόπι και για τὸν έαυτό τους. Η Καίτη, με τὰ λίγα πὸν είπε για τὴ ζωή της, άφησε τὸν νέο κύριο νά τὰ καταλάβῃ σχεδὸν όλα. Καί κείνος, πάλι με τὰ πολλά πὸν είπε για τὴ δική του ζωή, δεν την άφησε νά καταλάβῃ τίποτα.

Όταν εχώρισαν, ήταν κι' οι δυο φίλοι.

—Θά σὰς ξαναδῶ ἄρα γε στην 'Αθήνα; ρώτησε κρατώντας τὸ χέρι της σὸ δικό του.

—Άν θέλετε... κύριε Γιώργο. Περάστε από τὸ σπίτι μου κανένα άπόγευμα!

—Από τὸ σπίτι σας!... θά προτιμούσα νά σὰς δῶ έξω. Δεν τὸ βρίσκετε πὸ ρωμαντικό;

—Ναί, έχετε δίκιο. Αυτό ὅμως, θά μοιάζῃ λίγο μ' έρωτικό ραντεβού. Άν μάς δῇ κανείς...

Αυτή ή τελευταία φράση, ή γεμάτη ὑποσχέσεις, έδωσε θάρρος σὸ Γιώργο. —Δεν θά μάς δῇ!

Η Καίτη, πὸν εύρισκε στην κρυφήν αυτή συνάντηση, κάτι ξεχωριστό από την τωρινή ζωή της, δέχτηκε με συγκρατημένο ένθουσιασμό τὴν πρόταση τὸν Γιώργου.

—Λοιπόν, μεθαύριο, στίς έξη, στην 'Αλυσσίδα... Ώρεβουάρι!...

Κατεβαίνοντας κάτω για νά ξαναβρῇ τὸν άντρα της πὸ μὸλις είχε τελειώσει τὴν παρτίδα του, ή Καίτη ένοιωσε μέσα της ένα αίσθημα πὸν ποτέ άλλοτε δεν θυμόταν νά τῶνε νιώσει.

—Αὐτός είναι άντρας ψιθύρισε σὸν έαυτό της.

—Πῶς πῆγε ο περίπατος άπάνω; ρώτησε ο κ. Πέτρος τὴ γυναίκα του, όταν την είδε νά γυρίζῃ.

—Καλά...

—Έπρεπε νά σε συνοδεύσω κι' έγώ άγάπη μου... Παράλειψες. Με συγχωρείς ὅμως... αϊ;

—Μά ναί, σὲ συγχωρῶ!

III

Στὸ πρόσωπο τὸν Γιώργου, ή Καίτη θρῆκε εκείνο πὸν γύρευε: Τὸν ιδανικὸν έραστή πὸν ποθοῦσε. Τὸν έραστή πὸν έβλεπε από κορτίσι ακόμα, μέσα σὸ θάμπωμα τὼν νεανικῶν της ὀνείρων. Άν τὸν εγνώριζε πρὶν παντοενηθῇ, χωρίς άμφιβολία θά γινόταν γυναίκα του. Ήταν βέβαιη, πὸς τὰ πλούτη τὸν Πέτρου, δεν θά της έκαιναν καμμιάν έντύπωση, μπροστά σὸν θησαυρὸ πὸν έκλεινε ο τωινός της φίλος.

Ο Γιώργος ήταν φτωχός. Υπάλληλος σὲ μια τράπεζα, ζούσε μ' έναν μισθό, πὸν τὸν άπαγόρευε κάθε τρέλλα της

ζωῆς. Ήμενε σ' ένα μικρὸ σπιτάκι, έπιπλωμένο φτωχικά, αλλά με γούστο, μόνος του. Οι συγγενείς του ήταν έγκατεστημένοι στην επαρχία. Κι' έπειτα από τὸ πρῶτο εκείνο ραντεβού, στην 'Αλυσσίδα, πὸν στάθηκε ή άρχή της άγάπης της, οι άλλες τους συναντήσεις γινότουσαν σ' αὐτό τὸ μικρὸ κι' άπομένο σπιτάκι. Συχνά, πολύ συχνά, πολλές φορές και κάθε μέρα, ή Καίτη άφινε τὸ μέγαρό της, άφηνε και τ' αὐτοκίνητό της κι' έπαιρνε τὸ τράμ, πὸν την έφερνε σὸ σπιτάκι τὸν άγαπημένου της. Μέσα σὸ στενὸ εκείνο περιβάλλον, πὸν τὸ γέμιζε ή εὐτυχία, ξεχνιόταν ὅρες ὀλόκληρες. Στην θερμή και χαδιάρα άγκαλιά τὸν Γιώργου εύρισκε παρηγορία για τὴν άγκαλιά τὸν συζύγου της.

Πόσο έρωτευμένη ήταν!

Άλλοτε πάλι, πῆγαιναν μαζί μακρουνὸς περιπάτους, σὲ άπόμερα έξοχικά μαγαζάκια. Και τότε ή Καίτη αίσθανόταν τὸν έαυτό της εὐτυχισμένο, νά βρίσκεται στην άγκαλιά τὸν άγαπημένου της, κάτω από τὰ σιωπηλά δέντρα και νά βλέπῃ νά περνοῦν οι πολυτελείς λιμουζίνες με τὸ πλούσιο έμψυχο περιεχόμενό τους, σὸν ασφαλτοστρωμένο δρόμο.

Αφινόταν στα σφιχταγκαλιασμένα τὸν Γιώργου, μεθούσε με τὰ γλυκά του λόγια, κι' αίσθανόταν τὴν πὸν τρελλή χαρά, νά νιώθῃ ὅτι την περνούσαν σάν μια άπλη δακτυλογράφο, πὸν σχεδιάζει τὴν αὐριανή της ζωή με τὸν άγαπημένο της.

Τι ὁμορφα πὸν θά περνούσαν έτσι τὰ χρόνια!

Κάθε μέρα, κάθε ὥρα πὸν περνούσε

αίσθανόταν ν' αγαπᾷ πὸν πὸν Γιώργο και, όταν θρισκόταν μακριά του, ζούσε με τὴν προσμονή της στιγμῆς πὸν θάφευτε πάλι στην άγκαλιά του. Πόσο χαριτωμένο τῶν έβρισκε τὸ σπιτάκι εκείνο, πὸν στέγαζε τὴν μυστική της άγάπη... Πόσο αλλοιώτικο εύρισκε και τὸν έαυτό της ακόμα.

—Θάθελες νά ζῶμε έτσι μαζί, για πάντα, μέσα στή φωλίτσα μας, με τὴν άγάπη μας, Καίτη; τὴ ρωτοῦσε αὐτός.

—Ω! ναί... άπαντούσε κείνη, μεθυσμένη από έρωτα.

—Μά θά περνούσαμε φτωχικά...

—Τι αξία έχουν όλα τὰ πούτη τὸν κόσμου, μπροστά σὲ μια τέτοια άγάπη, Γιώργο;

Ήταν ένα ὄνειρο, πὸν τὸ φανταζό-

τούσαν κι' οι δυο αἰώνιο.

Άλλά ο κ. Πέτρος, ο άντρας της, είχε παρατηρήσει κάποια μεταβολή τὸν τελευταίο καιρό στην στάση της γυναίκας του. Μερικές άδικαιολόγητες άπουσίες και καθυστερήσεις χωρίς λόγο, τῶν ὄντων τις πρῶτες ὀψιφες. Δεν ήταν κουτὸς άνθρωπος σὲ κάτι τέτοια. Έβαλε και τὴν παρακολούθησαν. Και τᾶμαθε όλα. Όταν πληρώνη κανείς και τί δεν μαθαίνει;

Αγαπούσε την Καίτη με τὸ δικό του τρόπο. Δεν ήθελε για κανένα λόγο, νά μοιράζεται τὰ χάρδια της γυναίκας του μ' έναν άπέντηρο, κορτάκια, ὅπως φανταζόταν τὸ Γιώργο. Συνηθισμένος νά τᾶχη όλα δικά του, έπιθυμούσε και τὴ γυναίκα αποκλειστικά δική του. Θά την είχε αὐτός μέσα σὸ χρυσάφι, για νά δίνῃ τὴν άγάπη της σ' έναν άλλον; Όταν πληροφορήθηκε τὰ πάντα, και στην πὸν μικρή τους λεπτομέρεια, άποφάσισε νά δώση ένα τέλος σ' αυτή τὴν κατάσταση.

Εκείνο τὸ θράδυ, ή Καίτη είχε άργή-

—Σ' αφήνω νά σκεφθῇς, είπε ο Πέτρος.

σει νάρθη. 'Ο Πέτρος έκκοβε νευρικός βόλτες μέσα στο σαλόνι περιμένοντάς την.

—Πού ήσουν; την ρώτησε μόλις ήρθε.

—Είχα πάει στην μοδίστρα μου, απάντησε κείνη, για να δικαιολογηθώ.

—Ψέμματα λές! Δεν είχες πάει σε καμιά μοδίστρα σου!

—Αλλά;

—'Ακουσε Καίτη, τὰ ξέρω όλα. Ξέρω πού πᾶς όταν φεύγεις από δω και λείπεις ὧρες ολόκληρες... Είναι περιττό νὰ ψάξεις να ὀρθῇς δικαιολογίες, 'Εχεις ἔραση...

—Ποιὸς σου τῶπε;

—Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ξέρω πῶς ἔχεις ἔραση. Ξέρω πῶς τὸν λένε, πού ἐργάζεται, καὶ πού εἶναι τὸ σπίτι του, ἐκεῖ ὅπου πᾶς καὶ τὸν βρίσκεις κάθε ἀπόγευμα σχεδόν. Διακινδυνεύεις τὴν καλὴ ζωὴ πού περνᾷς, γιὰ τὸ χατήρι ἐνὸς νεαροῦ ἀνοήτου, πού δὲν ἔχει νὰ σοῦ προσφέρει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μερικά χάδια... Χάδια πού θὰ τὰ ὀρεῖς κάποτε, γρήγορα ἢ ἀργά! 'Εχει νὰ σοῦ προσφέρει κι' ἕνα μισθὸ, ἂν ἀποφασίζεις καμμιὰ φορὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσεις. Δὲν προκρίνεται, οὔτε σκηνὴς νὰ σοῦ κάνω, οὔτε νὰ ἐκδικηθῶ. Αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ μένα. 'Εκείνο πού ἔχω νὰ σοῦ πῶ, θὰ σὸ πῶ μὲ δυὸ λόγια. 'Η αὐτὸς, ἢ ἐγώ!

—'Αν σ' ἔχη τυφλώσῃ ὁ ἔρωτας καὶ θέλεις νὰ πᾶς μαζί του, εἰσαὶ ἐλεύθερη. 'Θ' ἀφίσης ἐδῶ τίς τυαλέττες σου, τὰ μπιζοῦ, ὅλα ὅσα σοῦ ἔχω προσφέρει ἐγώ. Θὰ πάρῃς τὸν ἔρωτά σου καὶ θὰ πᾶς νὰ ὀρθῇς τὸν ἀγαπημένο σου. 'Αν σκεφθῇς ἄλλοιως, δὲν θὰ τὸν ξαναδῇς ποτέ πιά, καὶ θὰ μέινῃς ἐδῶ, κοντά μου. Εἶναι ἀλήθεια, πῶς σοῦ πέφτω λίγο μεγᾶλος στὰ χρόνια. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, σοῦ προσφέρω καὶ μιὰ ζωὴ πού πολλές ἄλλες θὰ ἦταν εὐτυχισμένες νὰ τὴν ἀποκοτοῦσαν. Θὰ μοῦ πῆς πῶς καλὰ εἶν' ὅλα αὐτά, ἀλλά σοῦ λέει ὁ ἔρωτας, ὁ ἔρωτας ὁ κουτὸς ὅπως τὸν νοιώθεις ἐσύ. Κι' ἐγὼ τότε θὰ σοῦ πῶ: Πήγαινε ζῆσε μὲ τὸν ἔρωτά σου, ἀλλά τότε θὰ σοῦ λείπουν ὅλα τ' ἄλλα... Λοιπὸν, διάλεξε ἀπόψε... 'Εχεις μιὰ ὥρα καιρὸ ν' ἀποφασίσῃς.

Αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Πέτρος τὰ εἶπε χωρὶς θυμοῦς, χωρὶς φωνῆς. 'Ηρεμα, τονίζοντας τίς λέξεις μιὰ-μιὰ, σὲν νὰ μιλοῦσε γιὰ μιὰ συνηθισμένη ἐμπορικὴ πράξη. 'Η Καίτη, ἀκούει μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι.

—Σ' ἀφίνω νὰ σκεφθῇς, εἶπε ὁ Πέτρος. Καὶ τὴν ἀφῆσε μόνῃ της.

Τὶ νὰ σκεφθῇ; Τὸ δίλημμα δὲν ἦταν ἀσήμαντο. Ζωγράφισε δυὸ εἰκόνες στὸ μυαλό της.

... 'Η μιὰ: Μέγαρο, αὐτοκίνητα, τυαλέττες, μπριγιάντια... ταξίδια... 'Ενας κόσμος πού ἔλαμπε ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τοῦ χρυσαφιοῦ καὶ τῶν διαμαντιῶν. Καὶ μέσα στὸν κόσμον αὐτὸν ἐκείνη, ντυμένη σὰν πριγκίπισσα. Τὰ μάτια τῶν κυριῶν πού τὴν κυττάζουν μὲ πόθο. Τὰ μάτια τῶν κυριῶν πού τὴν κυττάζουν μὲ ζήλεια... 'Απόψε, πέρασε ἀπὸ ἕνα χρυσοχοεῖο καὶ εἶδε ἕνα θαυμάσιο κολλιέ ἀπὸ μαργαριτάρια. Τιμὴ: 200.000 δραχμές. Τὸ λέει στὸν ἄντρα της: Ξέρεις Πέτρο; Εἶδα ἕνα ὠραῖο κολλιέ, στὴ βιτρίνα τοῦ χρυσοχοεῖου Κ... Εἶναι θαυμά! —'Αλήθεια; Τὸ πρῶτ' ἔπεσε νὰ τὸ πάρῃς! Περνάει καὶ τὸ πρίονοι. Τὸ τυλίγει στὸ λαιμό της, κυττάζεται στὸν καθρέφτη, τὰ μάτια της θαμπώνουν ἀπὸ ἱκανοποίηση. Πόσες

γυναῖκες θὰ μπορούσαν ν' ἀποκτήσουν αὐτὸ τὸ κολλιέ; Λίγες... Πολὺ λίγες. Πάρα πολὺ λίγες. Αὐριο, αἰσθάνεται πλήρη. 'Εχει ἕναν ἐλαφρὸ πονοκέφαλο. Σωφὲρ, ἐτοίμασε τ' ἀμάξι. 'Εναν περίπατο ὡς τὸ Σούνιο... 'Αργότερα, ἢ 'Αθήνα. Νοστάλγησα λίγη Εὐρώπη. —Ναὶ ἀγάπη μου, κι' ἐγὼ νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουραστώ λίγο. Θὰ κανονίσω τίς δουλειές μου καὶ τὴν ἄλλη ὁδομάδα φεύγουμε. Καὶ τὴν ἄλλη ὁδομάδα φεύγουν. Ρώμη, Παρίσι, Ντωβίλλ... Μπαίν' μίξτ στὸ Λίντο, μέσα στὴν ἀριστοκρατία τοῦ χρημάτων καὶ τοῦ αἵματος, μιὰ ζωὴ ὀνειρώδης, πού οἱ κοινοὶ θνητοὶ τὴν ζοῦν μόνο μὲ τὴν φαντασία τους γιὰ δυὸ ὧρες, στὴ σάλλα ἐνὸς κινηματογράφου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μιὰ εἰκόνα.

...Καὶ ἡ ἄλλη: 'Ενα μικρὸ σπιτάκι μὲ δυὸ δωμάτια. Λίγες γλάστρες στὴν αὐλή. Μιὰ ντουλάπα μὲ δυὸ, τὸ πολὺ τρεῖς φτηνὲς τουαλετίτσες... 'Όλο τὸ πρῶτ' τὸ περνᾷ ἐτοιμαζόντας τὸ φαί. Τὸ μεσημέρι ἔρχεται ὁ Γιώργος. Στὰ χέρια κρατᾷ μιὰ σακούλα μὲ μισὴ ὀκτὸ μῆλα, πού τῆς ἀρέσουν. Τὸ ἀπόγευ-

Σκέψεις

'Υπάρχει μιὰ ρουτίνα καὶ στὴν αἰσθητικὴ κούνη. 'Εξακολουθεῖ κανεὶς ν' ἀγαπᾷ, ἀπὸ συνήθεια, ἕνα πλάσμα τὸ ὁποῖο στὴν πραγματικότητα τοῦ εἶναι ἀδιάφορο. 'Ετσι νομίζει κανεὶς ὅτι ἀκούει ἀκόμη τὸν θόρυθο τοῦ τραίνου ἐνῶ οἱ τροχοὶ του σταμάτησαν ἤδη.

—Οἱ γυναῖκες τυλίνονται μὲ τὴν φυσικὴ τους γοητεία ὅπως μ' ἕναν θώρακα ἀδιέπεραστο. Τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν λυγίζουν ἐπάνω στὸν θώρακα αὐτό.

—Καὶ ἡ μεγαλειότης ἀγάπης τοῦ κόσμου δὲν θὰ μπορούσε νὰ σᾶς παρηγορήσῃ, σὲ ὀριζόμενες στιγμὲς γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς ἐλευθερίας σας. Τὸ πρόσωπο τῆς εὐτυχίας εἶναι λιγώτερο φωτεινὸ ἀπὸ τὸ φάντασμα τῆς ἐλευθερίας.

—Πολλὲς φορὲς ἀρκεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς μερικὴν μιλλίαν ἀπόσταση ἀνάμεσα σὲ δυὸ μικροαισθήματα γιὰ νὰ τὰ μετατρέψῃ σ' ἕνα μεγάλο ἔρωτα.

—Πόσο εὐτυχισμένη εἶναι μιὰ γυναῖκα, ὅταν ὁ ἄνδρας πού ἀγαπᾷ ἀρρωστήσῃ! Τουλίστον εἶσι τὸν κρατεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἐφεύγῃ, πρέπει νὰ ὑποστῇ ὅλες τίς φροντίδες της.

—Πῆτε σὲ μιὰ γυναῖκα ὅτι σᾶς ἀρέσει: θὰ πιστέψῃ ἀμέσως ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη στὴν ζωὴ σας.

—'Όταν ὁ ἔρως ἀρχίζει νὰ σβῖνῃ, αἰσθάνεται κανεὶς μεγαλειότερη λύπη νὰ τὸ ἐξομολογήσῃ στὸν ἑαυτὸ του παρὰ νὰ τὸ πῇ στὴν φίλη του.

—Μόνον ἡ ἀγάπη ὑπορεῖ νὰ γιατρέψῃ τὴν πληγὴ πού προκαλεσε μιὰ ἄλλη ἀγάπη.

—Μερικοὶ ἐκδηλώνουν τὸν ἔρωτά τους κάνοντας μιὰ γυναῖκα νὰ ὑποφέρει.

μα θὰ θυγούμε ἔξω; Θέλω νὰ πάρω λίγον ἀέρα! 'Εσκασα ἐδῶ μέσα. —'Όχι, ἀγάπη μου! —Μὰ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ... —Ναὶ, ἀλλά ἔπεσε πολλὴ δουλειὰ στὴν Τράπεζα. Πρέπει νὰ πᾶω καὶ τ' ἀπόγευμα, ἔχουμε ὑπερωρίες. Τὸ θράδυ ὅμως θὰ διασκεδάσουμε. —Πού θὰ πᾶμε; —Θὰ πᾶμε στὸ σινεμά. Μοῦ εἶπαν πῶς παίξει ἕνα ὠραῖο φιλμ. 'Εχει ἐπιτυχημένες σκηνὲς ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ντωβίλλ. 'Εχει σκηνὲς καὶ στὸ Λίντο!... Θὰ ἰδοῦμε ὁμορφα πράγματα... Περνάει ἔξω ἀπὸ ἕνα χρυσοχοεῖο. Βλέπει ἕνα δαχτυλίδι. Τιμὴ: 1000 δραχμές. Τὸ λέει στὸ Γιώργο: —Ξέρεις, εἶδα ἕνα θαυμάσιο δαχτυλίδι. Καὶ δὲν εἶναι ἀκριβό. Μόνο χίλιες δραχμές! —Χίλιες δραχμές; ἀγάπη μου, αὐτὸν τὸν μῆνα δὲν μοῦ περυσεύουν. Θυμῆσου ὅτι πήραμε τὸ σερβίσιον τοῦ ταχυῖο. Θὰ κάνουμε ὅμως οἰκονομία τοὺς ἄλλους δυὸ μῆνες καὶ θὰ τὸ πάρῃς... 'Ελα τώρα στὴν ἀγκαλιά μου! Πάλι στὴν ἀγκαλιά του! Κάθε πρῶτ', κάθε μεσημέρι, κάθε θράδυ... ἀρχίζουν καὶ πάλι τὰ ἐρωτολόγια. Ναὶ, εἶναι γλυκά, πικάντικα, μεθυστικά... Σ' ἐγοητεύουν. Μὰ τάκουσε καὶ προχθές, κι' ἔχτες καὶ τὸς ἄλλες βραδιές, θὰ τ' ἀκούσῃ κι' αὐριο καὶ μεθαῦριο καὶ πάντα... Μὰ εἶναι τόσο χαριτωμένος ὁ Γιώργος!... Θάθελε ἕνα ταξιδάκι ἀναψυχῆς στὰ νησιά! Τόσους μῆνες κλεισμένη μέσα σ' αὐτὸ τὸ στενόχωρο σπίτι, μὲ τὰ χαμηλὰ ταβάνια. Τὶ πλήξη. Στενόχωρο σπίτι; Χαμηλὰ ταβάνια; Μὰ εἶναι ἡ ἐρωτικὴ μας φωλίτσα, ἀγαπούλα μου!... Καὶ τὸ ταξίδι; Κι' ἐγὼ τὸ θέλω. Πιστεύω νὰ μοῦ δώσουν ἄδεια ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Μὰ, ἂν δὲν μοῦ δώσουν ἐφέτος, θὰ μοῦ δώσουν χωρὶς ἄλλο τοῦ χρόνου... Καὶ τότε θὰ πᾶμε. Κάνε λίγη ὑπομονή... 'Ενας χρόνος περνᾷ γρήγορα, ὅταν ξέρῃ νὰ περιμένῃ κανεὶς.

Αὐτὴ ἦταν ἡ δευτέρη εἰκόνα...

Κι' αὐτὲς οἱ δυὸ εἰκόνες, περνοῦσαν ἀλληλοδιαδόχως, ἢ μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀπὸ τὴ σκέψη τῆς Καίτης.

ΙΥ

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Γιώργος, ἔπαιρνε ἕνα γραμματάκι κι' ἕνα μικρὸ δεματάκι. 'Ο γραφικὸς χαρακτήρας γνωστός. Τ' ἀνοίγει καὶ διαβάσει:

«Αγαπημένε μου,

Δυστυχῶς πρέπει νὰ χωρίσουμε. 'Ως ἐδῶ ἦταν τ' ὄνειρό μας, τώρα πιά ἦρθε ἡ στιγμή νὰ σβῖσῃ. Ποιὸ ὄνειρο διαρκεῖ πάντα;... 'Ο ἄντρας μου, τάμασε ὅλα. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Ζῆσε μὲ τὴν ἀνάμνηση τῶν εὐτυχισμένων στιγμῶν πού περάσαμε μαζί. Μὲ τὴν ἱδριαν ἀνάμνηση θὰ ζήσω κι' ἐγώ. 'Ισὼς εἶναι καλύτερα ἔτσι... Μὴ ζητήσης νὰ μὲ ξαναῖδῃς. 'Εξ ἄλλου, στὸ συμπῆρα τῆς ὁδομάδας, φεύγουμε γιὰ πολὺ μακρινὸ ταξίδι...

Μὲ τὸ τελευταῖο φιλί μου

ΚΑΙΤΗ

Υ. Γ. Στὸ μικρὸ δεματάκι, θὰ βρῇς τὴ μισὴ μεταξωτὴ ἐσάρπα, ἐκείνη πού εἶχε τυλιχθῇ στὸν λαιμό σου — θυμάσαι; Τὴν ἄλλη μισὴ τὴν ἐκράτησα ἐγώ... Κ.

Δυὸ δάκρυα ἔβρεξαν τὸ κομμάτι τῆς ἐσάρπας...

—'Ισὼς εἶναι καλύτερα ἔτσι...» ψιθύρισε, ἐπαναλαμβάνοντας τὴ φράση πού εἶχε διαβάσει. Μὰ γιὰτὶ ἄραγε εἶναι καλύτερα ἔτσι;...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

(Εἰκονογράφησις 'Αλ. Κοντοπούλου)

Ἡ διαθήκη

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΖΟ - ΒΑΛ

Χαμένος ἕνα φθινοπωρινὸ πρῶτ' μέσα σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, ὁ κ. 'Αρσὲν Μαλκουβέ, τέως καστανᾶς ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τὸ ἐμπόριο ἀφοῦ ἔκανε περιουσία, ἀναστέναντες μελαγχολικὰ, ἐνῶ κυττάζονταν μέσα στὸν καθρέφτη!

—Δὲν πρέπει νὰ ξεγελῶ πιά τὸν ἐαυτό μου! 'Εδῶ καὶ κάμποσες μέρες τὰ μάτια μου δὲν καλοβλέπουν, τ' αὐτιά μου βουίζουν, οἱ κλειδώσεις μου δὲν δουλεύουν, οἱ πνευμονέες μου εἶναι σὰν παλὰ φουσερά. Τὰ λίγα μαλλιά πού μοῦ ἔμειναν, πέφτουν σὰν φύλλα στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου τοῦ 'Οκτωβρίου. 'Εχασα ἤδη τὴν μνήμη μου καὶ τὸ μυαλό μου νερούλιασε... 'Όλα αὐτὰ σημαίνουν ὅτι τὸ τέλος μου πλησιάζει...

Σὰν ἄνθρωπος τακτικὸς, ἔκρινε ὅτι ἦταν ὥρα νὰ τακτοποιήσῃ τίς ὑποθέσεις του, κι' ὕστερα ἔγραψε στὸν μοναδικό του ἀνεψιό, τὸν Βιργίλιο Τρυμό, νάρθη νὰ τὸν ἰδῇ τὸ συντομώτερο. 'Ο ἀνεψιὸς ἔσπευσε στὴν πρόσκληση

'Εσπευσε στὴν πρόσκληση τοῦ θεῖου του.

τοῦ θεῖου, πού παρουσία τοῦ συνέταξε τὴν διαθήκη του, μὲ τὴν ὁποία τὸν καθιστοῦσε γενικό τοῦ κληρονόμο.

Μόλις πῆρε στὰ χέρια του τὸ πολυτιμο χαρτί, ὁ Βιργίλιος Τρυμὸς τὸ ἔκρυψε στὴν ἀρχὴ μέσα στὴν φόδρα τοῦ καπέλλου του, καὶ ὅταν γύρισε στὸ σπίτι τοῦ πρώτου του φροντίδα ὑπῆρξε νὰ βρῇ τὴν ἰδεώδη κι' ἀπαρβίαστη κρύπτη, ὅπου κανένας διαρρήκτης δὲν θάρχόταν νὰ τὸ ζητήσῃ.

—Ποῦ μπορὸ νὰ τὸ κρύψω, ἀρὰ γε; ἀναρωτιόταν, εὐνώντας τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κατεβάσῃ ἰδέες. Μέσα σ' ἕνα στρώμα, στὸ συμπῆρα τοῦ μύλου τοῦ καφέ, σὲ μιὰ γλάστρα ἢ κάτω ἀπ' τὰ ἀσπρόρρουχα;

'Όλες αὐτὲς οἱ κρύπτες τοῦ φαινόταν κοινὲς καὶ καθόλου σίγουρες, καὶ στὸ τέλος ἀφοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα του στὶς τέσσαρες γωνίες τοῦ δωματίου του, ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ χαρτί τῆς διαθήκης του γιὰ νὰ φράξῃ τὴν τρύπα τοῦ σπασμένου τζαμιό τοῦ παραθύρου, λέγοντας:

—Αὐτὸ εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸ καλλίτερο μέρος γιὰ νὰ κρύψω τὴν διαθήκη. 'Ετσι θὰ τὴν ἔχω πάντα μπροστὰ στὰ μάτια μου!

'Εκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ὁ κ. 'Αρσὲν Μαλκουβέ, πού εἶχε πολὺ σωστὰ προῖδα τὸ σύντομο τέλος του, ἀποφά-

σιζε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κοιλάδα τῶν δακρύων γιὰ ἕνα καλλίτερο κόσμο.

'Ο Βιργίλιος Τρυμὸς πού δὲν ἦταν ἀχάριστος, ἔκανε μιὰ μεγαλοπρεπῆ κηδεῖα στὸν θεῖο του.

'Επὶ κεφαλῇς μιᾶς ἀτέλειωτης συνοδείας φίλων καὶ γνωστῶν τοῦ μακαρίτη, τὸν συνώδεψε ὡς τὴν τελευταία κατοικία του μὲ μιὰ θλιμμένη σοβαρότητα, πού ταιριάζει πολὺ σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις.

Γυρίζοντας ἀπ' τὴν κηδεῖα, ὁ Βιργίλιος Τρυμὸς, κληρονόμος ἐνὸς στρογγυλοῦ ποσοῦ, ἔσπευσε σπῆτι τοῦ κι' ἄρχισε νὰ ξεκολλᾷ τὴν διαθήκη τοῦ μακαρίτη Μαλκουβέ.

Χαμένος κόπος! Μάταιες προσπάθειες! Τὸ πολυτιμο ἔγγραφο ἦταν γερὰ κολλημένο στὸ σπασμένο τζάμι, ὅπως ὁ κισσὸς στὸ δέντρο... καὶ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ ξεκολλήσῃ!

'Ο Βιργίλιος Τρυμὸς, πῆρε τότε μιὰ μεγάλη ἀπόφαση:

—Θὰ ἐυλόωσω, σκέφτηκε, τὸ παράθυρο καὶ θὰ τὸ κουβαλήσω ἔτσι ὡς τὸν συμβολαιογράφου τοῦ μακαρίτη τοῦ θεῖου μου!

Κι' ἔβαλε ἀμέσως τὸ σχέδιό του σὲ ἐφαρμογή...

Μὲ ζωηρὸ βῆμα, ὁ εὐτυχὴς γενικός κληρονόμος, καὶ μὲ τὸ παράθυρο κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη του, διευθυνόμενος περὶ πρὸς τὸ συμβολαιογραφεῖο, ἀποφεύγοντας προσεχτικὰ νὰ τρακάρῃ τοὺς διαβάτες, ὅταν ἔαφνικὰ στὴν καμπὴ ἐνὸς δρόμου, ἐκεῖ πού ριψοκινδύνευε νὰ περάσῃ τὰ καρφιά, στὴν μέση τοῦ δρόμου, συνεκρούσθῃ μὲ ἕνα καροτσάκι πού ἔσπρωχνε ἕνας μεθυσμένος βαστάζος: Τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου ἔγινε θρύψαλα καὶ μαζί μ' αὐτὸ κι' ἡ διαθήκη!

'Ο Βιργίλιος Τρυμὸς, ἔξω φρενῶν, εὐχαρίστως θάγγιζε ὅτις κλωτσιές τὸν μπεκρὴ πού εἶχε καταστρέψῃ τὸ πολυτιμὸ του χαρτί, εἶδε ὅμως τὴν φρονιμάδα νὰ δώσῃ τόπο τῆς ὀργῆς καὶ κατόπιν μικρὰς σκέψεως, εἶπε πῶς μποροῦσε νὰ κολληθῇ τὸ κομματιασμένο ἔγγραφο τῆς διαθήκης.

Κι' ἐνῶ μάζευε προσεχτικὰ τὰ κομμάτια, μουμούριζε χωρὶς νὰ ἀπευθύνεται σὲ κανένα:

—'Ηλίθιος, βλάκας καὶ ζῶν πού εἶμαι! 'Αν δὲν εἶχα τὴν βλακώδη ἐμνευση νὰ κολλήσω αὐτὴν τὴν διαθήκη

ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν διαθήκη γιὰ νὰ φράξῃ τὸ παράθυρο.

Πῆρε κι' ἐκεῖνος τὴν δουτιὰ του.

στὸ σπασμένο τζάμι, δὲν θὰ εἶχα νὰ φορτωθῶ αὐτὸ τὸ παράθυρο, οὔτε νὰ τρακάρω μ' αὐτὸν τὸν μεθυσμένο! 'Ας εἶνε! 'Ό,τι ἔγινε, ἔγινε! Δὲν κερδίζει κανεὶς τίποτε μὲ τίς κλάμες! 'Ας κυττάξω καλλίτερα νὰ ἐπανορθώσω ὅπως μπορὸ τὰ πράγματα!

Εὐὼ σκεπτόταν αὐτά, ὁ Βιργίλιος Τρυμὸς εἶχε τὴν τύχην νὰ συναντήσῃ ἕναν καλὸ ὁλοπόλη, πού ἀνέλαβε εὐχαρίστως καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτον νὰ κολλήσῃ τὰ κομμάτια τῶν γυαλιῶν μὲ ματσοῦνι.

'Ο Βιργίλιος Τρυμὸς εἶχε ἐλαττώματα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, δὲν ἦταν ὁμῶς ταίγηρος.

Ἀντάμειψε λοιπὸν μὲ τὸ παραπάνω τὸν ἐργάτη καὶ τὸν κάλεσε νὰ πιοῦν μαζί.

Τὸ συμβολαιογραφεῖο βρισκόταν ἀκόμη ἀρκετὰ μακριὰ κι' ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὸν Σηκουάνα γιὰ νὰ πάῃ ὡς ἐκεῖ.

'Όταν ἔφθασε ὁ Βιργίλιος στὴν δόχτη τοῦ ποταμοῦ, ἀντελήφθη πῶς ἦταν κατακουρασμένος. Σταμάτησε γιὰ ν' ἀνασάνῃ καὶ σκέφτηκε:

—'Ας σταθῶμε μιὰ στιγμή γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦμε!

'Ακούμπησε στὸ κρηπίδωμα τῆς προκυμαίας, τοποθέτησε τὸ παράθυρο δίπλα του, γέμισε τὴν πίπα του καὶ τὴν ἄναψε.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ κίνησή του γιὰ νὰ πετάξῃ τὸ σπῆρτο ἔκανε τὸ παράθυρο νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέσῃ μέσα στὸ ποτάμι, παρασύροντας μαζί τοῦ καὶ τὴν περιουσία του.

—'Όστε ἔτσι; 'Εξακολουθοῦν ἀκόμα οἱ ἀναποδιές;

'Υστερα, χωρὶς τὸν παραμικρὸ διασταγμὸ χωρὶς νὰ σκεφθῇ πῶς τὸ νερὸ ἦταν παγωμένο, πῆρε κι' ἐκεῖνος τὴν βουτιά του καὶ κατ'ὀρθωσε κολυμβώντας νὰ γραπώσῃ τὸ παράθυρο, τὴν στιγμή πού θὰ βυθιζόταν γιὰ πάντα.

'Υστερα μ' ἕνα σχοινὶ τὸ ἀνέβασε στὴν ὄχθη.

'Αφοῦ εὐχαρίστησε τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους πού τὸν βοήθησαν νὰ γλυτώσῃ, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ στεγνώσῃ, ἔσπευσε στὸ συμβολαιογραφεῖο, ὅπου ἔφθασε κολυμβώντας στὸν... ἰδρῶτα!

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξή του καὶ τὴν ἀπελπίσά του ὅταν εἶδε πῶς ὕστερ' ἀπὸ τὸ μπάνιο πού εἶχε κάνει τὸ παράθυρο, ἐξεκόλλησε καὶ ἔγινε ἄφαντο τὸ πολυτιμο χαρτί!

'Η φοβερὴ αὐτὴ ἱστορία εἶχε καὶ συνέχεια:

'Υστερα ἀπὸ τρεῖς βδομάδες, σάλεψε τὸ μυαλό τοῦ δυστυχισμένου Βιργιλίου ἀπὸ τὸν καῦμό γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς διαθήκης, καὶ τὸν ἐκλείσαν στὸ φρενοκομεῖο!

ΖΟ - ΒΑΛ

ΜικράΠερίεργα

ΜΕΤΑ 17 ΧΡΟΝΙΑ!

Μεταξύ των καταπληκτικότερων συμπτώσεων που συμβαίνουν στους ανθρώπους είναι και η ακόλουθη, που έγινε στο Δουβλίνο.

Κάποιος Ντάν Σέρινταν γενμάτιζε στο προαύλιο ενός εξοχικού εστιατορίου, όταν ο άνεμος παρέσυρε από κάτω ένα κομμάτι χαρτί από παλιά εφημερίδα και το περιέπλεξε στα πόδια του. Ο Ντάν τώπιασε και από περιέργεια το διάβασε:

Φαντασθήτε όμως την κατάληξή του, όταν είδε σ' αυτό αναγραφόμενη την είδηση του θανάτου του αδελφού του ο οποίος είχε πέσει με το αεροπλάνο του και σκοτώθηκε στο Δυτικό μέτωπο, πριν 17 χρόνια!

ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΩΣΣΗΜΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΗΚΕ

Το παρακάτω καταπληκτικό γεγονός συνέβη, στις Ίνδies: Μία πελώρια σαύρα μήκε σ' ένα κοττίτσι, την στιγμή που λειπε ή κόττα - κλώσσα και κατέπε ολόκερα τὰ ξη-αύνα πού θρίσκονταν εκεί μέσα για να εκ-κλαφθούν.

Εκείνη τη στιγμή όμως επέστρεψε ή κόττα ή οποία άρχισε να κακαρίζη άγρια. Είδοποιήθη ή ιδιοκτήτης της άγροικίας έτρεξε με τὸ ντουφέκι του και πρόλαβε να σκοτώσει την μεγάλη σαύρα με μερικά σκάγια που της έριξε στο κεφάλι. Και τώρα ή συνέχεια... Άφου την σκότωσε, της έσχισε την κοιλιά, έβγαλε από μέσα άπειράχα τὰ ξη-αύνα, τὰ ξανάβαλε στην φωλιά και συνεχίστηκε ή εκκλάψη.

Σε πέντε μέρες από τὰ πολυπαθή αύγά βγήκαν έξη ζωρότατα και εύτραφή πουλάκια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΤΙΜΟΡΙΑ!

Στις περισσότερες μεγαλουπόλεις στην Αμερική, ή αστυνομία τιμωρεί παραδειγμα-τικώτατα τούς παροβάτες της τροχαίας κινήσεως. Πηγαίνει τούς οδηγούς στο νεκρο-τομείο και τούς κλείνει ώρες μέσα να κά-μουν συντροφιά με τὰ άκρωτισμένα πτώ-ματα τών διαφόρων θυμάτων αυτοκινητιστι-κών δυστυχημάτων της ημέρας.

ΕΥΡΙΣΤΙΚΕΣ... ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Άβίζο στους στατιστικομανείς: Ένας Άγγλος άργόσχολος υπέλογισε ότι έφ' όσον κάθε φορά που ξυρίζεται ή άνθρω-πος άποχωρίζεται από τις τρίχες του που έ-χουν μήκος τὸ 1)64 της ίντσας, σημαίνει ότι από ηλικίας 20—60 χρονών άποχωρίζε-ται από τρίχες μήκους 61 γυάρδας.

Επίσης, λαμβανομένου ύπ' όψει ότι δια-θέτει για κάθε ξύρισμα δέκα λεπτά της ώ-ρας. Ός τὰ 40 χρόνια του διέθετε 64 εικο-σιτετράωρα για τὸ ξύρισμά του.

ΕΦΥΓΕ ΜΕ ΤΟΝ ΕΓΓΟΝΟ ΤΟΥ

Ο μίστερ Τζόν Λεφφεντ, ηλικίας 99 χρονών και πατέρας δεκαεφτά παιδιών επέ-τυχε την έκδοση του εαυτογίου του από την τρίτη του γυναίκα. Για να επιτύχη τὸ δια-ζυγίο του κατέθεσε στο δικαστήριο τὸ Νταϊπέν της πολιτείας Όχάιο, ότι ή γυναίκα του τὸν έγνατέλειψε δυο μήνες μετά τὸν γά-μο τούς, ακολουθήσασα τὸν... έγγονό του!

— Αλλό! αλλό! «Ράδιο-Έβδομάς»

Σαρακοστή, σαρακοστή, αρχίζουν οι νηστείες. Άθρόως καταγγέλλονται εγκλήματα, ληστείες. Δυο κλέπτριας συνέλαβον πολύ επιτηδείας. Ο Βασιλεύς επέστρεψεν εκ της περιοδείας.

Ο Τσαλδάρης στάς ιδίας έπιμένει άπαιτήσεις, και ή Δεμερτζής κραυγάζει: Παναγή μου να μου ζήσης!...

Επικρατεί άπόλυτος τάξις στην Ίσπανία. Πρωτοφανής άναβρασμός εις την Ίσπανία. Δυο λοχαγίσκοι τολμηροί άνύψωσαν κεφάλι, κι' έκαναν επανάσταση σπουδαία και μεγάλη, κι' όταν πλέον κατεστάλη δήλωσαν έν κατακλείδι: «Έζηλέψαμε την δόξαν τού...συνάδελφου Λουκίδη!...».

Κατεδικάσθη κατ' αὐτάς ή Παπᾶ-Ζυμπουλάκης. Τὸ ζήτημα τού Σκλάβαινα συζητηθέν πολλάκις, μεγάλως ήγανάκτησε—πρός βλάβην τού Τσαλδάρη—Παπαναστάσης, Μυλωνᾶ, Σοφούλη, Καφαντάρη πού δηλώσαν με καμάρι: «Κατὰ βάθος δέν μάς μέλει, αλλά λίγη φασαρία...ή ψυχή μας τήνε θέλει!...».

Εις στενωπόν άπόκεντρον άνευρον άρρεν βρέφος. Στην διεθνή κατάστασιν ένεφανίσθη νέφος, πού προμηνύει πόλεμον έκτάσεως μεγάλης. Εις δήλωσαν προέβησαν ή «Κόντες» και ή Ράλλης, και δηλώνουν σὺν τοίς άλλοις πώς χρειάζεται στ' αλήθεια —όποια και να είν' ή λύσις—ή δική τους ή βοήθεια!...

Έν όχυρόν Ιταλικόν τελείως κατεστράφη. Τὸ της συγκλήσεως της Βουλής διάταγμα υπεγράφη, κι' αρχίζουν πάλιν οι θυμοί, κι' αρχίζουν οι φοβέρες, και τού έθνους οι πατέρες, πού για όλους μας πασχίζουν, τὸν διακοπέντα ύπνον, έμμανῶς τὸν συνεχίζουν!...

Ο κύριος Άγγελόπουλος μεσολαβεί έσχάτως, διά την συνεννόησιν πού άπαιτεί τὸ κράτος, και πού κατήντησε στερνά ώραίο παραμύθι, κι' ή Δεμερτζής αὐθημερόν τὸ έπληροφορήθη και σφοδρῶς έθορυβήθη κι' είπεν δι' ύφους άτιθάσσου: «Σε παρακαλῶ να κάτσης, Άγγελόπουλε στ' αύγά σου!...».

Ο Σ π ή κ ε ρ: ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ζήλεια μέσα στη ζούγκλα

ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΖΕΡΟ ΝΤΙΝΤΕΛΙ

Ο Πιέρο Φανέλι, καθισμένος κοντά στον σωφέρ, δεν ένοιωσε την δροσιά τού σουρουπου, βυθισμένος καθώς ήταν στις σκέψεις του. Συλλογιζόταν τὰ γεγονότα τών δεκαπέντε τελευταίων ημερών, χωρίς θυμό και χωρίς επανάσταση.

Πρώτα απ' όλα, την ξαφνική είδηση τού θανάτου τού πατέρα του πού θά ήθελε τὸν γυιό του κοντά του τις τελευταίες του στιγμές. Ο Πιέρο όμως δέν είχε κατορθώσει ν' άντισταθῇ στη γοητεία της άποικιακής ζωής. Βρισκόταν στις Ίνδies πριν από 18 μήνες. Θά έπρεπε να είχε επιστρέψει στον πατέρα του ύστερα από 6 μήνες, στο έ-ξής όμως ή Πιέρο ήταν ολόμόνος στον κόσμο. Γιατί ή Έταιρεία να τὸν μεταθέσει απ' τὰς Ίνδies στο Σιάμ;

Τὸ αὐτοκίνητο προχωρούσε μέσα στο σκοτάδι, φωτιζόμενο απ' τούς φάρους του. Νᾶ τὸ Μπαγκόκ, όπου θά έπρεπε να ζῇ στο έξής.

Μπαίνοντας στο γραφείο τού διευθυντοῦ, ή Φανέλι βρήκε μέσα καμμιὰ δεκαριά άγνωστους του.

—Α! Να ή νεαρός μας φίλος! φώναζε ή διευθυντής.

Συστάσεις.Στὸ τραπέζι, βρέθηκε καθισμένος κοντά σε μιάν όμορφη κυρία και δέν έβλεπε την ώρα να τελειώση τὸ δείπνο για να γλυτώση απ' τις έρωτήσεις της.

Καθισμένος άπέναντί του ένας άνδρας 40 έως 50 χρονών, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο κύτταζε τὸν Πιέρο.

—Ποιός είνε; ρώτησε ή Φανέλι σκύβοντας στην διπλανή του.

—Ο δόκτωρ ντ' Άλέσι, ή καλλιτέρας γιατρός τού Μπαγκόκ.

Στὸ τέλος τού δείπνου, ή γιατρός πλησίασε τὸν νεό:

—Τώρα με γνωρίζετε, τὸ είπε. Η κ. Μαντίνι ανέλαβε να κάνη τις συστάσεις. Δέν έχω παρά να προσθέσω ότι τὸ πρόσωπό σας μου είνε πολύ συμπαθητικό.

—Θά μου επιτρέψετε να πῶ τὸ ίδιο και για σας, δόκτωρ, είπε ή Πιέρο.

Συνδέθηκαν με στενή φίλια. Ο Φανέλι τὸν είχε διηγηθῇ την ζωή του, τὸν είχε εκμυστηρευθῇ τὰ μελλοντικά όνειρά του κι' ή γιατρός ξανάειwane κοντά στον ένθουσιασμό τού νέου.

Μολονότι είχαν γίνει άχώριστοι, ή ντ' Άλέσι δέν έλεγε τίποτα για την δική του ζωή. Ο Φανέλι ήξερε μόνο πώς ή γιατρός ήταν παντρεμένος, πώς ή γυναίκα του ζούσε στην Νεάπολη... Τίποτε άλλο.

Εκείνο πού τούς συνέδεσε πιο πολύ, ήταν ή μανία τού κυνηγιού.Στην πρώτη εύκαιρία, όταν άνέθεσαν στον Φανέλι μιάν

άποστολή σε μιὰ φυτεία τού έσωτε-ρικού, κοντά στο Κοράτ, ή ντ' Άλέσι έφρόντισε να τὸν συνοδεύση.

Την επομένη έμπαιναν στο δάσος, ακολουθούμενοι από τρεις ίθαγενείς: τὸν οδηγό και δυο βαστάζους. Τὸ άπόγευμα είχαν φθάσει σ' ένα ύψωμα, όπου άπεφασισαν να διανυκτερεύσουν.

Ήταν περίπου μεσάνυχτα, όταν ή Φανέλι, μουδιασμένος, σηκώθηκε και τεντώθηκε. Ξαφνικά, άκουσε τὸν φίλο του να τὸν λέη:

—Αὐτή τη στιγμή ίσως εκείνη να κοιμάται!

—Ποιά; ρώτησε, κατάπληκτος ή Πιέρο.

—Η γυναίκα μου! πρόσθεσε ή ντ' Άλέσι με αλλαγμένη φωνή.

Και σε λίγο επανέλαβε:

—Η γυναίκα μου! Η Λουίζα μου!.. Έμπρεσμένος απ' την μοναξιά, απ' τὸ σκοτάδι, ή ντ' Άλέσι άρχισε να μιλά.

Ο Πιέρο άνεκάλυψε έτσι ποιός ήταν ή φίλος του. Πίσω απ' τὸ εύθυμο κι' ειρωνικό ύφος του, ή γιατρός έκρυβε μιὰ τρυφερή και σχεδόν παιδιαστική ψυχή. Η γυναίκα του, ή Λουίζα του, ήταν τὸ πᾶν γι' αὐτὸν στον κόσμο...

Ο ντ' Άλέσι είχε γνωρίσει την Λουίζα πριν από 4 χρόνια και την έρωτεύθηκε άμέσως τυφλά, άσυγκράτητα, ήλιθια. Ηλιθία; Βέβαια... Άφου ήταν κατὰ 20 χρόνια μεγαλύτερός της. Τὰ γκρίζα μαλλιά του δέν ταίριαζαν με τὸ χρυσάφι πού σκέπαζε σάν φωτοστέφανο τὸ πρόσωπό της. Κι' όμως εκείνη όχι μόνο δέν απέκρουσε τὸν έρωτά του, αλλά ένοιωσε την ίδια φλόγα.

Με ένθουσιώδεις και μικρές φράσεις ή ντ' Άλέσι περιέγραφε τις πρώτες ώρες τού έρωτός των. Ο άποικιακός πού ήταν συνηθισμένος σε μικρές και

έφήμερες περιπέτειες, χωρίς συνέχεια είχε άνακαλύψει σ'αὐτήν την γυναίκα. Παντρεύτηκε την Λουίζα κι' έμεινε τρελλά έρωτευμένος μαζί της.

Μιὰ ύαινα ούρλιασε μέσα στην νύχτα. Μιὰ άλλη της άποκρίθηκε. Ο ντ' Άλέσι όμως δέν άκουσε τίποτε, βυθισμένος στο όνειροπόλημά του.

Γιατί να μην πάρη μαζί του την γυναίκα του στο Σιάμ; Από τὸν έρωτα: Για ν' άποφύγη τὸ επικίνδυνο κλίμα.Καί δέν είχε παρά μονάχα έναν πόθο: Να την ξαναίδῃ. Ακόμη ένα χρόνο και τὰ χρήματα πού είχε μαζέψει θά τὸν έπέτρεπαν να πραγματοποιήση τὸ προσφιλές του όνειρο.

Ένα σπύρτο έτριξε. Ο Πιέρο δέν πίστευε σε ό,τι έβλεπε. Ο φίλος του πήρε απ' τὸ πορτοφόλι του μιὰ φωτογραφία και την έδειξε στον νεό: ήταν ή Λουίζα.

Η φωτογραφία ήταν τσακισμένη στις γωνίες, πράγμα πού φανέρωνε πόσο συχνά ή σύζυγος την έβγαζε απ' τὸ πορτοφόλι για να την θαυμάση.

Ο ντ' Άλέσι άναστήναξέ, έκλεισε τὸ πορτοφόλι και σηκώθηκε:

—Έμπρός! είπε, και ή φωνή του ξανάγινε όπως πριν.

Ο Πιέρο είχε γίνει πιὰ ή μυστικοσύμβουλος τού γέρο-άποικιακού. Μόνος εκείνος γνώριζε τὸν έρωτα τού ντ' Άλέσι για την γυναίκα του.

Ο γιατρός έξακολουθούσε να μιλά για τὸν έαυτό του, να άναπολῇ όλα τὰ περιστατικά πού είχαν προηγηθῇ της γνωριμίας τους ή πού είχαν έπακολουθήσει. Φαίνεται ότι ή ντ' Άλέσι είχε καταπνίξει για πολλὸν καιρό την άνάγκη ν' άνοίξη την καρδιά του. Η φίλια του όμως με τὸν Φανέλι, πού τὸν έκανε να τὸν λογαριάξη σάν ένα νεώτερο άδελφό του, είχε επιφέρει αὐτή τη μεταβολή. Η Λουίζα βρισκόταν πάντα άνάμεσα σ' αὐτούς τούς δυο άνδρας.

Στὰ γράμματά της, ή Λουίζα έστελνε ταχτικά χαιρετισμούς στον Φανέλι. Τὸν νέου τὸν φανόταν πώς έτσι ξαναρχόταν κοντά στην Ίταλία κι' ή γυναίκα έξασκούσε έτσι, χωρίς να τὸ αντιληφθῇ κανείς τους, μιάν έπιρροή στο πνεύμα τού φίλου τού συζύγου της.

Στὸ άναμεταξύ, ή Πιέρο άναγκάστηκε να επιστρέψη στην πατρίδα του για να τακτοποιήση την ταπεινή κληρονομία τού πατέρα του.

Ο ντ' Άλέσι ήταν πολύ στενοχωρημένος μ' αὐτὸν τὸν χωρισμό, καταλάβαινε όμως ότι ήταν άπαραίτητος.

Έξ άλλου, ή Φανέλι θά επέστρεφε γρήγορα, κι' ήταν εύχρηστημένος ότι ή φίλος του θά γνώριζε την Λουίζα. Είδοποιμένη θά περίμενε τὸ βαπόρι στο λιμάνι της Νάπολης, κι'έτσι τὸ πρῶτο πρόσωπο πού θάβλεπε ή Πιέρο μόλις θ' άπο-

Ο ντ' Άλέσι ήταν πολύ στενοχωρημένος...

βιβαζόταν, θά ήταν εκείνο που είχε θαυμάσει τόσες φορές στην φωτογραφία του.

— Και πρό παντός, σύστησε ο γιατρός την στιγμή της αναχωρήσεως, ἀγκαλιάζοντας τον Φανέλι, φίλησέ την εκ μέρους μου! Τώρα ξέρεις την θέση που έχει στην καρδιά μου...

Κι' έσφιζε δυνατά τα χέρια του νέου, συμπεριφέροντας:

— Έχω εμπιστοσύνη σε σένα, αγαπητέ μου φίλε!

Το βαπόρι είχε πλεуρίσει στην προκυμαία. Ο Πιέρο άναζητούσε την Λουίζα μέσα στο πλήθος. Αρά γε θα μπορούσε να την αναγνωρίσει;

Τέλος την είδε... Φαινόταν να περιμένη κάποιον. Τό βλέμμα της σταμάτησε άπάνω στον Φανέλι που ή ταραχή του έσβυσε μονομιάς. Έκείνη ήταν! Όχι όπως την είχε δημιουργήσει ή φαντασία του με τίς φωτογραφίες, αλλά πιο όμορφη, πιο κομψή, πιο άληθινή. Και μόλις αποβιβάστηκε, προχώρησε αποφασιστικά προς την κυρία.

Η εποχή των βροχών είχε σκορπίσει μια γκριζα μελαγχολία στο Μπαγκόκ. Ο ντ' Αλέσι, όλομοναχος, ζούσε σαν φυλακισμένος. Ήταν αδύνατο να κυνηγήσει, ούτε του άρεσε ή παρέα με τους άποίκους. Κλεινόταν στο σπίτι του, διάβαζε ώσπου να στραβωθεί και σκεπτόταν την γυναίκα του μέχρι το σημείο να τρελλαθεί.

Τό ταχυδρομείο, που ή βροχή τό έκανε να καθυστερή, του έφερνε ειδήσεις άπ' την Νάπολη.

Έτσι, είχε μάθει την άφιξη του Πιέρο, την συνάντηση του φίλου του με την γυναίκα του και είχε χαρή πολύ. Τά γράμματα του Φανέλι του μιλούσαν για την Λουίζα, τά γράμματα της Λουίζας του μιλούσαν για τον Φανέλι.

Ένα πράγμα όμως τον κατέπλησσε: Γιατί ο Φανέλι παρέτεινε την διαμονή του στην Νάπολη; Ο ντ' Αλέσι του είχε γράψει να μην θεωρήσει υποχρέωση του να προσκολληθεί στην υπηρεσία της γυναίκας του, αλλά να γλυνθήσει. Άλλ' όμως, όχι! Ο Πιέρο είχε άπαντήσει ειλικρινώς πως προτιμούσε να μείνει κοντά στην Λουίζα παρά να άποβλακωνεται στα καφενεία και στα χαρτοπαίγνια. Κι' όταν τον Σεπτέμβριο ή γυναίκα του ντ' Αλέσι επέστρεψε άπ' την έξοχή, την συνόδεψε. Έκείνη φιλοξενούνταν σ' ένα φιλικό σπίτι κι' εκείνος στο ξενοδοχείο.

Ο ντ' Αλέσι έλαβε αυτή την ειδήσι μιά μέρα έξαιρετικά κοπιώδη γι' αυτόν, κατά την όποια περιεβαλινε πανωλόβητους ίθαγενείς μιας όλόκληρης συνοικίας. Έπιστρέφοντας κατάκοπος στο σπίτι του, βρήκε δυό φακέλλους, της Λουίζας και του Πιέρο, και δέν κρατήθηκε: Διάβασε άμέσως τά γράμματα... Η έξοχή, ή φιλική οικογένεια, τό ξενοδοχείο... όλα αυτά τον έκαναν να συνοφρυωθεί.

Σάν τό σαράκι, που τρώει τό ξύλο άργά, άκατανίκητα όμως, ή υποψία κυριέψε βασανιστικά τό μυαλό του ντ' Αλέσι. Τό πεδίο είχε προετοιμασθή λαμπρά: Η άπομάκρυνση, ή παρατεταμένη διαμονή του Πιέρο, ή ηλικία της γυναίκας του, ή πλήξη που θα την κυριέψει—δλα αυτά του φαίνονταν σαν αναρίθμητες άποδείξεις.

Παρά τον έσωτερικό του άγωνα, ο ντ' Αλέσι δέν άργησε να νικήθι. Και τά γράμματα που έπακολούθησαν άποδεικνυαν την μεγάλη οικειότητα, που όφισατο μεταξύ της Λουίζας και του Πιέρο.

Τι γκρέμισμα όνειρων! Τι άπογοήτευση!

— Δυστυχισμένη βλάκα, μάλωνα τον έαυτό του, στην ηλικία σου φάνηκες άφελής να πιστέψης στην φίλια. Δέν κατάλαβες πως έσπρωχνες τους δυό αυτούς νέου τον ένα στην άγκαλιά του άλλου!

Έρωτας!... Η φίλια δέν μπορούσε άραγε να άγωνιστή εναντίον αυτού του αίσθηματος, τουλάχιστον για μιá ώρα; Κι' ή ώρα αυτή δέν ήταν άραγε άρκετή για να άποφασιστή μιá άπαγωγή;

Έτσι, ο ντ' Αλέσι πότε ένοιωθε φοβερό θυμό, πότε ήταν πρόθυμος να συγχωρήσει — πάντως όμως ύπερίσχυσε τό μίσος. Κι' ένα γράμμα του Πιέρο έκανε, χωρίς αυτός να θέλη, να ξεσπάσει τό δράμα:

«Μας συνέβη κάτι τό πολύ διασκεδαστικό—έγραφε στον φίλο του—ή διαμονή μας στην έξοχή πλησιάζει να τελειώσει κι' άποφασίσαμε με την Λουίζα να πάμε έκδρομή στον Βεζούβιο. Δέν σου γράφω λεπτομέρειες του ταξιδιού μας, ή περιπέτεια μας όμως είναι πού περάσαμε την νύχτα κοντά στο ήφαίστειο. Καθώς κρατήσαμε δωμάτιο σ' ένα πανδοχείο, μάς πέρασαν για άντράχνο. Δέν σου φαίνεται άστείο;».

Ο ντ' Αλέσι μουμούρισε: «Αχάριστοι!». Και του γεννήθηκε ή σκέψη της έκδικήσεως.

Να έκδικηθι...

Οί βροχές είχαν τελειώσει. Στο Μπαγκόκ, ή ζωή είχε ξαναβρή τον κανονικό της ρυθμό. Τό σπίτι του γιαντρού ήταν γεμάτο άρρώστους. Προσπαθώντας να ύπερνικήσει τον βασανιστικό έφιάλη, ο ντ' Αλέσι εργαζόταν έξαντλητικά. Τό βοάδυ έπεφτε τσακισμένος άπ' την κόυραση στον κρεβάτι. Και συχνά, για να βρή ύπνο, κατέφυγε σε ναρκωτικά.

Τό γράμμα με τό όποίο ο Πιέρο του άνήγγελλε την έπιστροφή του καθώς και τό γράμμα της Λουίζας πού του παραπονιόταν για την έπικείμενη μοναξιά της, δέν μπόρεσαν να τον βγάλουν άπ' την άπάθεια στην όποια είχεν θεληματικά βυθισθή. Ήταν χαμένος άνθρωπος, τό ήξερε και δέν διαμαρτυρόταν, δέν επαναστατούσε.

Τέλος, ένα βράδυ, στο κατώφλι του σπιτιού του φάνηκε ο Φανέλι. Ο νέος ρίχτηκε στην άγκαλιά του φίλου του, χωρίς να άποτραβηχτή ο γιαντρος. Στο πρόσωπο του Πιέρο ήταν ζωγραφισμένη ή χαρά της ζωής. Ο ντ' Αλέσι κατόρθωσε να χαμογελάσει, χωρίς να φανερώσει την τυραννία της ψυχής του.

— Έκανες καλό ταξίδι; Καλές διακοπές; ρώτησε με φυσικό τόνο.

Ο Πιέρο όμως δέν άποκρίθηκε. Πρόσεχε τον φίλο του. Μολονότι ήταν φανερό ή έξωτερική του άλλαγή, δέν μπορούσε να μαντέψι το γιατί.

— Άρρώστιας; Βαρύς ο χειμώνας φέτος. Στά γράμματά σου δέν μάς τό έλεγες, τό κατάλαβαμε όμως πολύ καλά, ή Λουίζα κι' εγώ...

«Η Λουίζα κι' εγώ». Ο ντ' Αλέσι ένοιωσε την έπιθυμία να όρμήσει εναντίον του φίλου του—του έχθρου. Συγ-

κρατήθηκε με δυσκολία.

— Πολύ βαρύς, παραδέχτηκε.

Χωρίς ν' αντιλαμβάνεται την στενωχώρα του, ο Πιέρο έξακολουθούσε να μιλά, ένοιωσε μιá μέθη ένώ θυμόταν τις διακοπές, αναπολώντας τό τάδε ή τό δεινά περιστατικό. Κι' ως ρεφραίν, έφιαλτικά, άντηχούσε στ' αυτιά του δόκτορος Αλέσι τό όνομα της Λουίζας. «Να είναι, άραγε, αναισθητος, ή να εύχαριστείται πού με κάνει να ύποφέρω;» σκεπτόταν ο γιαντρος.

Και δέν είχε τό θάρρος ν' άρνηθι την πρόσκλησή του να δειπνήσουν μαζί, όπως πριν.

Ο Φανέλι είχε φθάσει στην πόρτα για να φύγη όταν γύρισε άπότομα και ρώτησε:

—Και τό κυνηγι; Έλπίζω να μου άφησης λίγο κυνήγι; Θά όργανώσουμε καμμιά κυνηγετική έκδρομή μαζί;

Και βγήκε χωρίς να περιμένη την άπάντηση.

Στό γειτονικό δωμάτιο, ο ύπνρέτης πρόσθεσε ένα σερβίτιο στο στρωμένο τραπέζι.

Ο ντ' Αλέσι, τις έπόμενες μέρες, παραξενευόταν πως ο Πιέρο δέν είχε άραιώσει τις έπισκέψεις του. Όσο και να τον κύτταζε σκυθρωπά, ο νέος γυρνούσε κάθε βράδυ χαμογελαστός έξυθυμος, άνοιχτόκαρδος. Κι' ο πόθος να σκοτώσει, πού τον είχε δίωξει πριν άπό κοντά του, ξαναγύριζε τώρα πιο άγριος.

Καμμιά φορά, ένώ ο Πιέρο, ξαπλωμένος σε μιá πολυθρόνα, άναπολούσε τις πιο εύχρηστες ώρες των διακοπών του, ο γιαντρος, όρθιος πίσω άπ' την πολυθρόνα ένοιωσε να τον παρασύρει άκατανίκητα ο πόθος της έκδικήσεως.

Κι' ένα βράδυ, ο πόθος του αυτός φούντωσε, κι' έφτασε στο κατακόρυφο, προετοιμαζόντας τό δράμα. Άπ' την ήμέρα πού γύρισε ο Φανέλι έξακολουθούσε να έκδηλώνει την έπιθυμία να όργανώσει μιá κυνηγετική έκδρομή. Την έπομένη μέρα, τά ξημερώματα θα ξεκινούσαν.

Ένώ οί δυό άνδρες έτοιμάζονταν, ο ύπνρέτης έφερε τό ταχυδρομείο κι' έδωκε στον Πιέρο ένα φάκελλο. Ο νέος τον πήρε ζωηρά και τον έχωσε στην τσέπη του, ρίχνοντας μιá λοξή ματιά στον ντ' Αλέσι. Ο γιαντρος όμως είχε προλάβει να αναγνωρίσει τό γράψιμο της γυναίκας του άπάνω στον φάκελλο. Μην μπορώντας να συγκρατηθι σηκώθηκε, έκανε μερικά βήματα, ένώ τά δόντια του χτυπούσαν τό ένα-στ' άλλο.

Θά μιλούσε, άραγε; Θά έξακολουθούσε να σωπαίνει; Βρέθηκε μέσα στο έργαστήριό του. Άπάνω στο τραπέζι ήταν ένα μπουκαλάκι γεμάτο δηλητήριο.

— Ένα λικέρ; πρότεινε σφίγγοντας τό μπουκαλάκι άνάμεσα στα δάχτυλά του, σαν φυλαχτό.

Ο Φανέλι σηκώθηκε:

—Σ' εύχαριστώ, είναι άργά και νυστάζω.

Άποτυχία!

Τά ατόκιντο κυλούσε άπ' τά ξημερώματα. Ο ντ' Αλέσι με τό ντουφέκι άνάμεσα στα πόδια του, προσπαθούσε να συγκεντρώσει την προσοχή του στον δρόμο και να ξεχάσει τον Πιέρο. Αυτός όμως σπανίως είχε φανή τόσο όμιλητικός και εύθυμος. Η εύθυμία του ήταν προσβολή για τον ντ' Αλέσι: άσφαλώς θα είχε προκληθι άπ' την έπιστολή πού είχε λάβει.

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝ ΤΩΣΕΡΕ

Ο έπιθεωρητής έφτασε άπορόπως στο σχολείο και έθεσε μερικές έρωτήσεις στους μαθητές της μιās τάξεως.

—Ποιός μπορεί να μου πη, τους είπε μεταξυ των άλλων, πόσο κάνουν 3Χ4;

Έπακολούθησε σιωπή. Έπλ τέλους σηκώθηκε ένα παιδί.

—Δώδεκα, κύριε.

—Λαμπρά. Για την έπιτυχή σου άπάντηση πάρε δώδεκα καραμέλες.

—Χμ! Έκαμε τό παιδάκι άπό μέσα του. Άν τώξερα θα τούλεγα πως κάνουν περισσότερο.

ΚΑΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

Πόλιςμαν (στον ατόκινητιστή).— Συγγνώμη, κύριε τά φάτα σας είναι σβημένα.

Ατόκινητιστής.— Ω, εύχαριστώ... Πιστεύω ότι τό πείσιμα μου είναι άστείο.

—Ναι, άστείο. Έχετε άδεια όδηγού;

—Άδεια όδηγού; Ποτέ μου δέν είχα.

—Α! Όστε έτσι; Δέν πιστεύω και τό πείσιμα αυτό να είναι άστείο.

Έκείνη τη στιγμή επενέβη ή σύζυγος του όδηγού πού καθόταν στη δίπλανη θέση.

—Μην λαιδένετε ύπ' όψη σας ό,τι σά; λέει, κύριε πόλιςμαν. Πάντα έτσι μιλά όταν είναι... μεθυμένος.

ΚΑΠΟΤΕ ΘΑ ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝΕ...

Μιά νεύονπαντη μήκε σ' ένα μεγάλο καάστημα, πλησίασε τον γνωστό της ύπάλληλο.

—Θέλω να πάρω ένα δώρο για τον άνδρα μου και δέν ξέρω τί να του αγοράσω.

—Πάρτε του ένα κασκόλ για τά βράδια.

—Δέν βγαίνει καθόλου τά βράδια.

—Πάρτε του τό κασκόλ για του χρόνου.

Τότε θα βγαίνει.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Ποιά είναι ή διαφορά μεταξυ άπρονουσίας και προνοίας.

—Άπρονουσία είναι να σκύψης στο αυτί κάποιου ο όποιος κατέχει τό πανγκόσμιο πρωτάθλημα της πυγμαχίας, και να του πης ότι είναι παληάνθρωπος, δειλός, γελοίος...

—Και πρόνοια;

—Να του πης τά ίδια πράγματα... τηλεφωνικός.

Τι μέρα! Όταν, τό βράδυ, τό ατόκιντο έφτασε στο Κοράτ, ο γιαντρος ήταν κατακουρασμένος άπ' την δύναμη πού είχε καταβάλλει για να συγκρατηθι, θα ήθελε να πλαγιάσει, να κοιμηθι, να ξεχάσει.

Είχε φανή τό φεγγάρι: οί δυό άνδρες, συνοδευόμενοι άπ' τον ίθαγενή όδηγό, είχαν μέσα στην ζούγκλα, προχωρώντας ο ένας πίσω άπ' τον άλλο: ο όδηγός, ο Πιέρο και τελευταίος ο ντ' Αλέσι. Για ν' άποφύγη κανένα άτύχημα, ο δόκτωρ ντ' Αλέσι είχε σηκώσει προς τά έπάνω την κάννη του τουφεκιού, προσέχοντας να μην πύσει την σκανδάλη. Σε μιá στιγμή, βυθισμένος μέσα στις βασανιστικές σκέψεις του, πήρε την άπόφασή του. Ένα δυστύχημα... Μπροστά του, ο Φανέλι προχωρούσε με προφυλάξεις, ψάχνοντας άνάμεσα στα χόρτα. Γιγάντιοι θερμίτες ώριμσαν ξαφνικά, χωρίζοντας για μιá στιγμή τους δυό άνδρες. Εύκολώτατο, να σκηνοθετήση ένα δυστύχημα. Θα σημάδευε, δήθεν, τό κοπάδι των θερμιτών, θα πυροβολούσε... χωρίς κανένα κίνδυνο. Μόνο πού εκεί κάτω, στην Ιταλία, ή Λουίζα θα μάντευε, αλλά κι' αυτή θα ήταν ύποπρωμένη να σωπάσει. Σήκωσε τό όπλο του...

—Πού είσαι, φίλε μου;

Ήταν ή φωνή του Φανέλι. Και πάλι, άποτυχία!

Ο ντ' Αλέσι νόμισε πως ξυπνά άπό έναν έφιάλη. Ο νέος βρισκόταν αντίκρου του και βλέποντάς τον έτοιμο να πυροβολήση, ρωτούσε:

—Είδες τίποτα;

—Όχι, τραύλισε ο γιαντρος. Λάθος έκανα.

Σε λίγο, ήταν καθισμένοι ο ένας κοντά στον άλλο. Χτυπώντας με οικειότητα τον φίλο του στον ώμο, ο Πιέρο είπε:

—Φίλε μου, σήμερα είμαι εύτυχισμένος, πολύ εύτυχισμένος. Δέν μπορείς να φανταστής πόσον καιρό έπεθυμούσα να ξαναβρεθούμε έτσι.

—Έτσι...

—Δέν θυμάσαι τό πρώτο μας κυνήγι, την νύχτα πού πήρες άπόφαση για πρώτη φορά να μου μιλήσης για την Λουίζα;

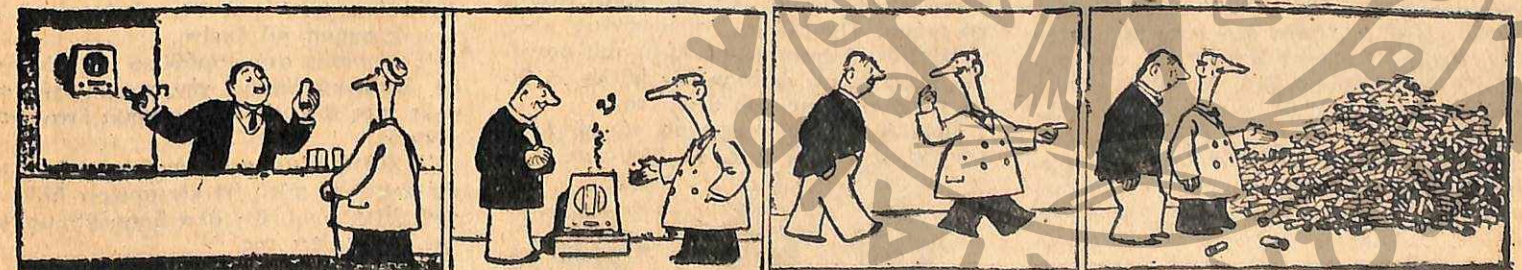
Πάλι ή Λουίζα!

—Γι' αυτό τον λόγο, έπεζήτησα ένα άνάλογο πλάνισο για να σου κάνω και την δική μου έκμυστήρευση...

—Έκμυστήρευση; τραύλισε ο ντ' Αλέσι.

—Ναι, ναι... Χάρης στην Λουίζα, γνώρισα μιá νέα. Την λένε Κάρλα. Θυμάσαι πού συνόδεψα την Λουίζα στην έξοχή; Τώρα μπορώ να σου τό έξομολογηθώ: τό έκανα περισσότερο για να

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο έμπορος ύπόσχεται: όποιος εμφάνισι τρεις χιλιάδες ταινίες κουτιών γάλακτος θα πάρη δωρεάν ένα μικρό ραδιόφωνο. Ο κ. Πειραχτήρης, μολονότι δέν εχη μικρά παιδιά, ούτε ο ίδιος πίνει γάλα, δέν είναι άπό εκείνους πού χάνουν τις εύκαιρίες.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο βαρὼνος Ραούλ ντὲ Μαινάνου συνδέονταν αίσθηματικά με μιὰ νεαρή πριγκίπισσα. Μὰ τὴν πριγκίπισσα αὐτὴ τὴν ζήτησε σὲ γάμο ὁ ἡγεμὼν ἐνὸς Δουκάτου, κι' ἐκείνη λησμονώντας τὸ αἶσθημά της, προτίμησε τὸ Δουκικὸ στέμμα.

Ἀπελπισμένος ὁ βαρὼνος ντὲ Μαινάνου, θέλησε νὰ ξεχάσῃ, δημιουργώντας κι' αὐτὸς οἰκονόμεια· ἀλλὰ σὲ λίγο πέθανε ἡ σύζυγός του καὶ τοῦ ἄφησε ἕνα παιδί, τὸν Λεό. Μέσα στὴν Ψυχὴ του ὅμως ἐξακολουθεῖ ἄσβεστο τὸ μῖσος γιὰ κείνην ποὺ τὸν περιφρόνησε καὶ ποθεῖ νὰ ἐκδικηθῇ.

Σὲ λίγο χρεθεῖ καὶ ἡ παλιὰ του ἀγάπη, ἡ Δούκισσα. Ἰκανοποιημένη στὴν φιλαυτία της, γιὰτὶ αὐτὴ τὴν ἡγεμονία τοῦ Δουκάτου, πλούσια καὶ τιμημένη, ξαναθυμᾶται τὸν βαρὼνα καὶ μετὰ τὴν στάση της τοῦ δίνει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν παντρευτῇ.

Ἐκείνος περιμένει αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν στιγμή γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ: ἀντὶ κάθε ἀπαντήσεως, παντρεύεται, χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾷ καθόλου, μιὰ μακρινὴ συγγενὴ του, τὴν κόμισσα Ζυλιάν ντὲ Τράχεμπεργκ, ποὺ ἀνήκει σὲ μιὰ μεγάλη ἀριστοκρατικὴ οἰκονόμεια, ξεπεσμένη οἰκονομικῶς. Ἡ Ζυλιάν συνοδεύει τὸν ἄνδρα της στὸν πύργο του, ὅπου τὴν ὑποδέχεται μετὰ ψυχρότητα ὁ αὐθάρξης θεῖός του.

4. (Ἡ συνέχεια)

Ἀπαύσας, Ζυλιάν, τῆς εἶπε, ἂν νομίζεις, ὅτι τὰ δικαιώματά σου εἶναι δυνατό νὰ σοῦ ἀμφισβητηθοῦν ἔστω καὶ πρὸς στιγμή, τόσο στὸ Σόνμπεργκ, ὅσο καὶ παντοῦ ἄλλου. Ὁ γάμος μας τοῦ Ρούντιστορφ ἱκανοποιεῖ τελείως τὴν συνείδησή μου. Σοῦ δίνω γιὰ πάντα τὸ ὄνομά μου καὶ ἂν ἡ γνώμη ποὺ ἔχουν ἐδῶ, διαφέρει ἀπὸ τὴν ἰδική μου, οὔτε ἐγώ, οὔτε σὺ ἔχομε νὰ στεναχωρεθοῦμε καθόλου. Ἐπίτρεψέ μου νὰ σὲ ὀδηγήσω στὸ διαμέρισμά σου.

Τῆς προσέφερε τὸν βραχιόνά της καὶ χωρὶς νὰ ρίξῃ οὔτε ἕνα βλέμμα στὸν αὐτὸν ἀρχὴν διέσχισε τὴν γαλαρία τῶν καθρεφτῶν σιωπηλά. Ὅταν ἔφθασαν πάλι στὸν προθάλαμο, στάθηκε κοντὰ στὴ σκάλα.

—Ἡ ὑπερφάνεια σου θὰ ἐθίγῃ, ὅπως καὶ ἡ δική μου, ἀπὸ ὅσα ἀκούσατε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κρίνετε μετὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιείκεια τὸν ἔνοχο. Εἶναι γέρος καὶ ἄρρωστος. Εἶδε στὴ θέση σας τὴν μοναχοκόρη του, τὴν πρώτη σύζυγό μου, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε φυσικὰ ὡς πατέρα. Μιὰ δεύτερη γυναίκα τοῦ προκαλεῖ ζηλοτυπία καὶ ζωηρεύει τὸν πόνο του. Κάμετε λίγο

ὑπομονή, σὰς παρακαλῶ. Μετὰ τὸν καιρὸ θὰ συνθηθῇ. Δὲν μπορῶ ν' ἀφίσω τὸ Σόνμπεργκ καὶ νὰ ἐγκατασταθῶ μαζί σας σὲ ἄλλη κατοικία. Ὁ Λεό ἔχει ἀνάγκη μητρικῶν φροντίδων καὶ δὲν εἶμαι τόσο σκληρὸς, ὥστε νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν παππού του, τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ μόνη ἀγάπη.

Ἡ Ζυλιάν δὲν βρῆκε τίποτα ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐγωϊστικὴ ἐκείνη δικαιολογία. Δὲν μπορούσαν νὰ λυπηθοῦν τὸν μοχηρὸ γέροντα καὶ τὴν ἔδεναν κοντὰ του γιὰ νὰ δέχεται τὰ πειράγματά του!

—Καταλαβαίνετε πολὺ καλά, εἶπε στὸ τέλος, ὅτι θὰ εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως στὸ πατρικὸ μου σπίτι. Ἀν δὲν ἐσκεπτόμουν ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ἀπαγορεύει ἡ θρησκεία μας...

—Υπάρχουν καὶ μερικοὶ ἄλλοι μικροὶ λόγοι, ποὺ ἀντιτίθενται σὲ μιὰ τέτοια πράξη! ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ κ. ντὲ Μαινάνου. Μὴ λησμονήτε, ὅτι δὲν θὰ ἐπέτρεπα ποτὲ τέτοιο σκάνδαλο. Νὰ παντρευτοῦμε τὸ πρῶτο καὶ νὰ χωρίσουμε τὸ βράδυ... Ὅσα δίνανε ὠραῖο θέμα γιὰ συζήτηση στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ καταγίνονται νὰ σημειώνουν καὶ νὰ ἐξοχυρίζουν ὅσα ὀνομάζουν παραξενιές μου καὶ ἐκκεντρικότητες. Δὲν θέλω μετὰ κανένα τρόπο νὰ τοὺς δώσω αὐτὴ τὴν ἀπόλαυση.

Ἐστάθηκε πρὸς σὲ μιὰ πόρτα, τὴν ὁποία ἀνοίξε.

—Νὰ τὸ διαμέρισμά σας! εἶπε. Κάθε ἐπιθυμία σας εἶναι δεκτὴ ἐκ τῶν προτέρων, γιὰ ὁποιαδήποτε μεταβολή ποὺ θέλετε νὰ κάμετε ἐδῶ μέσα. Σὰς τὸ λέγω μιὰ γιὰ πάντα. Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιήσετε ὅπως θέλετε τὴν περιουσία μου, ἡ ὁποία ἀπὸ σήμερα εἶναι καὶ δική σας.

Ἐπειτα ἕνα μεδίσμα πέρασε ἀπὸ τὰ χεῖλιά του.

—Ἦταν τὸ διαμέρισμα τῆς Βαλερί, τῆς πρώτης συζύγου μου. Ἀλλὰ, ἐλπίζω, ὅτι δὲν φοβεῖσθε τοὺς βρυκόλακες. Ἀλλὰ σὲ ἡ ψυχὴ της ἦταν ἀθάνατη, καὶ δὲν πιστεύω νὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ.

Χτύπησε ἕνα κουδοῦνι καὶ φάνηκε μιὰ καμαριέρα. Τὴν παρουσίασε στὴν Ζυλιάν, ὑπενωμίζοντας της ὅτι σὲ μιὰ ὥρα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτοιμη γιὰ τὸν πρῶτο γάμο. Προσέθεσε, σηκώνοντας τοὺς ὤμους, ὅτι ἡ διατύπωσις αὐτὴ τοῦ φαινόταν περιττή, μὰ ὥστόσο δὲν ἤθελε νὰ θίξῃ τίς ἀντιλήψεις τοῦ θεοῦ του.

Πρὶν ἡ Ζυλιάν προφθάσῃ νὰ πῇ λέξη ἐκείνος εἶνε βῆθ ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἡ

Δυὸ ἀριστοὶ γυναικες

ὑπηρετρία ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα γιὰ νὰ κάμῃ τίς ἐτοιμασίες της.

Ἡ Ζυλιάν βρέθηκε μόνη μέσα στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, ὅπου ὅλα τῆς ἦσαν ξένα καὶ ἐχθρικά. Δὲν κατῴρθησε, στὴν ἀρχή, νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν κατέλαβε καὶ, αἰσθανόμενη ἕναν παιδιᾶστικο τρόμο, ἔτρεξε στὴν πόρτα...

Δόξα τῷ Θεῷ! Ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλειστή. Τίποτε δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Νὰ φύγῃ;... Γιατί; Δὲν εἶχε ἔλθει μετὰ τὴν θέλησή της; Δὲν εἶχε δώσει τὴν συγκατάθεσή της; Μήπως ὅλη ἡ προηγούμενὴ ζωὴ της δὲν τὴν εἶχε προπαρασκευάσει μετὰ τοῦ εἶδους αὐτοῦ τοὺς γάμους στοὺς ὁποίους δὲν συμβουλευόταν καθόλου τὴν κυρίως ἐνδιαφερομένη; Τὸ σχολεῖο στὸ ὁποῖο εἶχε σπουδάσει ἦταν γεμάτο κορίτσια, ποὺ ἀνῆκαν στὶς ἀριστοκρατικότερες οἰκονόμειες τῆς Γερμανίας.

Ὅλες εἰδοποιούντο ἀπλοῦστατα, ὅτι οἱ διαπραγματεύσεις γιὰ τὸν γάμο τους εἶχαν τελειώσει καὶ ὅλες παντρεύθηκαν διαδοχικῶς χωρὶς νὰ ἔχουν κἀν ἰδίαν σύντροφον τῆς ζωῆς των. Ἡ Ζυλιάν ἐγνώριζε ὅτι ὁ γάμος δὲν γινόταν διαφορετικὰ.

Ἰσως ἡ ἐπιμονὴ τῆς μητέρας της νὰ τῆς κινούσε τὴν δυσπιστία. Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ δεχθῇ τυφλὰ τὴν τύχη ποὺ τῆς παρουσιαζόταν, ἀφοῦ ἡ Οὐλρικ καὶ ὁ Μάγνος τὴν ἐξέορκιζαν νὰ δεχθῇ; Ἡξευρε βέβαια ὅτι τὰ ἀδέλφια της ἤθελαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν κόλαση στὴν ὁποία ζοῦσαν. Ἡξευρε ἐπίσης ὅτι δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἔχῃ τὸ παραμικρὸ παράπονο ἐναντίον τοῦ Μαινάνου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐξηγήσει προηγούμενως τί ζητοῦσε ἀπὸ τὸν γάμο ἐκεῖνο: μιὰ μητέρα γιὰ τὸ παιδί του καὶ μιὰ διευθύντρια γιὰ τὸ σπίτι του. Τίποτα παραπάνω. Ἦταν βέβαια ἀπολύτως δικός του λογαριασμός ἂν μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἱκανοποιούσε καὶ τὴν ἐκδίκησή του ἐναντίον τῆς Δούκισσας ποὺ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει.

Ἡ Ζυλιάν καταλάβαινε τώρα τί εἶχε πάθει: Εἶχε χωριστῇ γιὰ πάντα ἀπὸ ὅλους ὅσους ἀγαποῦσε καὶ εἶχε ἀνταλλάξει τὴν ζωὴ τῆς καρδιάς μετὰ μιὰ ζωὴ πολυτελείας. Ἀ! Ἐδῶ πραγματικὰ ἦταν ἡ κόλαση... Καὶ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα νὰ βρῇ ποτὲ τὸ ἐλάχιστο ἀντιστάθμισμα τῶν ὧσων εἶχε χάσει. Ἦταν δεμένη μετὰ ἕναν ἄνδρα ἀδιάφορο. Ἦξερε ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε ποτέ καὶ ὅτι εὐχόταν νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσῃ κι' ἐκεῖνη.

Ἐπλησίασε στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἀνοίξε. Ἐαφνικά, ἐκείνη τὴν στιγμή, τῆς φάνηκε πῶς ἀκούσε ἀπὸ μακριὰ ἕναν γογγυσμό.

Ἡ Ζυλιάν ἐκράτησε τὴν ἀναπνοή της καὶ ἐτέντωσε τὸ αὐτί. Ἡ καμαριέρα ἦλθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ, ὅτι ὅλα ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τὴν τουαλέττα της.

—Τι εἶναι αὐτό; ρώτησε ἡ Ζυλιάν. Εἶχε προχωρήσει πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς

μα τῆς Ε. ΜΑΡΙΤ οι γυναικὲς...

ΛΙΣΟΝΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τουαλέτας, ὅταν τὸ ἴδιο βογγητὸ ἀκούστηκε καὶ ἐντονώτερο αὐτὴ τὴν φορὰ.

—Ὁ ἦχος αὐτὸς ἔρχεται ἀπὸ κει κάτω, ὅπου μένει μιὰ κυρία, ποὺ εἶναι ἄρρωστη ἀπὸ χρόνια, εἶπε ἡ καμαριέρα.

Καὶ ἔδειχνε πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ πάρκου ἕνα μέρος, ὅπου ὕψωνόταν ἕνα εἶδος κοκκινοποῦ ὀβελίσκου.

Δὲν ξέρω καλά, προσέθεσε. Μόλις ὀκτὼ μέρες ἔχω ποὺ βρίσκομαι στὸ Σόνμπεργκ... Κανείς ἄλλωστε δὲν δίνει προσοχή σ' ἐκεῖνο τὸ κτίριο... Οἱ ὑπηρετὲς λένε ὅτι τὴν ἔχουν ἐκεῖ ἀπὸ εὐπλαχνία... καὶ τί τρομερό... Φαίνεται πῶς εἶναι ἀβάφτιστη! Δὲν πηγαῖν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Φοβοῦμαι τοὺς ταύρους καὶ ἔπειτα φαίνεται, ὅτι τριγύρω τὰ δέντρα εἶναι γεμάτα πιθήκους.

Ἡ Ζυλιάν πῆγε σιωπηλὴ στὴν τουαλέτα καὶ ἄφησε τὴν καμαριέρα ποὺ φαινόταν πολὺ ἐπιδέξια, νὰ τὴν ντύσῃ. Αὐτὴ τὴν φορὰ τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ ἀσημοκέντητα φορέματα ἦσαν σωρὸς τριγύρω της. Ὅταν σὲ μισὴ ὥρα ὁ Μαινάνου χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, στάθηκε κατὰ πλῆκτος. Ἡ κρεμανταλὸ φοροῦσε τὸ χρυσοκέντητο φόρεμα μετὰ ἄνεση καὶ μετὰ χάρις, καὶ εἶχε ὤμους καὶ μπράτσια μετὰ τέλειες γραμμές, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι δίνει τὴν ἐλαχίστη προσοχή στὸν ἑαυτό της. Ἐνα στεφάνι ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιάς κοσμοῦσε τὸ μαλλιά της ποὺ ἔλαμπαν σὲ μεγάλους μεταξωτοὺς κυματισμούς.

Σὲ εὐχαριστῶ, Ζυλιάν ποὺ ἐνίκησες τὴν ἀντιπάθειά σου πρὸς τὴν τουαλέτα αὐτὴ καὶ ποὺ ἐνδόξως ὅτι στὸ σπίτι μου πρέπει νὰ ἐμφανίζεσαι ντυμένη ὅχι ὅπως ἐπιθυμεῖ ἡ μετριοφροσύνη σου, ἀλλὰ ὡς νὰ εἶσαι ἡ μετριοφροσύνη σου! Εἶπε ὁ Μαινάνου μετὰ κάποια καλωσύνη, χωρὶς ν' ἀφίση, ἐν τούτοις, τὸ παγερὸ ὕψος του.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε σοβαρὰ:

—Μὴν ἔχετε τόσο καλὴ ἰδέα γιὰ μένα! εἶπε μετὰ σταθερότητα. Οὔτε ἀπὸ μετριοφροσύνης, οὔτε ἀπὸ συστολῆς ἀπέφυγα νὰ φορέσω τὴν τουαλέτα αὐτὴ στὸ Ρούντιστορφ. Χαρακτηρίστε τὸ αἶσθημα αὐτὸ ὅπως θέλετε. Ὑπερφάνεια ἢ ἐγωϊσμό, εἶναι ἀδιάφορο. Ξέρω, ὅτι στὴν μαρμαρίνη γαλαρία τοῦ πύργου μας ὑπάρχουν πολλὲς προσωπογραφίες γυναικῶν ντυμένων μετὰ χρυσὰ καὶ μετὰ ἐρμίνα. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ στολισθῶ μετὰ τὴν πολυτέλεια αὐτὴ ποὺ δὲν ἦταν ἀγορασμένη μετὰ τὰ χρήματά μας. Στὸ πατρικὸ μου σπίτι, τοῦ ὁποίου καμμιά πέτρα δὲν μᾶς ἀνήκει τώρα, μοῖ φάνηκε ὅτι τὸ τρίξιμο αὐτοῦ τοῦ φορέματος θὰ ἐμπνέει ὅλους τοὺς Τράχεμπεργκ, ποὺ κοιμούνται κάτω ἀπὸ τὴν π' ἄκρη τῆς ἐκκλησίας μας καὶ σήμερα πρέπει ὁ ὕπνος των νὰ εἶναι βαρύτερος παρὰ ποτέ. Ἐδῶ ἀντιπροσωπεύω τὴν οἰκογενειά σας, τὸ ὄνομά σας καὶ ἡ τουαλέτα αὐτὴ ταιριάζει στὴν περίστασι.

Ὁ Μαινάνου δάγκασε τὰ χεῖλιά του. Κάτι σὰν δυσάρεστη ἔκπληξη μαζί με θυμὸ φαινόταν στὰ μάτια του, τὰ ὁποῖα τότε προσηλώνονταν στὴν Ζυλιάν καὶ τότε ἔπαιρναν μιὰ προκλητικὴ ἔκφραση πρὸς τὸ σταθερὸ καὶ ἀγέρωχο βλέμμα τῆς νέας.

—Ἀς εἶναι! εἶπε σαρκαστικὰ. Οἱ Τράχεμπεργκ μποροῦν νὰ ἐυπνήσουν παρηγορημένοι. Ἡ ὑπερφάνεια τῶν ποὺ εἶναι σ' ὅλους γνωστὴ ζῇ ἀκόμη καὶ ἐκδηλοῦται ἐντονα. Αὐτὸ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ λησμονήσουν τὰ δεινὰ τῆς οἰκονομείας των, γιὰ τὰ ὁποῖα κάμαμε ὑπαινιγμό.

Ἡ Ζυλιάν ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ ἔπέρασε σοβαρὰ καὶ ἀδιοπρεπῆς τὸ κατῶφλι τῆς θύρας, ποὺ ὁ Μαινάνου τῆς ἀνοίξε ὑποκλινόμενος μετὰ κάποια εἰρωνικὴ ἔκφραση στὸ πρόσωπο.

Ἀδικὰ ὅμως ἐκείνος, γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τίποτα τὸ κομικὸ στὴν νέα, ποὺ περπατοῦσε κοντὰ του ὡρῆ, ἀλλὰ ἀπαθὴς, ἡρεμὴ καὶ ἀπλή. Ὁρισμένως ἡ κόμησσα Τράχεμπεργκ τὸν εἶχε γελάσει. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ἀσημαντὸ κοριτσάκι, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ κἀν ὅ,τι θέλει καὶ εἰς βάρος τοῦ ὁποίου θὰ μπορούσε νὰ γελᾷ χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ὑπερασπισθῇ.

Γιὰ νὰ φθάσουν στὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ ἕνα πλῆθος διαδρόμων καὶ αἰθουσῶν, ποὺ ὁ πλοῦτος τῶν ξεπερνοῦσε τὴν φαντασία καὶ τῆς πὶὸ φιλάρεσκης γυναίκας. Μιὰ θριαμβευτικὴ ἀψὶς εἶχε στηθῇ ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, καὶ γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἕνα δάσος δολοκλήρου ἀπὸ πορτοκαλλιάς, ποὺ ἐφωτίζονταν ἀπὸ ἑκατοντάδες ἀργυρὰ καντηλιέρα μετὰ ἀρωματικὰ κερία. Ἐτοί, ἡ Ζυλιάν, ἐμφανίσθηκε στὸ πολυπλῆθες προσωπικὸ τοῦ πύργου, ποὺ εἶχε παραταχθῇ σὲ δυὸ γραμμές. Αἰσθάνθηκε λίγο ρίγος ὅταν εἶδε στὸ παρεκκλήσιο τὸν αὐτάρχη τυλιγμένο σ' ἕνα σκέπασμα παχὺ ἀπὸ κόκκινο μεταξωτό. Τὸ βλέμμα ποὺ ἔρριψε στὴν νέα, ἦταν παράδοξο καὶ φαινόταν τόσο πολὺ σύμφωνο μετὰ τὸν χαρακτήρα ἐνὸς ἀνθρώπου τόσο αὐστηροῦ στὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα καὶ στίς χριστιανικὲς ἀρετές. Στὸ βλέμμα αὐτὸ ὑπῆρχε μιὰ ἔκφρασις περιφρονητικῆς ὀργῆς, ποὺ ἔκανε τὴν νέα νὰ παγώσῃ. Κοντὰ στὸν αὐτάρχη στεκόταν ἕνα ἄτομο, τοῦ ὁποίου ἐπίσης τὸ βλέμμα τῆς προέβλεπε μιὰ δυσάρεστη ἐντύπωση, σὲ σημεῖο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ στρέψῃ πρὸς ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι της.

VI

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΚΡΙΣΙΜΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἡ πὶὸ στενόχωρη μέρα ἀπὸ ὅλες ὅσες εἶχε ζήσει ἡ Ζυλιάν—ἡ μέρα τοῦ γάμου της—πέρασε ἐπὶ τέλους. Ἦρθε, τὸ βράδυ, κι' ἔτσι μπήκε ν' ἀποσυρθῇ στὸ διαμέρισμα ποὺ τῆς εἶχαν ὀρίσει, ξαπέστειλε τὴν καμαριέρα ποὺ περίμενε

διαταγές, ἔβγαλε τὴν πολυτελὴ τουαλέτα της καὶ φόρεσε ἕνα λευκὸ πενιουάρ. Ἐν τούτοις δὲν μπορούσε ἀκόμη νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἡ σκέψη τῆς πετοῦσε μετὰ πικρὴ μεταμέλεια πρὸς τὸ πατρικὸ σπίτι. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ ἰδῇ κάτι ποὺ νὰ τῆς ἐνθymiζε τὴν ἀδελφὴ καὶ τὸν ἀδελφὸ, ποὺ εἶχε ἀφήσει. Πῆρε ἕνα κλειδάκι καὶ ἀνοίξε ἕνα μικρὸ κιβώτιο ποὺ σύμφωνο μετὰ τὴν διαταγὴ της εἶχαν τοποθετήσει στὸ μπλὲ σαλόνι. Ἐνα τετράδιο μετὰ λατινικὸ κείμενο ἦταν στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κιβωτίου. Χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ Ζυλιάν τινάχτηκε καὶ ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀνησυχίας καὶ συστολῆς σὲ μιὰ μεγάλη ἐλαιογραφία κρεμασμένη στὸν τοῖχο, μιὰ προσωπογραφία μετὰ αἰνιγματικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μαινάνου...

Ἦταν ἀπαράλλακτος—ἕνα ἡφαίστειο σκεπασμένο μετὰ πάγο. Καὶ τὸ εἰρωνικὸ βλέμμα του, νόμιζε τώρα πῶς προσηλόνονταν ἐπάνω στὸ τετράδιο, τὸ γραμμένο μετὰ τὸ δικό της γραφικὸ χαρακτήρα. Τὸ ἐτύλιξε γρήγορα. Οὔτε ἀπὸ τὴν ζωγραφία τοῦ τοῦ εἰρωνικὸ βλέμα δὲν ἔπρεπε ν' ἀντικρύσῃ τὸ τετράδιο, ὅπου ἔγραφε μαζί μετὰ τὸν Μάγνο τίς παρατηρήσεις της γιὰ τὴν βοτανική.

«Ὁ Μαινάνου θὰ σὲ κάμῃ νὰ ἀφίσης τίς ἐπιστημονικὲς ἀνοησίες!» εἶχε πῇ συχνὰ στὴν κόρη της ἡ κόμησσα Τράχεμπεργκ. Καὶ πράγματι, κατὰ τὸ γέλια τοῦ γάμου, λόγου γενομένου γιὰ τὴν χειραφέτη

Ἡ Ζυλιάν, προχώρησε λίγο...

ση των γυναικῶν, ὁ Μαινάου γέλασε με τις ιδέες αὐτῆς καὶ προσέθεσε ὅτι, ἂν ἦταν ἀναγκασμένος νὰ διαλέξει μεταξὺ μιᾶς γυναικᾶς φιλάρεσκης καὶ ἐλαφρῆς, ἡ μιᾶς ἀπὸ αὐτῆς ποὺ ὀνομάζουν διανοούμενες, θὰ προτιμοῦσε τὴν πρώτη, ἡ ὁποία ἂν εἶναι κι' αὐτὴ ἀξιοκατάκριτη, δὲν εἶναι τοῦλάχιστον κωμική. Καὶ συμπέρανε:

«Μιά μελανιά σὲ γυναικεῖο δάχτυλο μοῦ φαίνεται πὶὸ ἀποκρουστικὴ ἀπὸ μιὰ πληγή».

Ἡ Ζυλιάν διευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο ποὺ ἦταν στὸ σαλονάκι της, γιὰ νὰ κρῦψι ὅλες τὶς ἀποδείξεις τῆς διανοητικῆς ζωῆς, ποὺ εἶχε ζήσει ἕως τότε. Ἦταν ἕνα χαριτωμένο παλαιὸ ἐπιπλο ἀπὸ σιδερόξυλο, μὲ μπρούτζινα σκαλισματα, ἔργο καλοῦ τεχνίτου. Ἐπάνω του εἶχε ἀγαλλματάκια ἀπὸ πορσελάνη, ὄχι μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας. Ἡ Ζυλιάν ἀνοίξε ἕνα συρτάρι. Ἦταν γεμάτο χρυσὰ νομίσματα: Χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ ποσὸ ποὺ διέθεταν γιὰ τὰ μικρὰ ἐξοδὰ της. Ἐκλείωνε τὸ συρτάρι, μὲ φόβο καὶ τὸ κλειδῶσε. Τὸ χρῆμα ἔμενε μέσα στὸν τάφο του. Ἡ ἀνακάλυψι καὶ ἡ μυρωδιά τοῦ γίαισεμιό, ποὺ τὴν ἐπείραζε, τὴν ἔκαναν νὰ ἀνοίξῃ τὴν τζαμόπορτα τοῦ γειτονικοῦ σαλονιό. Ἡ σελήνη εἶχε ἀνατελεῖ καὶ ἐσκόρπιζε παντοῦ τὸ λευκὸ φῶς της. Ἡ Ζυλιάν δίστασε μιὰ στιγμή στὸ κατῶφλι, τόσο τὸ τοπίο τῆς φάνηκε παράδοξο. Ὁ πύργος τοῦ Σόνβερθ ἦταν τριγυρισμένος ἀπὸ βουνά, ποὺ φαίνονταν νὰ τὸ φρουροῦν σάν δράκοντες.

Πῆρε ἕνα κερί καὶ προχώρησε λίγο, ὅταν ἀκούσε καθαρά τὸν κρότο βιαστικῶν βημάτων, καὶ εἶδε σὲ λίγο τὸν Λέο νὰ τρέχῃ μὲ γυμνά τὰ πόδια, ἐνῶ ἡ νυχτικιά του ἄφανε ἐξέσκεπες τοὺς ὤμους.

—Τι κάνεις ἐδῶ, Λέο; τοῦ εἶπε, προχωρώντας καὶ πιάνοντας τὸ χέρι του.

—Ἄ, ἡ νέα μου μαμά! εἶπε ἔκείνο μὲ τόνο ἀνακουφίσας. Θὰ τὸ πῆς στὸν μπαμπά;

—Ἄν ἔκαμες κάτι κακὸ, θὰ τὸ πῶ, ἀσφαλῶς.

—Ὅχι μαμά! Δὲν ἔκαμα τίποτα κακὸ. Θέλω μονάχα νὰ πῶ γλυκὰ στὸν φίλο μου τὸν Γαβριήλ. Εἶναι ἀγαπᾶμαι καὶ γλυκὰ. Μὰ ὁ παπποὺς δὲν θέλει νὰ τοῦ τὰ δῶν καὶ μοῦ τὰ τρώει ὅλα ἡ γκουβερνάντα μου... Μπορῶ, μαμά, νὰ τοῦ τὰ πῶ, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἡ Ζυλιάν αἰσθάνθηκε ρίγος χαρᾶς... Τὸ ἀπειθαρχο παιδί ριχνόταν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή στὴν μητρικὴ ἐξουσία της. Αἰσθάνθηκε κάποια παρηγοριά μέσα στὴν τόση μόνωσή της. Ἐπίασε τὸ παιδί καὶ τὸ φίλησε μὲ τρυφερότητα.

—Δῶσε μου τὰ γλυκὰ, Λέο! τοῦ εἶπε. Θὰ τὰ πῶ ἐγὼ στὸν Γαβριήλ. Ἐσὺ πρέπει νὰ γυρίσης στὸ κρεββάτι σου. Μείνε ἡσυχος. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὸν βρῶ;

Ὁ Λέο εὐπειθῆς ἀδείασε τὶς τσέπες του στὰ χέρια τῆς νέας του μαμᾶς καὶ συγχρόνως τῆς ἔδινε οδηγίες:

—Πρέπει νὰ πᾶς ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπῆς στὴν λίμνη. Ὁ παπποὺς τὸ ἀπαγορεύει αὐστηρά! σ' ὅλους. Ἡ βεοποινὴς Μπερζέ λέγει ὅτι εἶναι ἐκεῖ μιὰ μάγισσα μὲ μεγάλα δόντια. Αὐτὰ θὰ εἶναι ἀνοησία... ἢ θὰ λήψω μέματα... Γιατὶ τὸν Γαβριήλ δὲν τὸν ἐδάγκωσαν ποτέ. Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι καθόλου.

Ἡ Ζυλιάν κοίταξε τὸ ποικίλισμα τοῦ

παιδιοῦ καὶ κρατώντας τὸ ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ ἔφερε πρῶτα στὸ δωμάτιο του καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ἀκόμη μιὰ φορά ὅτι θὰ φρόντιζε γιὰ τὰ γλυκὰ τοῦ Γαβριήλ, καὶ τὸ παιδάκι μετὰ πέντε λεπτά ἐκοιμῶταν ἀμέριμνο.

VII

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Τὸ μεγάλο ρολόι τοῦ πύργου χτυποῦσε δέκα καὶ μισή, ὅταν ἡ Ζυλιάν, κρατώντας στὸ χέρι της τὰ γλυκὰ τοῦ Λέο, πέρασε γιὰ δευτέρη φορά τὴν πρασιά ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ διαμέρισμά της. Ἐκανε τὸν δρόμο αὐτὸν ἀπὸ ἀπλὴ εὐσυνειδησία. Σεβόταν πάντα τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδινε καὶ ἤξερε ὅτι δὲν ὑπάρχει καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ διδάξῃ κανεὶς τὴν εὐθύτητα σ' ἕνα παιδάκι ἀπὸ τὸ νὰ μὴ τὸ ἀπατᾷ, ὅταν τοῦ ὑποσχέθηκε κάτι. Ἐκτὸς τούτου ὅμως, καὶ τὸ μυστήριό ποὺ ἐμφανίζονταν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης, μὲ τὴν ἀπαγόρευση τοῦ ἀρχαίου, καὶ τὰ λόγια τῆς γκουβερνάντας γιὰ τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς μάγισσας, τραβοῦσε τὴν Ζυλιάν.

Προχώρησε σ' ἕνα δρομάκι ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν ἀπαγορευμένο περὶβολο. Τὸ τοπίο ἄλλαζε ἀπτότομα ὀψη. Μπανανιές τῶν Ἰνδιῶν ὕψωναν τὸ παράδεισο πορφύρας καὶ κάτω ἡ γλῶσση ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χιλιάδες πυγολαμπίδες.

Προχώρησε λιγάκι ἀκόμα. Ἡ λίμνη φάνηκε σάν ἀσημένιος δίσκος.

Ἡ Ζυλιάν εἶχε φθάσει στὸ τέρας τοῦ δρόμου της. Πρόσεχε ὅμως τόσο σὲ ὅσα ἔβλεπε γύρω της, ὥστε δὲν σκέφθηκε νὰ κυττάξῃ πίσω της. Ἀλλοιῶς, θὰ ἔβλεπε κάποια σκιά ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε.

Προχώρησε στὴν εἴσοδο τοῦ περιπτέρου, ποὺ εἶχε τὴν ἐμφάνισή Ἰνδικοῦ ναοῦ. Τὸ ἔδαφος ἦταν στρωμένο μὲ φθέςς λεπτές. Πίσω ἀπὸ τὶς λεπτές κουρτίνες τοῦ παραθύρου φαίνονταν φῶς. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ διακρίνῃ τί γινόταν μέσα.

Στὸν τοῖχο ποὺ ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὑπῆρχε ἕνα κρεββάτι ἀπὸ μπαμποῦ μὲ ὀλόσπορο σκεπάσματα. Ἐκεῖ ἀναπαυόταν ἕνα πλάσμα λεπτὸ μὲ τὸ κεφάλι χαμένο μέσα στὰ μαξιλάρια. Γυναίκα ἢ παιδάκι ἦταν, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ κανεὶς. Ἐνα μπράτσο γυμνὸ καὶ ἀδύνατο κρεμόταν ἔξω ἀπὸ τὰ δαντελλένια σκεπάσματα. Ἦταν φορτωμένο χρυσὰ βραχιόλια, ποὺ φαίνονταν νὰ τὸ κουράζουν.

Κοντὰ στὸ κρεββάτι στεκόταν ὄρθια, μὲ ἕνα ἀσημένιο κουτάλι στὸ χέρι, μιὰ γυναικᾶ εὐρωστὴ καὶ ὑψηλὸσωμη, τὴν ὁποία ἡ Ζυλιάν ἀνεγνώρισε. Ἦταν ἡ κυρία Λόν, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες ὑπηρετίες.

Ἡ κυρία Λόν κρατοῦσε μὲ προσοχὴ τὸ κουτάλι καὶ εἶχε ἀπλώσει μπρὸς τὴν ἄρρωστη μιὰ πετσέτα. Τὸ κουτάλι φαίνεται νὰ περιεῖχε κάποιο γιαιτρικόν, ποὺ ἡ ἄρρωστη δὲν ἤθελε νὰ πιῇ. Ἀδίκαια τὴν παρακαλοῦσε μὲ γλυκύτητα καὶ τὴν χαίριζε.

—Δὲν θὰ τὰ καταφέρω, Γαβριήλ! εἶπε

στὸ τέλος ἡ κυρία Λόν, στρεφόμενη σὲ μιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου, ποὺ ἡ Ζυλιάν δὲν ἔβλεπε, Πρέπει νὰ τῆς κρατήσης ἐσὺ τὸ κεφάλι. Πρέπει νὰ κοιμηθῇ. Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ κοιμηθῇ.

Ἐνα ὠρὸ παιδάκι—ὁ σύντροφος τοῦ Λέο—προχώρησε στὸν φωτεινὸ κύκλο τῆς λάμπας. Ἐβαλε μὲ πολλὴ προσοχὴ τὸ χέρι τοῦ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μαξιλάρι καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἄρρωστης. Τὸ ἀγγίγμα αὐτὸ ἔκαμε τὴν ἄρρωστη νὰ κινηθῇ. Φάνηκε ἕνα γυναικεῖο κεφάλι ἀδυνατισμένο, μαρμαμένο, μὰ ὁμορφο ἀκόμη. Ἡ Ζυλιάν αἰσθάνθηκε ὡς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της τὴν ἔκφραση τῶν μεγάλων ἐκείνων ματιῶν, ποὺ προσηλωθήκαν ἐπάνω στὸν μικρὸ μὲ τρυφερότητα καὶ παράπονο συγχρόνως. Ὁ μικρὸς τραβήχθηκε λίγο.

—Δὲν θὰ σὲ ἀγγίσω! τῆς εἶπε. Δὲν θὰ σὲ κάνω νὰ πονέσης. Μείνε ἡσυχῇ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Λόν: —Φοβοῦμαι πὼς θὰ τὴν κάμω νὰ πονέσῃ! προσέθεσε.

Ἡ Ζυλιάν ἔσπρωξε τὴν πόρτα, ποὺ ἦταν μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων, καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης. Ἡ ὑπηρετρία ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ χρειάστηκε νὰ καταβάλλῃ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ χύσῃ τὸ περιεχόμενο τοῦ κουταλιό.

—Κράτησε τὴν ἄρρωστη! εἶπε ἡ Ζυλιάν. Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ θὰ τῆς βῶσω ἐγὼ τὸ γιαιτρικόν.

Ἡ αἰφνίδια ἐμφάνισή τῆς νέας γυναικᾶς παρέλυσε τὴν ἀντίστασή τῆς ἄρρωστης. Ἐμεῖνε ἀκίνητη, κυττάζοντας τὸ πρόσωπο ποὺ ἔσκυβε ἐπάνω της μὲ ἔκφραση συμπαθείας καὶ οἴκτου, καὶ ἤπιε χωρὶς ἀντίσταση τὸ γιαιτρικόν.

Ἡ νέα χάρδινε ἔπειτα γλυκὰ τὸ κεφάλι τοῦ Γαβριήλ.

—Τὴν ἀγαπᾶς πολὺ; ρώτησε.

—Εἶναι μητέρα μου! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, ἐνῶ στὸ πρόσωπο του χύθηκε μιὰ ἀπειρη τρυφερότης.

—Εἶναι πτωχοὶ ἄνθρωποι, χαριτωμένον κυρία! εἶπε ἡ ὑπηρετρία. Πτωχοὶ καὶ ταπεινοί.

—Πτωχοί; ρώτησε ἡ Ζυλιάν δείχνοντας τὰ χρυσὰ βραχιόλια καὶ τὶς χοντρές ἀλυσίδες ποὺ ἡ ἄρρωστη εἶχε στὰ χέρια καὶ στὸν λαιμὸ της.

Ὡς τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ ἄρρωστη εἶχε προσηλωμένο ἐπάνω στὴν Ζυλιάν ἕνα βλέμμα γεμάτο ἐμπιστοσύνη. Ἀλλὰ μόλις τὴν εἶδε νὰ δείχνῃ τὰ βραχιόλια της, ἔδειξε ζωερὴ ἀνησυχία καὶ τὸ χέρι της ἔπιασε σπασμωδικὰ τὴν ἀλυσίδα ποὺ κατέβαινε πρὸς τὸ στήθος της καὶ φαίνονταν νὰ κρατῇ κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀσημένιο μπουκάλι.

—Ἐλᾶτε! Μείνετε ἡσυχῇ! Ἡ κυρία δὲν θὰ σᾶς τὰ πάρῃ! εἶπε ἡ Λόν ἐπιτακτικὰ.

Καὶ στρεφόμενη πρὸς τὴν Ζυλιάν.

—Αὐτὰ τὰ λίγα χρυσάφικα δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ ζήσουν δυὸ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ λωστε δὲν ἀνέχονται νὰ σ' αὐτὴ τὴν γυναικᾶ. Ὁ κ. Αὐλάρχης μπορούσε νὰ τῆς τὰ πάρῃ, γιατί αὐτὴ δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα σ' αὐτά. Δὲν ἔχει τίποτε ἐδῶ κάτω, καὶ ἂν αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της ζοῦν καὶ τρῶνε ἐδῶ, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν καλὴσύνη τοῦ κ. Αὐλάρχου.

Ἡ συνείδησις τοῦ προσεχῆς,

(Ἡ συνείδησις τοῦ προσεχῆς),

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κάμποσην ὥρα παίζαμε, ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου, περνώντας κάτω ἀπὸ τὶς καλιές τῶν ἐλῶντων τοῦ σταύλου μας. Σὲ μιὰ στιγμή ἔχασα τὴν ἀδελφή μου, καὶ γρήγορα πάλι τὴν ἐαναεῖδα κοντὰ μου.

—Μὰς ζητάει ὁ Ἀσπρούλης. Χωρὶς αὐτὸν δὲν διασκεδᾶω πιά στὸ παιχνίδι.

Τρέξαμε καὶ φωνάξαμε τὸ σκυλί:

—Ἀσπρούλη! Ἀσπρούλη!

Οἱ φωνὲς ἀντηχοῦσαν στὴν ἡσυχία. Ὁ θόρυβος ἦταν πολὺς, ἀφοῦ εἶχαμε μαζευτῇ ὅλα τὰ ἀδελφία, τρία τὸν ἀριθμὸ, καὶ τὰ παιδιά τοῦ χωριότη ποὺ μᾶς φύλαγε τὸ χτήμα.

Ἐξαφνα ἀκούσαμε τὸ σκυλί νὰ γαυγίζει πίσω ἀπὸ τὰ παντζούρια καὶ νὰ ἐξύνῃ μὲ τὰ πόδια του, προσπαθώντας νὰ βγῇ. Ἐπὶ τῆλους στὴν προσπάθειά του τὸ παντζούρι ἀνοίξε ἀπτότομα—δὲν θάταν βέβαια καλὰ σφραγισμένο—καὶ τὸ σκυλί ἔπρεε ἐφακνὸς πῶς δὲν ἦταν ἐκπλωθήκε ἀναίσθητο δυὸ βήματα πρὸς ἐμᾶς ἀπὸ μᾶς.

Ἐμεῖς βάλαμε τὶς φωνές.

Ἡ μαμά ποὺ εἶχε ξαπλώσει στὸν καναπὲ νὰ ἡσυχάσῃ λίγο μετὰ τὸ φαί, ἐξύπνησε μ' ὄλον αὐτὸ τὸ θόρυβο καὶ μᾶς ἔβγαλε τὶς φωνές:

—Τὸ σκοτώσατε! Τὸ σκοτώσατε!

Ἐκλαψε τὸν Ἀσπρούλη ποὺ τὸν εἶχε τόσο φροντίζει, ὅταν μικρὸ σκυλάκι τὸν φέρανε στὸ σπῆτι. Ἐμοιάζε τότε ἕνα μεγάλο κομμάτι μπαμπάκι, ποὺ εἶχε μέσα του λίγη ψυχούλα. Τὸ εἶχε ἀναστήσει μὲ τὸ μπιμπερό, καὶ χαιρόταν βλέποντάς το νὰ μεγαλύνῃ ἀπὸ τὶς φροντίδες τῆς. Ὡσπου νὰ μεγαλώσῃ ὅμως πόσα πράγματα δὲν εἶχε λερώσει! Σάν τὸ μωρό. Κουβέρτες, μαξιλάρια, χαλιά. Ἡ μαμά δὲν ἔλεγε:

—Ὑπομονή! Ἀντὶ γιὰ τρεῖς, ἔχω τέσσαρις διαβόλους!

Ὡρισμένως λοιπὸν τώρα, ποὺ ἔβλεπε τὸν Ἀσπρούλη ἀκούοντα στὸ πλακόστρωμα, σκεφτόταν πὼς ἔχασε τόσο ἀδίκαια τὸ τέταρτο διαβόλακι της. Κι' ἐμεῖς, μαζεμένοι γύρω στὸ σκυλί, στεκόμασταν σιωπηλοὶ καὶ λυπημένοι. Ἡ μητέρα σὲ λίγο μπῆκε μέσα, ἐμεῖς ὅμως ἐξακολουθήσαμε νὰ μένωμε ἐκεῖ. Ἐπὶ τέλους, ἡ Ἀμαλία, ἡ ἀδελφή μου, τὸλμήσε νὰ βάλῃ τὸ χέρι στὸ σωματάκι του, καὶ νὰ τοῦ σηκώσῃ λίγο τὴν μυτίτσα.

Τίποτα ὁ Ἀσπρούλης.

—Ἄς τὸν πᾶμε στὸν ἥλιο, μοῦ πρότεινε.

—Μὰς δὲν βλέπεις πὼς ψόφησε; τῆς εἶπα.

—Δὲν πειράζει, ἐπέμενε ἐκείνη. Ὁ ἥλιος δὲν θὰ τοῦ κάνῃ κακὸ.

Πειστήκαμε ὅλοι καὶ ἀρχίσαμε τώρα νὰ σκεφτόμαστε πὼς νὰ μεταφέρουμε τὸν Ἀσπρούλη. Ἐν τῷ μεταξύ φάνηκε στὴν πόρτα ἡ μαμά.

—Τώρα πρέπει νὰ θάψουμε τὸν Ἀσπρούλη, εἶπε.

Τὰ παιδιά διαμαρτυρηθήκαμε.

—Ὅχι! Ὅχι, ἀκόμη μαμά. Βόλαμε τὰ κλάμματα.

Ἡ μαμά μᾶς χάρδινε καὶ μᾶς εἶπε:

—Θέλετε μήπως μ' αὐτὴ τὴ ζέστη, ν' ἀφήσετε ἐδῶ ἀσφαρτὸ ἕνα ζῶο ψόφιο; Θὰ

σᾶς κάμῃ κακὸ.

Ἡ μικρότερη ἀδελφή μου, ἡ Φλώρα, ἔκλαιε πρὸς δυνάτ. Ἡ Ἀμαλία τὴν ἔπαινε νὰ ἐπιμένῃ:

—Σὲ παρακαλῶ μαμά. Λίγο ἀκόμη!

Ἡ μαμά πράγματι συγκινήθηκε. Φίλησε τὴν Ἀμαλία, σκέφθηκε λιγάκι καὶ εἶπε:

—Θὰ σᾶς ἀφήσω τὸν Ἀσπρούλη μισὴ ὥρα ἀκόμη. Ἐπειτα, δὲν ἀκούω πιά, Θὰ τὸν θάψουμε. Εἶναι ἀνάγκη.

Ἡ ἀνάγκη, ἡ σκληρὴ ἀνάγκη τοῦ θανάτου πόσο λυποῦσε τὶς παιδιότητες καρδοῦλες μας!

Ἡ Ἀμαλία εἶπε σὲ μιὰ στιγμή:

—Ἄς πᾶμε τὸν Ἀσπρούλη στὸ χορτάρι. Χωρὶς νὰ περιμένῃ βοήθεια, πῆρε τὸ σκυλί στὴν ἀγκαλιά της καὶ διευθύνθηκε στὸ λειβάδι. Τὴν ἀκολουθήσαμε.

—Λές νὰ τοῦ κάνῃ καλὸ; Τὴν ρώτησα.

—Ἰσως.

Σταθήκαμε ἐκεῖ κοντὰ καὶ ξεδιαλέγαμε πετραδάκια. Χωριστὰ τὰ λευκὰ, χωριστὰ τὰ καφετιά, σάν σοκολατάκια, χωριστὰ τὰ μαύρα. Ἐξαφνα, μιὰ φωνὴ κλαψάρικη καὶ παραπονετικὴ ἀκούστηκε ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ. Τραγουδοῦσαν οἱ φυλακισμένοι. Ἡ φυλακὴ, ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπῆτι μας. Κάθε ἀπόγευμα ἀκούσαμε τὸ θλιβερό τους τραγοῦδι, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ νοιώθωμε, γιατί τὰ παιδιά δὲν ἔχουν αὐτιά γιὰ τὸν πόνο. Ὅμως τὴν ἡμέρα ἐκείνη μπῆκε τὸ τραγοῦδι τους στὴ ψυχὴ καὶ. Καθῆσαμε στὸ χῶμα ἀμίλητοι, προσεχτικοί. Τότε γιὰ πρώτη φορά ἡ ἀνθρώπινη δυστυχία χτύπησε μὲ τὸ σταχτὶ φτερό της τὴν θύρα τῆς ἀθάνας μας καρδιάς. Αἰσθανθήκαμε πὼς δὲν ἦταν ἐκεῖνο τραγοῦδι, μὰ ἕνα κλάμμα τραγουδιστό, σπαραξικάρδιο, τόσο ποὺ αἰσθανθήκαμε τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψωμε. Ἀκούσαμε προσεχτικὰ, ὅταν ἔξαφνα στήκαμε...

Ὁ Ἀσπρούλης σηκώθηκε καὶ προχώρησε λίγα βήματα. Κυττάζομαστε, χωρὶς νὰ κάνωμε τὴν ἐλάχιστη κίνηση. Οὔτε καὶ ἀναπνέαμε. Φοβούμαστε μήπως μὲ τὴν ἐλάχιστη κίνησή μας διαλυόταν τὸ φάντασμα τῆς ἐλπίδας μας ποὺ ὀλοένα ἐκινεῖτο στὴν ζωερὴ τοῦ φαινοῦλα. —Μπράβο! Μπράβο! Φωνάξαμε ὅλοι μαζί.

Τὸ σκυλί ἄρχισε σιγά-σιγά ν' ἀναλαμβάνῃ ὅλες του τὶς δυνάμεις, καὶ ἄρχισε κατὶ τρελλὰ πηδημάτα ποὺ ἦταν ἐνδειξη τῆς μεγαλύτερης του εὐτυχίας. Κι' ἐμεῖς, ἀπὸ πίσω τρέχαμε φωνάζοντας τρελλά.

—Παιδιά, ὄχι τόσο θόρυβο! εἶπε ἡ μαμά. Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς καθὼς τῶλεγε κύτταξε κατὰ τὴν φυλακὴ. Ὡρισμένως ἀκούε ἀκόμη τὸ θλιβερό τραγοῦδι τῶν φυλακισμένων νὰ σκορπιέται στὸν ἄερα, σάν ἕνα κύμα θλίψεως, καὶ τῆς φαίνονταν πικρὸ, ἡ χαρὰ ν' ἀντηχῇ τόσο μακριά, σάν μιὰ σκληρὴ ἀπάντησι. Κι' ἐμεῖς; Ὡ ἐμεῖς, δὲν εἶχαμε πιά αὐτιά γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Παιδιά ἀσχετοῦ, ἐπειδὴ εἴμαστε εὐτυχισμένοι, δὲν βλέπαμε ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὸ φῶς, τὸν ἥλιο, τὴ γέλασή μας ὑπερούλα, τὸν νεκραναστήμενο Ἀσπρούλη μας.

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ Ἰταλικόν)

MARRIETTA MINOY.

—Ἀσπρούλη μου! Φτωχὲ μου Ἀσπρού-

ἔξυπνα
καὶ κουτὰ

ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

Ὁ ὑπηρετῆς.—Ἡ κυρία δὲν δέχεται σήμερα!
Ὁ ἑταίρος.—Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει, φτάνει νὰ δίνῃ.

ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΜΑΖΙ

—Εἶσαι ἄρρωστος;
—Ναί, ἔχω στομαχικὲς στενοχώριες.
—Καὶ γιατί δὲν πᾶς σὲ κανένα γιατρό;
—Γιατὶ ἔχω μαζί καὶ οικονομικὲς στενοχώριες.

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕ

—Καὶ πὼς κατορθώνετε νὰ ξεχωρίζετε τὸ ἕνα δίδυμό σας ἀπὸ τ' ἄλλο;
—Ἐγὼ μιὰ μέθοδο πολὺ ἀπλή: τὰ βάζω νὰ μετροῦν. Ὁ Μάριος μετρά ὡς τὰ 1000, ἐνῶ ὁ Πῶλ μὲτρεῖ ὡς τὰ 500.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

—Εἶσαι ἐλεύθερος σωφῆρ;
—Ναί. Περάστε.
—Ἐγὼ, δυστυχῶς εἶμαι παντρεμένος.

ΤΟΝ ΔΙΕΦΩΤΙΣΕ

Στὸν χορὸ.
Ἐκεῖνος.— Δόστε μου τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας, γιὰ νὰ σᾶς προσκαλῶ πότε-πότε στὸ ντάνσιγ.

Ἐκεῖνη.— Θὰ τὸν βρῇτε στὸν κατά-λογο.

Ἐκεῖνος.— Ὁραῖα! Καὶ τὸ ὄνομά σας;
Ἐκεῖνη.— Θὰ τὸ βρῇτε κι' αὐτὸ στὸν κατάλογο.

Τρεῖς τραγικές πριγκήπισσες

Ό Μεσαιών, άγριος και σκοτεινός σ' όλα του, ύπηρεζε φυσικά σκληρός και άδυσώπητος και για τόν έρωτα. Καί πρό πάντων τόν παράνομο. Τά φριχτότερα μαρτύρια, τό τραγικότερο συννά τέλος περιέμεναν εκείνον ή εκείνην πού θά τολμούσε νά προδώση τήν συζυγική πίστι. Οι εύγενείς και αυτοί άκόμη οι πριγκήπισσες και βασιλεις, δέν έκαμαν έξαιρεση στόν άπάνθρωπο κανόνα. Καί ίσως τό αίσθημα αυτό της δικαιοσύνης και της ίσότητος πού τόν χαρακτηρίζει νά είναι τό μόνο έλαφρυντικό του. Πριγκήπισσες πού άμάρταν-ναν είχαν τό ίδιο τέλος με έναν άνθρωπο τού λαού πού υπέπιπτε στό ίδιο σφάλμα.

Τό παράδειγμα τών τριών γαλλίδων πριγκήπισσών: Μαργαρίτας της Βουργουν-δίας, Ιωάννας και Λευκής, πού έζησαν στήν εποχή Φιλίππου τού Ώραίου, είναι άρκετή απόδειξη.

Ας παρουσιάσωμε πρώτα τις τρεις αυ-τές άμαρτωλές.

Η Μαργαρίτα, ήταν κόρη τού δοναύς, της Βουργουνδίας και έγγονή εκ μητρός τού Αγίου Λουδοβίκου. Είχε παντρευτή πολύ νέα τόν Λουδοβίκο, διάδοχο τού θρόνου, πού έμελλε νά γίνει άργότερα Λουδοβίκος ο 11ος και πού μετά τόν θάνατο της βασιλίσσης, πήρε τόν τίτλο τού βασιλέως της Να-βάρρας. Ώστε ή Μαργαρίτα ήταν όπωσδή-ποτε και βασίλισσα. Με παράστημα βασιλι-κώτατο, συγκρατημένη στις εκδηλώσεις της, επεδόλλετο σ' όλους αλλά και τραούσε τόν άνδρα. Οι άλλες δυο πριγκήπισσες ήταν ά-δελφές: κόρες τού κόμητος της Βουργουνδίας, άρχοντα της Φραγκοκομητείας. Απ' αυ-τές ή Ιωάννα ήταν σύζυγος τού Φιλίππου, κόμητος τού Ποατιέ, δευτεροτόκου γιου τού βασιλέως. Χαρακτήρας πιδ ήπιου από την Μαργαρίτα και μάλλον ντροπαλού, ήταν μιá συμπαθητικώτατη νέα. Η Λευκή ήταν ή προσωποποίηση της ευσθυμίας και της άφρον-τισίας. Ήταν παντρεμένη με τόν Κάρολο, κόμητα ντε Λα Μάρς, τριτότοκο γιού τού βασιλέως.

Και οι τρεις των, ή καθεμιá κατá τόν τρόπο της, άπαύσαν την ζωή, τά λούσα, τις διασκεδάσεις. Η σοδορότης και ή συ-νοφρύωση της παλίας Αύλης, πήγαν περί-πατο, με τό κέφι και τό τραγουδι πού έφε-ραν οι τρεις αυτές νέες κοπέλλες. Καί δέν έφεραν μονάχα αυτά τά πράγματα στό ιστο-ρικό παλάτι οι τρεις συννυφάδες, μά και άλ-λα πράγματα, πού άν ήταν δυνατό νά ση-κωθούν οι σεβαστοί πρόγονοί τους άπ' τους τάφους των και νά τάβλεπαν θά ξανάπεφταν την ίδια σιγγή σ' αυτούς κεραυνόπληκτοι: έφεραν καινούργιες μόδες στό ντύσιμο πού ή τολμηρότης τους σκανδάλιζε άλλα και ά-ρεσε συγχρόνως. Ήταν τόσο ώραιες οι πριγκήπισσες και φορούσαν με τόσο χάρη τά «κολασμένα» εκείνα ρούχα, όπως τά έλεγαν οι καλόγηροι της εποχής!...

Αποδίδεται μάλιστα σ' αυτές, άπ' τους ιστοριογράφους της γυναικείας Μόδας ή τουαλέττα ντεκολετ στη ράχη ως την μέση, ως εκεί σχεδόν, πού άρχίζουν οι καμπύλες.

Φυσικά τρεις τέτοιες γυναίκες, δέν μπο-ρούσαν παρά νά τραβήξουν μαζί με τόν φθό-νο και την ζήλεια τών γυναικών, λαίμαργα και τά άνδρικά βλέμματα. Πολλοί θά ήθε-λαν νά τις έκαμαν γυναίκες τους, άν δέν ήταν ήδη παντρεμένες, και οι τολμηρότεροι έκαμαν τά πιδ τρελλά δνεια.

Κάτι μάλιστα είχε άρχισει νά ψιθυρίζει-

ται εις βάρος τών τριών πριγκήπισσών, άλ-λά δέν ύπηρεχαν άποδείξεις. Κανείς άλλωστε δέν τολμούσε νά κατηγορήσει άναφανδόν τό-σο ύψηλά πρόσωπα, και ό,τι λεγόταν ήταν άπλό κοσμικό κουτσομπολιό, με φόβο και εκείνο είπωμένο σε καμιά άπόμερη γωνία κατá την διάκριση τών συναναστροφών.

Έν τούτοις, τό σκάνδαλο δέν άργησε νά έσπαση.

Μεγάλες γιορτές είχαν διοργανωθεί εκεί-νη την εποχή στο Παρίσι. Ο βασιλεύς ά-πένευμε τόν τίτλο τού Ιππότη στους τρεις γιους του και σ' άλλους εύγενείς του στέμ-ματος. Προσκεκλημένοι τού βασιλέως όλοι οι Παρισίνοι. Φίλιππος ο Ώραίος ήταν ο λαϊκώτερος Γάλλος μονάρχης. Ήθελε λοι-πόν νά χαρούν όλοι μαζί του την έξαιρετική αυτή ήμέρα. Όλη ή πόλη ήταν σημαιστόλη-στη. Γυριάντες από άνθη και μεταξωτές ται-νίες ένωσαν τά σπίτια από τό ένα μέρος τού δρόμου στό άλλο και στις πλατείες είχαν στήθι θεατρικές σκηνές όπου έπαίζοντο από

Οι τρεις πριγκήπισσες (Ευλογραφία της εποχής)

εύγενείς διάφορα έργα, άπ' τό ρεπερτόριο της εποχής: «Αδάμ και Εύα», «Καϊάφας», «Πιλάτος», «Ο Παράδεισος» κτλ.

Σε μιá άπ' αυτές τις παραστάσεις ήταν και ή βασίλισσα Ισαβέλλα με την αύλή της. Ανησυχία αυτή από τις φήμες πού κυ-κλοφορούσαν για τις τρεις νέες της, πα-ραπολιούθους περισσότερο δυο νέους εύγε-νείς παρά τό θέαμα.

Οι νέοι αυτοί ήταν οι άδελφοί Φίλιππος και Γκωτιέ ντ' Ώλναι. Τό έρευνητικό βλέμμα της αυστηράς βασιλίσσης έπεσε σκανδαλιμέ-νο στις ζώνες τών δυο νέων, άπ' όπου κρε-μόνταν κι' από ένα χρυσοκέντητο βαλάντιο. Η βασίλισσα είδε ότι τά βαλάντια αυτά έ-μοιαζαν καταπληκτικά με εκείνα πού είχε χαρίσει κάποτε στις νέες της. Την ίδια σι-γγή της άφηνε. Ότι ή Μαργαρίτα χαμογε-λούσε γλυκά στόν έναν άπ' τους δυο νέους. Διετάχθησαν μυστικές άναρρίσεις και τό ά-ποτέλεσμα ήταν νά συλληφθούν οι δυο νέοι και οι τρεις ύποτιθέμενες μοιχαλίδες.

Και είδε τότε ο κόσμος τις τρεις πανίσχυ-

ρες ως χθές πριγκήπισσες, πού στό πέραςμά τους λύγισε, υπεκλίνετο και ή πιδ άκαμψη σπονδυλική στήλη και πού της έσέδετο όλη ή Εύρώπη, νά συλλαμβάνονται από άποσπά-σματα τοξοτών, νά σέρνονται στους δρό-μους.

Η Μαργαρίτα είναι συντετριμμένη, αλλά σιωπηλή. Η ύπερηφάνεια της λύγισε χω-ρίς όμως νά την άφήση άκόμη νά έξευτε-λιστή. Η Ιωάννα φωνάζει, διαμαρτυρείται για τήν άθωότητά της. Η Λευκή κλαίει σάν κοριτσάκι. Είναι πολύ ώραιες έτσι, μέσα στις τολμηρές τουαλέττες τους.

Τις ώδήγησαν νύχτα έπάνω σ' ένα κά-ρο, στην φυλακή. Την άλλη μέρα άρχίζει ο έξευτελισμός, ή εξέταση.

Πρώτη εμφανίζεται στους δικαστές της ή βασίλισσα Μαργαρίτα. Της λένουν ότι τό μυστικό της κατεπρόδωθη άπ' τους ύπηρε-τες της. Κλονίζεται αλλά κρατείται άκόμη. Της άναγγέλλουν ότι ο Φίλιππος ντ' Ώλναι συνελήφθη, αλλά και πάλι συγκρατείται άν και τό στήθος της φουσκώνει και τό πτερύ-για της μύτης της κινούνται σπασμωδικά. Τότε της δίδουν τό καιρίο χτύπημα: της λένε ότι ο έραστής της όμολόγησε μέσα στην αίθουσα τών θασανιστηρίων την ένοχή του, και ότι είναι χαμένος. Αυτό ήταν. Η Μαργαρίτα κάμπτεται. Σωριάζεται έξουθενω-μένη κάτω, όμολογεί κι' αυτή και παρακα-λεί, ίκετεύει σάν την τελευταία άμαρτωλή για εκείνον!

Η Λευκή, μαθαίνει κι' αυτή τά ίδια πράγματα για τόν Γκωτιέ ντ' Ώλναι. Τό χτύπημα δέν την κλονίζει τόσο, ή άφροντι-σία της την ένοχώνει στην περίπτωση αυτή—άλλά βάζει κι' αυτή τά κλάμματα, χωρίς ό-μως νά όμολογήσει. Δέν ξέρουν έτσι άν εί-ναι ένοχη ή όχι.

Η Ιωάννα δέν είναι σέ τόσο δύσκολη θέση. Γι' αυτήν δέν ύπάρχουν άποδείξεις, τά πράγματα είναι πολύ άόριστα. Έπωφελεί-ται της ευκαιρίας για νά χωρίση την «πό-θεσή» της άπ' τις άλλες. Άρνείται κάθε έ-νοχή, ή συνενοχή. Δέν ήξερε τίποτε από ό,τι έκαμαν οι άλλες. Της τάκριναν όλα. Έκείνη έν τούτοις, είχε άκούσει κάτι νά ψιθυρίζεται στην αύλή, αλλά δέν τόλμησε νά τό φανερώση, από σεβασμό προς την κα-ταγωγή της και την αύλή. Ζήτησε νά την δικάσουν για νά άποδείξη την άθωότητά της. Οι άλλες έφταιγαν! Η στάση της αυ-τή, έκαμε μαλακώτερα τά πράγματα ως προς αυτήν. Την έκλεισαν σ' ένα δωμάτιο τού πύργου τού Ντουρνταν, ενώ τις άλλες, τις μοιχαλίδες, τις φυλάκισαν σέ δυο κελ-λιά ξεχωριστά, σιá ύπόγειο τού πύργου τών Άντελώς άφού τις κούρεψαν και τις έντυ-σαν με τριγίνους σάνκους.

Σε λίγες μέρες, οι δυο έρασται πέθαιναν μέσα σά φριχτότερα μαρτύρια πού τό τε-λευταίο τους ήταν νά τους σύρουν γυμνούς έξ' ύλογα έπάνω σ' ένα φρεσκοθερισμένο χωράφι.

Όσον άφορά τις ένοχες, ή Ιωάννα, ά-θωώθηκε έλλείψει άποδείξεων και ξαναγύρι-σε στόν άντρα της, πού την δέχτηκε πρόθυ-μα. Οι άλλες δυο κλειστικα σις χειρότε-ρες φυλακές, από όπου ή Μαργαρίτα έξγαί-νε ύστερα από καιρό άρρωστη, ζωντανό πτώ-μα. Δέν άργησε νά πεθάνη φθισική. Η Λευ-κή ζήτησε νά κλεισθή σέ μοναστήρι. Εκεί τελείωσε τις μέρες της, νέα άκόμη και ω-ραία.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Τò κολλιέ της κ. 'Αράντσιο

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Β. ΑΛΕΑΡΝΤΙ

Στην βιτρίνα τού Μοϋντι, στό κόρσο Βιττόριο, ήταν μιá μόνη σειρά μαργαριταριών. Τριάντα χιλιάδες λιρέττες. Η κ. 'Αράν-τσιο τά κύτταζε επί 5 λεπτά τώρα χω-ρίς νά ξεκολλήση τά βλέμματά της από πάνω τους. Τριάντα χιλιάδες λι-ρέττες! Μιά άπλουστάτη σειρά μαρ-γαριτάρια.

Τά μαργαριτάρια όμως ήσαν της μόδας εκείνα τά χρόνια. Η κ. Ντελά-νο, στην τελευταία της δεξίωση φορού-σε μαργαριτάρια, όπως ή κ. Βιρτζέν-τι, όπως ή κ. Φαρφάλλι, όπως οι δε-σποινίδες Κοματσίνι, πού λανσάρουν πάντα πρώτες την μόδα.

Σε όλες τις δεξιώσεις μαργαριτά-ρια, μαργαριτάρια, μαργαριτάρια! Μαργαριτάρια πραγματικά, καθώς έ-λεγαν. Η κ. 'Αράντσιο δέν κατώρθω-νε νά καταλάβη πώς μπορούσαν όλες νάχουν μαργαριτάρια. Οι μετοχές τού Χρηματιστηρίου μπορούσαν νά ξεπέ-σουν στό μηδέν, τά έξοδα μπορούσαν νά περιοριστούν στό ελάχιστο, οι σύ-ζυγοι μπορούσαν νά είναι βουτηγμένοι σά χρέη: Οι κυρίες φορούσαν μαρ-γαριτάρια!

Η κ. 'Αράντσιο άναστέναξε και δι-ερωτάτο γιατί νά μην μπορούσε ν' ά-γαράση κι' εκείνη μαργαριτάρια, ά-φού μπορούσαν όλες οι άλλες!

Μπήκε σ' ένα κέντρο κι' ενώ ρο-φούσε ένα ποτό, τά βλέμματά της έ-πεσαν σέ μιάν έπιγραφή: «Τά μαργα-ριτάρια Άσκίνι είναι άντάξια τών άλλων».

Η κ. 'Αράντσιο διάβασε την λακωνι-κή αυτή άγγελία τόσες φορές πού της καρφώθηκε πιά στό μυαλό. Άρχισε νά την έπαναλαμβάνη σιγανά μέσα της. Οι λέξεις την ύπνώτιζαν.

Για νά μην είναι ύποχρεωμένη νά κυττάζη τό χαρτονάκι, πήρε ένα πε-ριοδικό. Άρχισε νά τό ξεφυλλίζει. Σε μιá σελίδα είδε μιá δημοφη νέα μ' έ-να μαργαριταρένιο κολλιέ στό λαϊμό και με την έπιγραφή: «Τά μαργαριτάρια Άσκίνι είναι άντάξια τών άλλων».

Η κ. 'Αράντσιο ξαναδιάβασε πέντε φορές την έπιγραφή. Πλήρωσε κι' έ-φυγε. Στόν δρόμο είδε άνδρες με ρε-κλάμες στην πλάτη τους: «Τά μαργα-ριτάρια Άσκίνι είναι άντάξια τών άλλων».

Συνωφρωώθηκε και πήρε τό τράμ. Άπάνω σέ όλα τά τζάμια ήσαν γραμ-μένες οι ίδιες λέξεις.

Αυτό τό διαφημιστικό όργιο την κυ-νηγούσε έφιαλτικά παντού. Ύστερα από μιá ώρα ή κ. 'Αράντσιο βρισκό-ταν μπροστά σά καταστήματα Άσκι-νι, στην βία Μαντζόνι.

Ο κ. Άσκίνι δέν είχε μαγαζί, που-λούσε όμως μέσα σ' ένα σαλόνι.

Στό σαλόνι τού Άσκίνι δέν ήσαν ού-τε σκαμνάκια, ούτε ντιβάνια, ούτε κα-ρέκλες. Πλούσιος φωτισμός. Ένα συ-νηθισμένο χαλί και άναπαυτικές πολυ-θρόνες συμπλήρωναν την επίπλωση. Τους πελάτες δέν τους περιποιούνταν ένας υπάλληλος, αλλά ο κ. Άσκίνι αυ-τοπροσώπως διενεργούσε τις πω-

λήσεις σ' ένα ιδιαίτερο σαλονάκι, έπι-πλωμένο με πολύ γούστο.

Όταν έφθασε ή σειρά της, ή κ. 'Α-ράντσιο πέρασε στό μαγικό σαλονά-κι. Ο κ. Άσκίνι άρχισε νά μιλά για τόν καιρό, για τόν γυναικείο κόσμο και για τις σιάρ τού Χόλλυγουντ.

Ύστερα έδωκε στην κ. 'Αράντσιο ένα μαργαριταρένιο κολλιέ, χωρίς νά τού ό ζητήσει εκείνη.

— Ώραίο δέν είναι; της ψιθύρισε.

— Φαίνεται σάν άληθινό! φώναξε ή κ. 'Αράντσιο.

— Άκριβώς, κυρία μου, φαίνεται σάν άληθινό, μολονότι δέν είναι! άπο-

Η κυρία 'Αράντσιο άναστέναξε...

κρίθηκε ο Άσκίνι. Όμολογώ πώς εί-μαι υπερήφανος για τά μαργαριτάρια μου. Γι' αυτό ακριβώς μπορώ νά κα-νονώσω όπως καταλαβαίνω τις τιμές.

— Έλεγε: «Τά μαργαριτάρια μου» κι' όχι «Τά μαργαριτάρια μας», «Μπορώ νά νά κανονίσω» κι' όχι «Μπορούμε νά κανονίσουμε». Μικρές, άσημάντες λε-ιτομέρειες πού ύπνώτιζαν όμως τους πελάτες. Όποιος λέει «Εγώ» μπορεί νά πούληση έκατομμύρια μαργαριτα-ριών σέ έκατομμύρια γυναίκες και παρ' όλα αυτά κάθε μαργαριτάρι νά είναι άτομικό, προσωπικό σάν νά λέ-με. «Όποιος όμως λέει «Εμείς», που-λει έμπορεύματα χονδρικός, και δέν έχουν αυτά άτομικότητα.

— Νά μπορούσα νά σάς έλεγα τά όνόματα τών κυριών της ύψηλής άρι-στοκρατίας πού συγκαταλέγονται με-ταξύ τών πελατών μου! είπε ο Ά-σκίνι.

Και της πήρε τά μαργαριτάρια άπ' τά χέρια, σάν ή πώλησίς τους νά ήταν τό τελευταίο πού είχε νά σκεφθή.

— Αυτό τό κολλιέ είναι άποκλειστι-κότης, είπε ο κ. Άσκίνι. Δέν μπορώ νά σάς ζητήσω λιγώτερο από χίλιες λιρέττες.

— Ύπεροχο! φώναξε ή κ. Ντελάνο.

— Θαύμα! ψιθύρισε ή κ. Τρέντι.

— Τά διορρότερα πού έχω δη στην ζωή μου! θαύμασε ή κ. Βιρτζέντι.

— Και τί άκτινοβολία! φώναξαν οι ιεοποινίδες Κοματσίνι.

— Τά αγοράσατε άπ' τού Μοϋντι, στό Κόρσο Βιττόριο, δέν είναι έτσι; ρώ-τησε ή κ. Φαρφάλλι.

— Βέβαια! άποκρίθηκε άεσπερπώς ή κ. 'Αράντσιο.

— Κουτή σάν τη χήνα, είπε συμπε-ρασματικά ή κ. Ντελάνο στόν σύζυγό της. Είχε την τόλμη νά ξεδέψη 30.000 λιρέττες! Καί σού όρκίζομαι πώς δέν είναι καλλίτερα από εκείνα πού άγο-ράσαμε στού Άσκίνι...

— Της τό είπες; ρώτησε ο κ. Ντε-λάνο.

— Άστείευσαι. Δέν είμαι και τόσο κουτή!

Η κ. Τρέντι είπε τά ίδια στόν σύζυ-γό της. Η κ. Φαρφάλλι είπε τά ίδια στόν σύζυγό της. Οι δεσποινίδες Κο-ματσίνι είπαν ή μιá στην άλλη τά ί-δια.

— Οι δουλειές δέν πάνε διόλου καλά. Θα φαίρουμε! έλεγε ο κ. Μοϋντι τού Κόρσο Βιττόριο στην γυναίκα του.

— Άλήθεια; φώναξε ή γυναίκα του.

— Άλήθεια! Ο κόσμος έπαψε πιά νά ενδιαφέρεται για τά πραγματικά μαργαριτάρια... Ζούμε στην εποχή τών άπομιμήσεων... Οι ίμιτασιόν παίρνουν και δίνουν! Περνούν μήνες πού δέν πουλώ ούτε τό παραμικρό κολλιέ κι' ίσως νά μην ξαναπουλήσω άλλο! Κι' αύριο λήγει ή συναλλαγματική τού Ζέο. Άν δέν συμβή τίποτα τό άπρόοπτο...

Συνέβη κάτι τό άπρόοπτο. Μπήκαν ένας άνδρας και μιá γυναίκα. Η γυ-ναίκα άρεσε ένα κολλιέ μαργαριταρι-ών πού ήταν στην βιτρίνα και πού κό-στιζε 30.000 λιρέττες. Μιά άπλουστάτη σειρά μαργαριταριών. Ο άνδρας πλή-ρωσε. Έφυγαν κι' ή κ. Μοϋντι τού Κόρσο Βιττόριο φίλησε τόν σύζυγό της.

— Σού είχα ύποσχεθί νά σού άγο-ράσω τό κολλιέ την μέρα πού ή πελά-τεία μου θάρτανε τις 10.000, είπε ο κ. Άσκίνι στην γυναίκα του. Σήμερα ά-πέκτησα την 10.000ή πελάτιδα, κάποια κ. 'Αράντσιο. Σού άρέσουν;

— Άν μοδ άρέσουν! Είσαι ένας θη-σαυρός! Πραγματικός... όχι ίμιτασιόν! Κι' ή κ. Άσκίνι φίλησε τόν σύζυγό της.

Β. ΑΛΕΑΡΝΤΙ

Ξαναγυρίσματα

Τ.Υ.Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Πρωί, ώρα δέκα. Χτυπάει το τηλέφωνο. Έκείνη σηκώνεται απ' το κρεβάτι της, περνάει διαστρικά μια μεταξωτή ρόμπα, και πάει στο μηχανήμα).

Έκείνη (σηκώνοντας το ακουστικό): Ποιος;

Έκείνος (απ' την άλλη άκρη του σύρματος): Εγώ...

Έκείνη: Άλλαξη, ποιος;

Έκείνος: Είναι ανάγκη να σου πω τ' όνομά μου; Δεν αρκεί ή φωνή μου;... (Μελαγχολικά) Εκεί πιά καταντήσαμε;...

Έκείνη (με μια κρυφή χαρά): Είν' αλήθεια πώς απ' την πρώτη στιγμή άναγνώρισα την φωνή σου, μα φοβόμουν μήπως μου παίζει κανένα τολμηρό παιχνίδι ή φαντασία μου...

Έκείνος (συγκινημένα): "Ωστε... σ' ευχαρίστησε το τηλεφώνημά μου;... Νά ελπίζω πώς σε μια μικρή θεσούλα της καρδιάς σου θρίσκομαι και εγώ;...

Έκείνη (γελάει): Δέ λες καλλιτέρας πώς έχεις όρεξη πρωί-πρωί να σου κάνουν έρωτική εξομολόγηση;...

Έκείνος: "Οχι δά... Δεν τ' πιστεύεις αυτό που λές... Τώρα πιά έρωτική εξομολόγηση;... "Υστερα από δέκα ολόκληρα χρόνια, που την πρωτάκουσα;

Έκείνη (σιγά): "Αλήθεια... Για φαντάσου... Δέκα χρόνια... "Ο έρωτάς μας κοντεύει να γίνη συνταξιοδότης...

Έκείνος: Μην κοροϊδεύεις... "Ενας έρωτας που περνάει από τόσα χρόνια χωρίς να σβύση, θά πη πώς είναι εξαιρετικός;...

Έκείνη: Χωρίς να σβύση λές;... Είσαι τόσο θέσιος γι' αυτό;...

Έκείνος: "Ελα τώρα... Μή θέλεις ν' άπατάς τον έαυτό σου... "Ο έρωτάς μας ούτε έσθυσε, κι' ούτε θά σβύση ποτέ του..."

Έκείνη: Κι' όμως, καμμιά φορά πληγώνεται ο κακομοίρης... Νά, όπως την τελευταία φορά... "Αλήθεια, πόσον καιρό έχω να σε δω;...

Έκείνος: Νομίζω τρεις μήνες... "Ισως νά'ναι, αι τέσσερις... τη φορά αυτή όμως πρέπει να παραδεχτής ότι έφταιγες εσύ..."

Έκείνη: Σάπα... "Αν μου τηλεφώνησες για να ζητήσουμε μαζί εϋθύνες για τον τελευταίο μας καυγά, τότε έκανες πολύ άσχημα να με ξυπνήσης...

Έκείνος: "Οχι... "Οχι... Σε ξύπνησα... "Αλλά, πρώτ' απ' όλα, γιατί σε ξύπνησα;

Έκείνη: "Απλούστατα, γιατί κοιμόμουν...

Έκείνος: Κοιμάσαι και κοντεύει μεσημέρι...

Έκείνη: Ξεχνάς, αγαπητέ μου, πώς δεν είμαι ούτε καμαριέρα, ούτε καθαρίστρια σε ύπουργείο για να ξυπνήσω απ' τις έπτά... "Υστερα, θάταν αδύνατο να ξυπνήσω στις έπτά...

Έκείνος: Γιατί;

Έκείνη: Γιατί στις έπτά κοιμήθηκα...

Έκείνος (λιγάκι πειραγμένος): "Ωστε γλεντάς, και γερά θλέπω...

Έκείνη: Δεν τ' άρνούμαι...

Έκείνος: Και χωρίς έμένα...

Έκείνη: "Αφού έσύ εξαφανίστηκες, είναι φυσικό να γλεντάω κι' εγώ με κάποιο τρόπο...

Έκείνος (με όρμη): "Εξαφανίστηκες, γιατί φταίς εσύ με τ' ό φέρσιμό σου... "Αν...

Έκείνη: Πάλι παρελθοντολογείς... Δεν είπαμε ν' αφίσουμε την αναζήτηση εϋθυνών; Είναι άλλωστε της μόδας ή λήθη του παρελθόντος, κι' ή συμπιλώσις...

Έκείνος: Ξεχνάς πώς ή πολιτική δεν έχει καμμιά ομοιότητα με τόν έρωτα...

Ξεχνάς τα δέκα χρόνια πούχουν περάσει από τότε...

Έκείνη: "Ας είναι... τώσην ώρα μιλάμε, και δε μούπες ακόμα γιατί με ξύπνησες...

Έκείνος: "Α, ναι... Σε ξύπνησα γιατί... Γιατί ανακάλυπα έναν πολύ πετυχημένο όρο, και μια πολύ σωστή θεωρία...

Έκείνη: Ν' άκούσω, λοιπόν, τόν όρο και την θεωρία...

Έκείνος: "Ο όρος είναι: «Έρωτικός παλιμπατισμός»...

Έκείνη: Τι; τί; τί;...

Έκείνος: "Άκουσε τώρα και τη θεωρία... "Όλα τ' πράγματα στον κόσμο έχουν μιά αρχή κι' ένα τέλος...

Έκείνη: "Ως την ώρα ή θεωρία σου είναι άπελπιστικά κουτή...

Έκείνος: Μή θιάζεσαι... "Εξηγούμαι: Τά μαρά τρώνε χυλό, τ' ίδιο κι' οι γέροι... "Ο άνθρωπος γεννιέται χωρίς δόντια και χωρίς δόντια πεθαίνει...

Γιατί λοιπόν να διαφέρη ο έρωας; "Όταν

περασουν χρονιά, ώστε ο έρωας να μπορέ να όνομασθ ή κάπως ήλικιωμένος, αρχίζουν πάλι τ' ίδια συμπτώματα της αρχής του... "Ε, αυτό άκριβώς όνομάζω «έρωτικό παλιμπατισμό»...

Έκείνη: Δέ μου λές κανένα παράδειγμα για να καταλάβω...

Έκείνος: Νά... πέρασε όλη ή "Απόκρηα χωρίς να σε δω...

Έκείνη: Σ' αυτό δεν φταίω εγώ... Πήγα παντού...

Έκείνος: Φταίω εγώ που δεν σε πήγα πουθενά...

Έκείνη: Πάλι ή συζήτηση περί εϋθυνών... Πάρα κάτω...

Έκείνος: Λοιπόν, άπόψε γίνεται ένας χορός «μι-καρέμ» στη «Μεγάλη Βρετανία»...

Έκείνη: Θές να πάμε μαζί; Πολύ εϋχαριστώ...

Έκείνος: "Οχι... Δέ με κατάλαβες... "Άλλο θέλω να σου πώ... Στ' ό χορό θά πάμε, αλλά εγώ μ' άλλη παρέα, έσύ μ' άλλη...

Θά σου κάνω κόρτε από μακριά, θά μου κόνης και σ' ό λίγο, θά χορέψης με όλους τούς καθολιέρους σου, δε θά χορέψης καθόλου με μένα, και θά πής πολύ...

Έκείνη: Και για τι όλ' αυτό;...

Έκείνος: Θέλω να ξαναγυρίσω για λίγο σε μια έποχή μακρινή και περασμένη...

Θέλω να ξαναζήσω μια νύχτα, σαν εκείνη πούζησα, πάνε χρόνια, στ' «Τροκαντερό» τού παληού Φαλήρου, διεκδικώντας τη γυναίκα, που ένω μ' αγαπούσε, μ' έκανε σκληρά να υποφέρω...

Μιά νύχτα που την πέρασα δυστυχισμένος κι' έρωτευμένος τρελλά, μιά νύχτα άξέχαστη και λατρευτή...

Έκείνη (συγκινημένα): Θυμάσαι... Σε μια στιγμή με τράβηξες έξω απ' τ' ό κέντρο, και μου μιλούσες μανιασμένα, μ' έβριζες ένω με φιλούσες με δάκρυα στ' ά μάτια...

Και γώ ήμουν π' ό πολύ εϋτυχισμένη απ' τ' ό θυμό σου, παρά απ' τ' ά φιλιά σου...

Έκείνος: "Ελα, λοιπόν, να ξαναζήσουμε μια τέτοια νύχτα... Θέλεις;...

Έκείνη: Μ'ε μεγάλη χαρά...

Έκείνος: Είδες λοιπόν ότι ο «παλιμπατισμός τού έρωτος»...

Έκείνη... Είναι μια πολύ σωστή θεωρία...

(Τ' ό πρωί, κατά τις τέσσερις, "Εκείνος κι' "Εκείνη τελειώνουν μιά άργινισμένη συζήτησή τους κατεβαίνοντας τ' άσκαλόπια της «Μεγάλης Βρετανίας»).

Έκείνος: Κι' όμως... Δεν είναι ή ίδια συγκίνηση...

Έκείνη (μελαγχολικά): Γιατί λείπει ο αϋθορητισμός... Πάίξαμε άπόψε σ' άδυ θεατρίνο... Κι' αυτό που παίζαμε ήταν ψεύτικο...

Έκείνος: Ξεχνάς και κάτι άλλο... Τά χρόνια πούχουν περάσει από τότε...

("Εκείνη σκύδει μελαγχολικά τ' ό κεφάλι).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πώς γνώρισα τήν "Εγκερδ

ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ Σ. ΒΕΜΠΕΡ

Έδω και πέντε χρόνια «γύριζα» στο Βερολίνο την γαλλική έκδοση ενός φίλμ, τού όποιου ένας ρόλος στήν γερμανική έκδοση είχε άνατεθή σε μιά νεαρώτατη και ολόεσθη ντεμπούταντ.

Ήταν λεπτή, ντροπαλή και πολύ χαριτωμένη. Μιλούσε τ' ά Γερμανικά με ούγγαρέζικη προφορά και έδινε την εντύπωση ότι ή μόνη της έπιθυμία ήταν να περνά όσο τ' ό δυνατόν περισσότερο άπαρτήρητη.

Κάθε πρωί την ώδηγοϋσε ή μητέρα της στ' ό Στούντιο, κρατώντας την από τ' ό χέρι, και κάθε βράδυ έρχόνταν και την έπαιρνε.

Κανείς δεν έδινε προσοχή ούτε στή μιά ούτε στήν άλλη. "Ασφαλώς ο παραγωγός της ταινίας θά είχε κάνει τ' άδύνατα δυνατά για να δώση έναν τόσο ενδιαφέροντα ρόλο σ' ένα πλάσμα τόσο άσήμαντο.

Μιά μέρα ή μικρή τόλμησε να πη άτι τραγουδά. Κανείς δεν την άκουσε. "Εβρισκαν ότι ήταν άρκετ' ό που την άφιναν να μιλά. Δεν έπρεπε βέβαια να παίρνη τούς ανθρώπους για ήλιθιους. "Η μικρή αυτή όνομαζόταν Μάρθα "Εγκερδ.

Είχα ξεχάσει έντελώς την άσήμαντη αυτή ήθοποιό, όταν πριν από τρία χρόνια με παρουσίασαν στήν παρτεναίρ τού Κηπούρα: Μιά όμορφη κοπέλλα, μ' ά την αλήθεια, παχουλή, ξανθή, με γλυκύτατο βλέμμα.

— Ποϋ έχω ξαναδ' ό τ' ό πρόσωπο αυτό; διερωτήθηκα, χωρίς να κατορθώ να θυμηθ' ό.

Την στιγμή εκείνη διέκρινα δίπλα της την μητέρα της, που εξακολουθούσε να είναι ή ίδια, λίγο π' ό νέα μόνο. Χάρης στή μητέρα άνεγνώρισα τήν Μάρθα "Εγκερδ.

Είχε πάρει έν τ' ό μεταξύ μαθήματα τραγουδιού, ήθοποιίας, Γερμανικής, κολυμβήματος, γυμναστικής, Ιππασίας και πόζας. Είχε ένα ωραίο αϋτοκίνητο και ένα ωραίο σωφέρ. Είχε ένα κολλιέ, μιά ζιμπελίνα, μερικά βραχιόλια και λίγη μελαγχολία. Είχε κυρίως, και π' ό πάντων, την μητέρα της που δεν την άφηνε βήμα. Και παρ' όλα αυτά ήταν ακόμη χαριτωμένη.

Προσπάθησα να της ξυπνήσω τις άναμνήσεις της, ύπενθυμίζόντάς της ότι είχαμε γυρίσει μαζί σ' ένα άσχημο φίλμ.

— Νομίζω ότι έχετε λάθος! μου άπήντησε. Δεν ήμουν εγώ.

Κατάλαβα ότι δεν ήθελε να μιλά για τ' ό ταπεινό ντεμποϋτο της και δεν έπέμενε. "Ηταν πολύ υπερήφανη για την νέα δόξα της.

Στ' ό Στούντιο έδειχνε ύποδειγματική διαγωγή, δεν φλερτάριζε με κανένα, άκουε με θρησκευτική προσοχή τις συμβουλές τού σκηνοθέτου και σε κάθε διάλειμμα πήγαινε να καθήση δίπλα στή μητέρα της, που την παρακολουθούσε και όσπν ώρα γύριζε.

Σε λίγο, παρעυρέθηκα στήν σκηνή

τού Κηπούρα που τραγουδούσε μιά άρια και άρνιόταν στήν παρτεναίρ τού την Μάρθα "Εγκερδ, τ' ό δικαίωμα να τραγουδήσει μαζί του!

— "Ας μάθη πρώτα-πρώτα τί θά πη τραγουδι! φώναξε ο τενόρος έξαλλος. — "Ο γελοίος! Τόν τενόρο παριστάνει αυτός ο κακομαθημένος ήλιθιος! στέναζε ή Μάρθα έξω φρενών.

Τά πράγματα ήταν τρομερά κλασικά: "Ασυναίσθητα άρχιζαν ν' άγαπιούνται.

Τους ξαναείδα όλους αυτό τ' ό λοκαίρι στήν Βιέννη. "Η Μάρθα είχε παντρευτή τόν τενόρο της.

Ήταν τώρα μιά ύπέρ - στάρ! Τ' ό Στούντιο ολόκληρο έσκυβε κάτω από

τήν θέλησή της.

"Η μητέρα της, πιστή στ' ό καθήκον, ήταν πάντα δίπλα της. Μόνο που ή όι-κογένεια είχε άύξηθ' ό με μιά θεία, μιά άδελφή, έναν μικρό εξάδελφο, μιά μεγάλη εξάδελφη, με τόν μνηστήρα της εξάδελφης. Γιατί ή Μάρθα, τρυφερή και φιλόανθρωπη, δεν ξεχνά ποτέ τούς δικούς της.

Τ' ό «ποντικάκι» — όπως την άποκαλούν χαϊδευτικά — έφυγε για την "Αμερική. "Αρά γε ή «Νορμανδία» ήταν άρκετά μεγάλη για να χωρέση όλα τ' ό όνειρά της, όλα τ' ά μπαγκάζια της, όλους τούς συγγενείς της;

"Ας εϋχηθ' όμε, λίγο εϋγ' όιστικά, να μ' άς γυρίση γρήγορα πίσω...

ΣΕΡΖ ΒΕΜΠΕΡ

"Η γοητευτική Μάρθα "Εγκερδ στήν «Ξανθή Κάμεν»
"Ο σϋζυγός της Γιάν Κηπούρας

Η 'Ηρώ Χαντά με τις τίγρεις...
του γάλακτος!

Υενική δοκιμή...
Κάποιος διαπράττει δίστιχον
καθ' ὅλα δύστυχον:...

«Τὸ σκάνδαλο τοῦ «Γκράν Παλάς»
εἶναι ὁ Γιάννης Ἀμπελᾶς...»

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Ὁ σκηνογράφος δὲν ἀποτελεῖσε ἀκόμα ἕνα ντεκόρ μέσα στὸ ὅποιο ἐκτυλίσσονται οἱ πῦρ ξεκαρδιστικές σκηνές τοῦ ἔργου... καὶ ἀπειλοῦνται θλιβερές σκηνές μετ' ἀμέλειά του αὐτῆς... Ὁ Ἀμπελᾶς δικαιολογεῖται: τελευταίως τὸ ἔχει ρίξει στὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπασχολεῖ τίς πολυτίμες ὄρες του. Γιατὶ ὅμως; Ἀπλούστατα, πῆρε τοῖς μετρητοῖς τὰ λόγια ἐνὸς φαροῦ πού τὸν βεβαίωσε ὅτι ἀνήκει στοὺς ἄδοντες (ἐφ' ὅσον τοῦ λείπουν τὰ περισσότερα δόντια)...

■ ■
Νὰ καὶ μιὰ «μοδιτρούλα με ἐξέλιξη» —εἶναι ὁ ρόλος της στὸ ἔργο— ἡ Ἡρώ Χαντά.

Ἐξέλιξη λέει! Σπουδαία μάλιστα. Καὶ τὴν ἐξέλιξη αὐτὴ δὲν τὴν ἔχει μονάχα στὸ ἔργο ἡ Χαντά, ἀλλὰ καὶ στὴν ζωὴ της. Ἐξελίχθη εἰς τελείαν «γλόμπ-τρόττερ», μέσα σὲ 6 μῆνες γύρισε ὅλας τὰς Εὐρώπας, κυνήγησε τίγρεις... τοῦ γάλακτος στὸ θηριοτροφεῖο τοῦ Βερολίνου, ἔκανε προσκύνημα στὸ ἀνάκτορο τοῦ Σένμπρου, στὴν Βιέννη, παρακάθησε στὶς συνεδριάσεις τῆς Κ.Τ.Ε. στὴν Γενεύη, ἔκανε χειμερινὰ σπόρ στὸ Σαιν-Μόρις, τάισε ψωμάκια τοὺς κύκνους τῆς λίμνης τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης μετὰ κομποσάτι καὶ γοητευτικὴ χειρονομία...

Παρά λίγο νὰ ξεχάσω καὶ τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ της: παρακολούθησε ὁπερέττα σὲ ὅλα τὰ μέρη πού ταξίδεψε.

■ ■
Ἰδοὺ καὶ οἱ δημιουργοὶ τοῦ «Σκανδάλου τοῦ «Γκράν Παλάς»: Χαϊρόπουλος καὶ Γιαννακόπουλος. Διαπληκτίζονται—πρωτότυπη συνεργασία στ' ἀλήθεια! Ὁ μετὰ Χαϊρόπουλος κουνεῖ τὰ χεράκια του πού εἶναι ὡς τὰ φτερά τῶν μύλων τοῦ «δὸν Κιχώτη», ὁ δὲ Γιαννακόπουλος τεντώνει τὸν κύκνον λαϊκὸ τοῦ ἀγωνιζομένου—εἰς μάτην ἐννοεῖται—νὰ φθάσῃ στὸ ἀνάστημα τὸν συνεργάτη του.

Μετὰ παίρνουν γιὰ δικαιοσύνη στὴν φιλονικία τους:

—Εἶναι ἡ πρώτη σοβιετικὴ ὁπερέττα, ὀφείνεται ὁ Γιαννακόπουλος.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΡΓΟ

Τὸ Σκάνδαλο

τοῦ «Γκράν-Παλάς»

—Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται! λέει ὁ Χαϊρόπουλος. Τί σοβιέτ μοῦ κοπανᾷς! Πού τὰ εἶδες τὰ χαβιάρια, τὰ σαμοβάρ, τίς τρόικες; Πρέπει νὰ κοκκινίξης...

—Ἀκριβῶς: κοκκινίζω καὶ μαζί μου κι' ἡ ὁπερέττα γίνεται... σοβιετικὴ! Τί λὲς ἐσύ, διαιτητᾶ;

—Κατὰ τὴν γνώμη μου, ἐφ' ὅσον τὴν ἔγραψε ὁ Γιαννακόπουλος, δὲν μπορεῖ καρὰ νὰ εἶναι... λευκή!

Εὐδὶ γιὰ νὰ συνεφέρουμε τὸν λιμπρέτιστα!

■ ■
Νὰ κι' ἕνας γκούμ, φορτωμένος ἕνα σωρὸ καπελλίερς. Ὁ γκούμ δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Ἐ-χεῖ σπουδάσει νομικὰ. Ἡ πρώτη ὑπόθεση πού εἶχε ἀναλάβει ὡς δικηγόρος ἦταν μιὰ ἔξωση τοῦ σπιτονοικοκύρη ἐναντίον του... γιατί δὲν πλήρωνε τὸ νοίκι! Εὐτυχῶς πού κέρδισε τὴν δίκη... καὶ βρέθηκε πεταμένος στὸν δρόμο!

Ὁ Παρασκευᾶς Οἰκονόμου εἶναι ἀπό-

Ὁ Παρασκευᾶς Οἰκονόμου.

λαοσὶν σ' αὐτὸν τὸν ρόλο. Ὁ ὁπερετάρ-χης -ρεζισέρ -κωμικός -χορογράφος πού μᾶς ἄφησε στὸ πόδι του ὁ ἀείμνηστος Παπαγιάννης εἶναι στὰ νεύρα του. Κούμπωσε κατὰ λάθος τὸ δεύτερο κουμπὶ τῆς στολῆς του στὴν τρίτη κουμπότρυπα, τὸ τρίτο στὴν τέταρτη, κ.τ.λ... Ἡ στολή ἔχει τριάντα κουμπιά κι' ὁ Παρασκευᾶς βαρύνεται νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακό.

—Αὐτὰ εἶναι τὰ κουμπιά... τῆς Ἀλέξαινας, συμπεραίνει φιλοσοφικά!

■ ■
Αὐτὸ τὸ «Γκράν Παλάς» φαίνεται νὰ συγκεντρῶν ὅλες τίς φυλές τοῦ κόσμου. Παρακεῖ βλέπω... μιὰ γκέισα. Μάτια μυγδαλωτά, μαλλιά κατὰμαυρα, διάφανη ἐπιδερμίδα...

Καλέ, δὲν εἶναι γαπωνέζικα. Εἶναι μιὰ ἀπ' τίς σουμπρέτες τοῦ ἔργου: ἡ τσαχ-πίνα καὶ πεταχτὴ Καίτη Λάσκαρη πού κουβεντιάζει γιὰ μόδες μετὰ κάποια συνά-δελοφῶ της.

Νὰ κι' ἡ ἀφέλεια... λάθος: οἱ ἀφέ-λειες προσωποποιημένες... Ἡ Στέλλα Χριστοφορίδου. Τὰ μάτια της εἶναι δα-

κρυσμένα. Ἐδῶ παρέχεται ἡ ἐξήγηση ὅτι τῆς Στέλλας τῆς ἀρέσει ἡ ἀλλαγὴ. Ν' ἀλλάξῃ κάθε ὥρα καὶ στιγμή: φόρεμα, καπέλλο καί... νόυμερο! Ἐκεῖνο ὅμως πού δὲν ἀλλάζει ποτὲ εἶναι... τὸ αἶσθη-μά της στὸ ὅποιο πιστεύει ἀκραδάντως!

■ ■
Νὰ κι' ἕνας σοβαρὸς κι' ἀξιοπρεπὴς πάτερ -νόμπιλε πού μετὰ τὰς αὐστηρὰς του ἀρχὰς ζητᾷ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ κατα-πεσόν—ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς χαστουκιοῦ—γόητρο τῆς οικογενείας. Ὁ Διανέλος.

Καὶ μιὰ μητέρα ὑπεραυστηρὰ πού κι' αὐτὴ ὑπεραμύνεται τοῦ ὑπεργόητρου τῆς ὑπερόικογενείας. Ἡ Παναγιωτίδου. Ἡ καλὴ καραττερίστα μου ἐκμυστηρεῖται ὅτι ξέρει ὅλον τὸν ρόλο τῆς ἀπόδω κι' ἀνακατωτά, μετὰ προσθήκην μάλιστα ἰταλικῶν φράσεων... τὸ μόνο ὅμως πού δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῇ εἶναι... τὸ δνομά της! Πάρτε ἀναπνοὴ καὶ διαβάστε: «ΡΙ-νάλντο - Σάλτσο - Ματζόρε - ντε - Κάζα Φορμόλο - ντὶ - Φιρέντζε».

Σεμπλόν - ὀριάν - Ἐξπρές... σὰν νὰ λέμε...

■ ■
Κι' ὁ τενόρος, πού εἶναι ὁ τενόρος; Νάτος. Πού θέλατε ὅμως νὰ τὸν δια-κρίνω πού εἶναι τόσο... μικροσκοπικός! Ὁ Μιχάλης ὁ Κωνσταντίνου. Αὐτὴ τὴν στιγμή τραγουδᾷ μαζί μετὰ τὴν Ἡρώ ἕνα βάλς, Γλυκυτάτη ἡ μελωδία, Γλυκυτάτη ἡ Χαντά, Γλυκυτάτος κι' ὁ κ. Κωνσταν-τίνου.

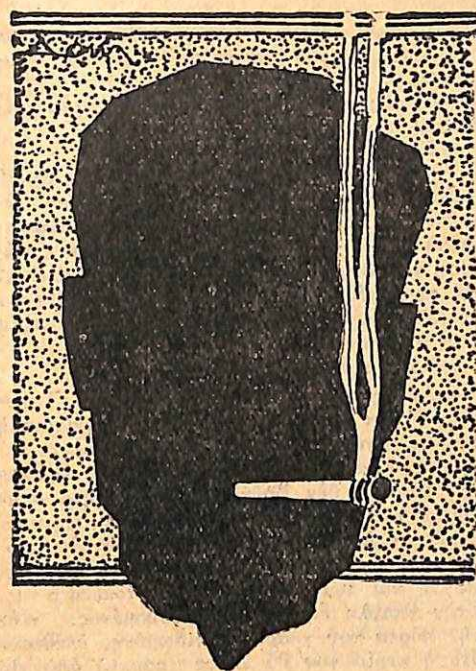
■ ■
Ἐνας διαρκὴς ἐκνευρισμὸς παίρνει καὶ δίνει ἀπόψε. Ἡ ἀφηρημάδα στὴν ἡμερη-σία διάταξη. Καθένας ξεχνᾷ καὶ κάτι. Ἀκούστε:

Ὁ Παρασκευᾶς τὰ γυαλιά του. Ὁ Γιαννακόπουλος, ἕναν στίχο του: τὸν ἔ-χασε μέσα στὸ τράμ ὅπου τὸν εἶχαν ἐμ-πνευστῇ. Ὁ Χαϊρόπουλος τὸ «Λαγωνικό» τῆς «Καθημερινῆς». Ἡ Ἡρώ, τὸ ὅτι οἱ τουαλέτες της εἶναι ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὁ μαέστρος Βιτάλης, τὰ ποῦρα του. Ὁ Ἀμπελᾶς, τὰ ξεφωνιὰ καὶ τίς διαμαρτυ-ρίες του. Ἡ Χριστοφορίδου, ν' ἀλλάξῃ καμαρίνι. Ἡ Λάσκαρη τὸ αἰώνιο καὶ σα-γηνευτικὸ χαμόγελό της. Ὁ Κωνσταντίνου, τὴν σιλουέττα του.

Τὸ κύμα τῆς ἀφηρημάδας παρασύρει κι' ἐμένα: Λίγο ἔλειψε νὰ ξεχάσω τὸν ἐμπυχωτὴ τοῦ θιάσου Χαντά—Οἰκονόμου: τὸν Θωμάδην. Εὐτυχῶς πού τὴν τελευ-ταία στιγμή εἶδα πάνω στὸ γραφεῖο μου ἕναν ἀράπη... καὶ τὸν θυμήθηκα!

■ ■
Καὶ τὸ μπαλέτο: γκέρλς πρώτης γραμμῆς. Στὴν πρώτη πράξη βγαίνουν ντυμένες γκούμ, στὴν δεύτερη ταγγάνες, ὕστερα, ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ μπαλέτο, παραδίδουν τὰ κουστούμια τοὺς στὸν Θω-μάδην.

Εἶναι ὁ ρόλος τοῦ Θωμάδην στὸ ἔργο. Ὅχι ὅμως ὁ μόνος. Τοὺς ἄλλους δὲν τοὺς ἀποκαλύπτω. Πηγαίνετε νὰ δῆτε τὸ ἔργο... καὶ μοῦ λέτε τίς ἐντυπώσεις σας!

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΜΙΑΣ ΔΙΑΡΡΗΞΕΩΣ

Πλησίαζαν μεσάνυχτα ὅταν ἕνας ψη-λὸς ἀντρας ἀναθρόιστος ἡλικίας, μετὰ γκρίζο κοστούμι, γκρίζα μαλλιά καὶ χονδρὰ γυαλιά σὲ σκελετὸ ταρ-ταρούγας, περπατώντας τοῖχο-τοῖχο καὶ κου-ταίνοντας ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ τοῦ πόδι, πλησίασε τὴν ἑπαυλὴ τῆς στῆς Ἀνυ Μπίρκεμ. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὰ ὡραιό-τερα τῆς Ντόριαν Ἀδεν.

Ὁ ἀγνωστος κοντοστάθηκε λίγες στιγμές, ἔριξε τριγύρω του μιὰ ματιὰ καὶ προχώρη-σε πεισιωμένος. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ὁλοκάθα-ρος, ἡ σελήνη ἔριχνε τίς ἀγνυρὲς τῆς ἀχτί-δες, ἡ ἑπαυλὴ φωτισμένη, ὁ θυρωρὸς μετὰ τὴν πράσινη λιθρεὰ του στὴν πόρτα καὶ ἕνας ἀ-σιτυφύλακος πηγαινοερχόταν στὸ πεζοδρόμιο τῆς ἐπαύλεως. Ἐκεῖνο ὅμως πού περισσότε-ρὸ πείσμωνος τὸν ἀγνώστο, ὁ ὁποῖος, ὅπως θὰ κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα», ἦταν ἡ κί-νηση πού παρατήρησε στὴν μεγάλη βεράντα τῆς γειτονικῆς ἐπαύλεως. Στὴν ἑπαυλὴ ἔ-κείνη δινόταν κάποια ἐορτὴ καὶ οἱ καλεσμέ-νοι δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὴν βεράντα.

Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ τρέψουν εἰς φυγὴν ὁποιοδήποτε διαρρήκτη. Ὁ «Λωπο-δύτης-Φάντασμα» ὅμως πού διψοῦσε γιὰ πε-ριπέτειες καὶ ἄλλο παρὰ ν' ἀναβάλῃ σκέ-φθηκε μιὰ διάρρηξη πού μέρες καὶ νύχτες προετοίμαζε. Ἐκανε τὸν γυρὸ τῆς ἐπαύλεως καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασή του. Μέσα στὸν κήπο, πρὸς τὰ δεξιὰ, ὄρθηκε τὸ γκαράζ τῆς Ἀνυ Μπίρκεμ. Τὸ γκαράζ αὐτὸ ἦταν χωρισμένο σὲ δύο διαμερίσματα. Τὸ ἕνα ἦταν ἡ κατοί-κία τοῦ σωφῆ. Τὸ ἄλλο ἦταν τὸ διαμέρι-σμα τοῦ αὐτοκινήτου, τὸν ἐξαρτημάτων, τῶν ἐργαλείων. Ἡ πόρτα τοῦ γκαράζ ἦταν στὸν κή-πο. Τὸ αὐτοκίνητό ἔμπαινε σὸν κήπο ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο πού τὴν ἄνοιγε ὁ θυρω-ρὸς, ἄφηνε τὴν Ἀνυ Μπίρκεμ, προχωροῦσε ὡς τὸ γκαράζ, τὴν πόρτα τοῦ ὁποῖου ἔμπαινε μέσα δὲ ν' ἀνοίξῃ ὁ θυρωρὸς καὶ ἔμπαινε μέσα σ' αὐτό. Κατόπιν, ὁ σωφὲρ ἔδωκε ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ χωρὶς νὰ κλειδῶσῃ τὴν πόρτα, ἔμπαινε στὸ δικό του διαμέρισμα. Τὸ δια-μέρισμα τοῦ αὐτοκινήτου εἶχαν ἕνα μικρὸ παραθύρι ποῦ δὲλε στὴν πόρτα, τὸ δια-μέρισμα ὅμως τοῦ σωφῆ δὲν εἶχε παραθύ-ρο. Τὰ δύο διαμερίσματα συγκοινωνοῦσαν ἀπὸ μιὰ μικρὴ θυρίδα ἀπὸ τὴν ὁποία μόλις μποροῦσε νὰ περάσῃ ἕνα χεῖρ.

Ὁ «Λωποδύτης-Φάν-τασμα» γιὰτί, ὅπως εἶπαμε πρὶν ἀπὸ νῦν, εἶχε

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ «ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»,

Ἡ δολοφονία τῆς στῆς

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

καταστρώσει πρὸ ἡμερῶν τὰ σχέδιά του.

Πλησίασε τὸ παραθύρι τοῦ γκαράζ, κύτταξε τριγύρω του, βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε κανένα ἀδιάκριτο μάτι καὶ τὰ διαρρηκτικά του ἐργαλεῖα δὲν χρειάστηκαν παρὰ προσπάθεια μισοῦ λεπτοῦ γιὰ νὰ κάνουν τὸ θαῦμα των.

Ἐπὶ τὴν μέση στὸ γκαράζ ξανάκλεισε τὸ παραθύρι τοῦ ἑαυτοῦ καὶ ἀναψὲ τὸ κλε-φτοφάναρό του. Μερικὰ κινήματα σὲ μιὰ γω-νιά τοῦ παρουσίασαν μιὰ κρύπτη πρώτης τά-ξεως. Δὲν εἶχε, παρὰ νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ περιμένῃ. Σὲ λίγο, θὰ ἐπέστρε-φε ἡ περίφημη στῆ καὶ ὅταν ἡ ἑπαυλὴ θὰ θυβιζόταν στὸ σκοτάδι καὶ στὸν ὕπνο, θὰ ἔδωκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του. Τὴν ἄλλα ἦσαν τιποτένια πράγματα γι' αὐτόν. Λογάριαζε ὅτι κατὰ τίς τρεῖς τὸ πρωί, θὰ βρισκόταν σπίτι του μετὰ τὰ βαρύντα μπιζοῦ τῆς στῆς στὴν τσέπη του.

Κατὰ τίς δύο, ἄκουσε τὸ κλάδον τοῦ αὐ-τοκινήτου τῆς στῆς, ἄκουσε ἔπειτα τὰ βή-ματα τοῦ θυρωροῦ πού ἄνοιξε τὴν κυρία εἴ-σοδο καὶ ἄμέσως κατόπιν τὴν πόρτα τοῦ γκα-ράζ καὶ ἄκουσε τὸ αὐτοκίνητό νὰ σταματᾷ σ' ἀπόσταση ἐνὸς μέτρου ἴσως ἀπὸ τὰ κι-θώτια, πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε κρυφθῇ. Ἄκουσε τὸν σωφῆρ νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν θέση του καὶ νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα τοῦ γκα-ράζ. Παραξενεύτηκε ὅμως ἀκούγοντάς τον νὰ κλειδῶνῃ τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ, πράγμα πού δὲν τὸ περίμενε. Ἦξερε ὅτι ὁ σωφὲρ δὲν κλειδώνει τὸ γκαράζ τῆς νύχτας. Ὑστερα, περίμενε τοῦ κάκου ν' ἀκούσῃ τὸν σωφῆρ νὰ μπαῖνι στὸ ἰδιαιτέρὸ του διαμέρισμα καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ἡ περιπέτειά του ἔκείνη, παρουσίαζε περισσότερες δυσκολίες ἀπὸ ὅσες εἶχε φαντασθῇ. Ἐπέρασε ὁλόκληρη ὥρα ὥσπου ν' ἀκούσῃ θόρυβο στὸ πλαινὸ διαμέρισμα. Ὁ σωφὲρ εἶχε ἐπιστρέψῃ. Ἀ-πὸ τὴν μικρὴ θυρίδα ἔμπαινε μιὰ ἀχτίδα ἡ ὁποία ἔπεφτε πάνω στὸ αὐτοκίνητό.

Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἀκίνητος πί-σω ἀπὸ τὰ κιθώτια, περίμενε ν' ἀποκοιμη-θῇ ὁ σωφὲρ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ νὰ μῇ στὴν ἑπαυλὴ ἀπὸ κανένα τῆς παραθύρου. Λογάριαζε ὅτι τὸ ὀ-λιγώτερο θὰ περίμενε μισὴ ὥρα γιὰ ν' ἀπο-κοιμηθῇ ὁ σωφὲρ. Δὲν πέρασαν ὡς τόσο πα-ρὰ λίγα λεπτά καὶ ἄκουσε ἀπὸ τὸ πλαινὸ δια-μέρισμα ἕνα ροχαλιτό. Ὁ σωφὲρ εἶχε ἀπο-κοιμηθῇ! Ἀφῆσε νὰ περάσουν ἀκόμη λίγα λεπτά καὶ βγήκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν κρύπτη του. Δὲν χρειάστηκε νὰ ἀνάψῃ τὸ κλεφτοφά-ναρό του. Ἡ ἀχτίδα ποῦμπαινε ἀπὸ τὴν ἀ-νοιχτὴ θυρίδα, φώτιζε τόσο τὸ γκαράζ, ὥ-στε δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ σκοταδίψῃ σὲ καμμία κᾶσσα καὶ νὰ ἐκπληθῇ τὸν σωφῆρ πού ἐξακολουθοῦσε νὰ ροχαλίζει. Ἡ πόρτα τοῦ γκαράζ ἦταν κλειδωμένη. Πλησίασε στὸ παραθύρι καὶ ἔριξε στὸ πλαινὸ διαμέρι-σμα μιὰ ματιὰ. Ὁ σωφὲρ ἦταν πεσμένος στὸ κρεβάτι του φορτώντας τὴν λιθρεὰ του, καὶ

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα

αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

τίς μπόττες του καὶ ἔξωκετος. Ὁ «Λωποδύ-της-Φάντασμα» χαμογέλασε. Γιὰ νὰ κοιμᾷ-ται ἔτσι, σήμαινε ὅτι εἶχε πῆλ ὅχι λίγα οὐί-σκυ. Αὐτὸ ὅμως δὲν διευκόλυνε τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὸ γκαράζ. Πῶς θὰ βγαίνει ἀπὸ κει μέσα; Ἀν' ἡ πόρτα ἦταν ἀπλῶς κλειδωμένη, θὰ μπορούσε βέβαια νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἀν' ὅ-μως ἦταν ἀμπαρωμένη; Πῶς θὰ βγαίνει; Τί μπορούσε νὰ κἀνῃ χωρὶς νὰ ἐκπληθῇ τὸν σωφῆρ;

Πλησίασε στὴν πόρτα καὶ εἰσπνέοντάς της μιὰ ματιὰ εἶδε ὅτι ἀπὸ πάνω ἔχασκε τόσο, ὅσο θὰ μπορούσε περνώντας ἕνα σχοινὶ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦταν ἀμπαρωμένη ἡ ὄχι. Ἐ-πρεπε ὅμως ν' ἀνέβῃ κάπου. Τί νὰ μετακι-νῆσθαι; Κάθισμα; Κιβώτιο; Θάκανε ἴσως θό-ρυβο.

Τὰ μαξιλάρια τοῦ αὐτοκινήτου! Δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα του νὰ πάρῃ τὰ μαξιλάρια, νὰ τὰ τοποθετήσῃ τὸ ἔ-να πάνω σ' ἄλλο κοντὰ στὴν πόρτα καὶ ν' ἀνεβῇ πάνω σ' αὐτά! Δὲν θάτρειξε βέβαια ὁ μουσαμῆς ὅπως θάτρειξε ὁποιοδήποτε κιβώ-τιο!

Προχώρησε τότε στὸ αὐτοκίνητο, ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καί... λίγο ἔλειψε νὰ ξεφονιάξῃ ἀπὸ τὸν τρόμο.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, διέκρινε καθισμένη, μετὰ νωχέλεια τὴν στῆς Ἀνυ Μπίρκεμ!

Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΥΠΩΣΗ

Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἀντικρύζον-τας τὴν διάσημη στῆ, ὑπέθεσε γιὰ μιὰ στι-γμὴ ὅτι εἶχε πέσει σὲ παγίδα, ἡ ἀκίνησία της ὅμως τὸν κατέπληξε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν παρουσία της. Ἐπανέκτησε τὴν ψυ-χραιμία του στὴν στιγμή καὶ θάγγοντας τὸ κλεφτοφάναρό του, ἔριξε τὴν ἀχτίδα τοῦ στοῦ πρὸς τὸ πρὸς τῆς. Ὁρῆσαι! Ἡ νέα κοπέ-λα πού εἶχε ἐστρελλάνει ὅλη τὴν Ἀγγλία βρισκόταν πεσμένη μπροστὰ του, μέσα στὸ αὐτοκίνητό της! Τὰ μάτια της ἦσαν πετα-γμένα ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες, ἀπὸ τὸ στό-μα της ἔβγαλε λίγους ἀφρόδες καὶ στὸν λαϊμὸ της βρισκόταν ἀκόμη σφιχτοδεμένο ἕνα λεπτὸ μεταξωτὸ κορδόνι.

Δὲν ἤθελε νὰ δῇ περισσότερα γιὰ νὰ κα-ταλάβῃ ὅτι ἡ ἄτυχὴ καλλιτέχνης εἶχε δολο-φονηθῇ μέσα στὸ αὐτοκίνητό της. Ἡ ληστρία ἦταν φανερὴ. Ὅτε στὸν λαί-μὸ της οὔτε σὰ δάκτυλά της καὶ οὔτε σ' αὐτὰ τῆς ὑπῆρχε κανένα ἀπὸ τὰ κοσμήματα ἑκείνη πού τὴν εἶχαν καταστήσει διάσημη. Τὸ τσαντάκι της βρισκόταν ἀνοιχτὸ καὶ πεταγμένο στὰ πόδια της, μέσα δὲ σ' αὐτὸ δὲν βρέθηκε ἄλλο ἀπὸ ἕνα κρογιόν, μιὰ που-δριέρα καὶ τὸ μεταξωτὸ μαντηλάκι της.

Ποῖος τὴν δολοφόνησε ὅμως;

Ὁ σωφὲρ; Ἀλλὰ αὐτὸς κοιμόταν πλᾶ ἀπὸ τὸ πῶ-μα, τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου! Ἀν' τὴν εἶχε δολοφονήσει αὐτὸς θὰ τὴν πετοῦσε κάπου. Δὲν θὰ τὴν ἔφερνε νὰ τὴν κλειδῶσῃ μέσα στὸ γκαράζ!

Σκέφθηκε λίγες στιγμές, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ξυραφάκι, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ κορδόνι μετὰ τὸ ὁποῖο εἶχε στοργαλισθῇ ἡ ἄτυχὴ κοπέλλα, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του καί, εἰσπνέοντάς τὴν ἀχτίδα τοῦ φαναριοῦ του στὸ πάτωμα, προσπάθησε νὰ δῇ ἂν ὑπῆρχαν ἀποτυπώματα πῶν ὑποδη-μάτων τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχε φέρεῖ στὸ γκαράζ. Ὁ σωφὲρ ἦταν πεσμένος μετὰ τὸ πῶμα.

Ἡ ἐξέταση τοῦ ἐδάφους τὸν ἀπογοήτευσε.

Ο δολοφόνος δεν είχαν αφήσει ίχνη του. Είχε σύρει ξοπίσω του ένα τσουβάλι με χώμα για να εξαλείψει τ' αποτυπώματα των υποδημάτων του από το λαδωμένο έδαφος! Τ' αποτυπώματα του τσουβαλιού βρισκόταν στον δρόμο, άλλωστε, και το τσουβάλι ήταν πεταγμένο στην πόρτα! Από την πόρτα του γκαράζ ως την έξοδο δεν υπήρχε φόβος ν' αφήσει αποτυπώματα, γιατί ο κήπος ήταν στρωμένος με βότσαλο. Όσον αφορά τον δρόμο, οι ίχνηλάτες θάβρισκαν χίλια-δύο ίχνη υποδημάτων!

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» σχημάτισε την γνώμη ότι το έγκλημα ήταν έργο πεπεισμένου εγκληματίου. Έβγαλε από την τσέπη του το επισκεπτήριο του, έγραψε πάνω σ' αυτό λίγες λέξεις, το κράσωσε μ' ένα σπαγγάνι στο μεσιανό γλωπλάκι του αυτοκινήτου κι' αφού βεβαιώθηκε ότι ο σωφέρ έ-ξασκολούθους να κοιμάται, άνοιξε το παραθυράκι και πήδησε άθρόυβα στον δρόμο.

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Στις όχτς το πρωί, ο Μάρτεν Ντάλ ξύπνησε, έβριξε μια ματιά στις προωινές έφημερίδες, πήρε το πρόγευμά του και κλείστηκε στο έπιστημονικό εργαστήριό του από το οποίο δεν βγήκε παρά κατά τις δέκα, όταν ο Μπίρκεμ τον ειδοποίησε ότι ο Ινσπéκτορ Σούμερ τον περιμένει στην πόρτα μέσα σ' ένα ταξί.

—Γιατί δεν έρχεται πάνω;
—Είναι λεία πολύ διαπιστώσ. Σας παρακαλεί να πάρετε το καπέλλο σας και να κατέβετε άμέσως.

Σε λίγο, ο Μάρτεν Ντάλ άνοιξε την πόρτα του ταξί, μέσα στο οποίο άνωπομονούσε ο Σούμερ.

—Τί τρέχει;
—Ελα, μη χάνουμε καιρό. Κάποια δολοφονία.

Ποιός δολοφονήθηκε;
—Η ήθοποιος Άνυ Μπίρκεμ! Σωφέρ, δολογώσ Ντόριαν Άβενυ.

—Δολοφονήθηκε η Άνυ Μπίρκεμ;
—Ετσι μάς τηλεφώνησαν εδώ κι' ένα τέταρτο στην «Σκότλαντ-Γουάρντ». Φαίνεται μάλλον ότι στην υπόθεση έβαλε την μύτη του κι' ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Πώς αυτό;
—Δεν ξέρω αυτή τη στιγμή λεπτομέρειες. Θα μάθουμε σε λίγο.

Όταν το ταξί σταμάτησε στην πόρτα της ώρας έπαύσεως, η άστυνομία είχε κιόλας σχηματίσει κορδόνι γύρω από αυτήν για να έμποδίστ τούς περιέργους να πλησιάσουν. Δικαστικοί και άνώτεροι άστυνομικοί, ρέ-πούτες και φωτογράφοι, είχαν κατακλύσει τον κήπο, το τραγικό γκαράζ και το πρώτο διαμέρισμα της έπαύσεως. Η προανάκριση του προσώπιου και των γειτόνων είχε κιόλας αρχίσει ενώ το πτώμα βρισκόταν ακόμη μέσα στο αυτοκίνητο και ειδικοί άστυνομικοί άναζητούσαν δακτυλικά αποτυπώματα ή ό,τιδήποτε άλλο ίκανό να διαφωτίσθ την δικαιοσύνη.

Ο Σούμερ και ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησαν στο γκαράζ και κτύπησαν επί πολύ το πτώμα. Πάνω από το κεφάλι του πτώματος, κρεμόταν ακόμη το επισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα» με την σημείωση: «Ηλθα για να κλέψω, είδα και φεύγω για να επανέλθω στην κατάλληλη στιγμή».

—Τί σημαίνει αυτό, λέει ο Σούμερ;

—Δεν ξέρεις άγγλικά; Αυτό σημαίνει ότι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν έχωσε άπλως τη μύτη του αλλά ότι πρόκειται να ριχτεί για καλά σ' αυτή την υπόθεση που παρουσιάζεται τόσο σκοτεινή. «Α! Νά που ο άνακριτής τέλειωσε την προανάκριση. Στοιχηματίζω ότι θα διάταξε την σύλληψη του σωφέρ».

—Για να δούμε...

Άλλα πριν πλησιάσουν τον άνακριτή, παρουσιάσθηκεν ένας κύριος ό οποίος προχώρησε προς το πτώμα και μόλις το αντίκρυσε, έχασε το χρώμα του και λίγο έλειψε να σωριασθή καταγής από την συγκίνησή του. Ο Μάρτεν Ντάλ μόλις πρόφθασε να τον συγκρατήσει:

—Την γνωρίζετε κύριε;

Ο άγνωστος κτύπησε σάν αποβλακωμένος τον Μάρτεν Ντάλ και χωρίς ν' άπαντήσει έβγαλε το μαντήλι του και σκούπισε ένα δάκρυ. Κατόπιν, ανέθηκε σ' ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο με το οποίο είχε φθάσει και έφυγε κρατώντας το κεφάλι του στα δύο του χέρια που σπριζόντουσαν στα γόνατά του.

Ο Σούμερ έγενεψε σ' έναν άστυνομικό και άμέσως αυτός ανέθηκε σε μια μοτοσυκλέτα και άρχισε να παρακολουθεί εξ άποστάσεως το αυτοκίνητο του άγνώστου.

—Ας ακούσουμε τώρα το πόρισμα του άνακριτού, λέει ο Μάρτεν Ντάλ.

Σε λίγο, οι δύο άντρες συνμιλούσαν με τον άνακριτή.

—Ακόμη δεν μπορώ να έκφράσω γνώμη, ετόνιζεν ο άνακριτής. Το έγκλημα είναι άπό τα πιο σκοτεινά που έγιναν τα τελευταία αυτά χρόνια.

—Διετάχθη ή σύλληψη του σωφέρ;

—Βεβαίως αλλά πολύ φοβάμαι ότι ο άνωπομος αυτός είναι άθώος. Διέταξε άποσώ-ποτε την σύλληψή του έφ' όσον αυτό ήταν το καθήκον μου.

—Τί κατέθεσε;

—Τίποτα το διαφωτιστικό. Άλλά ως πά-ρουμπε πρώτα τις καταθέσεις του θυρωρού και των υπηρέτων. Θά έλεγε κανείς ότι ο λόκληρο το προσωπικό της έπαύσεως έχει συμφωνήσει να μάς τρελλάν!

—Τί κατέθεσε ο θυρωρός;

—Είναι κατηγορηματικός! Άκουσε το κλάξον του αυτοκινήτου της Άνυ Μπίρκεμ, έτρεξε άμέσως και άνοιξε την πόρτα και κατόπιν άνοιξε την πόρτα του γκαράζ. Το αυτοκίνητο μπήκε με κατεβασμένα τα κουρτινάκια και με σβυσμένο το μέσα φώς, δεν σταμάτησε δε για να κατέβη ή άτυχη στάρ αλλά προχώρησε κατ' ευθείαν στο γκαράζ.

Ο θυρωρός δεν έδωσε σημασία σ' αυτή τη λεπτομέρεια για δύο λόγους. Πρώτον γιατί ή Άνυ Μπίρκεμ, μανιακή «σπορτγκόμαν» είχε την συνήθεια να έπιθεωρή συχνά όταν γύριζε το θράδυ το αυτοκίνητο, και δεύτερον γιατί συχνά ξενυχτούσε και το αυτοκίνητο έπέστρεφε μόνο του. Όποσδήποτε περίμενε την κυρία του να βγεί από το γκαράζ, όταν είδε τον σωφέρ να βγαίνει μόνος, να κλειδώνη την πόρτα και να προχωρή προς την έξοδο κρατώντας το μεταξωτό μαντήλι του στο μάγουλό του.

—Μόνος επέστρεψε φίλε; ρώτησε τον σωφέρ ενώ αυτός προχωρούσε.

—Ναί, άπήνησεν αυτός. Η μίς πήγε έκδρομή με μια ευθύμη παρέα και θύλη άυριο το μεσημέρι.

—Πού πές τέτοια ώρα;

—Νά ξυπνήσω τον πρώτο όδοντοϊατρό γιατί ο πόνος με τρέλλανε!

Και βγήκε από τον κήπο. Ο θυρωρός ειδοποίησε το προσωπικό ότι ή στάρ θα διαπνέριε έξω και σε λίγο ή έπαυλη θυβίσθηκε στον ύπνο.

Το πρωί, μόλις είδε τον σωφέρ, τον ρώτησε αν του είχε περάσει ο πονόδοντος. Ο σωφέρ εις άπάντησιν τον ρώτησε αν είχε μεθύσει το θράδυ ή αν είδε όνειρο, γιατί όχι μόνο δεν είχαν ύποψει από πονόδοντο αλλά και επέστρεψε χωρίς το αυτοκίνητο! Οι δύο υπάλληλοι της στάρ, αφού άντλή-

ξαν μερικές λέξεις ακόμη, έτρεξαν στο γκαράζ, άνοιξαν την πόρτα και είδαν το αυτοκίνητο.

—Ποιός το έφερε; ρώτησεν ο σωφέρ τρί-δοντας τα μάτια του;

—Σύ!

—Μη με τρελαίνεις! Δεν το έφερε εγώ! Και όρμώντας άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου, άμέσως όμως άφησε μια διαπεραστική φωνή φρίκης. Έτσι, κατά την κατά-θεση του θυρωρού, άνακαλύφθηκε το πτώμα.

Η καμαριέρα και οι υπηρέτες, κατέθεσαν ότι ο θυρωρός τους ειδοποίησεν ότι ή κυρία των θ' άπουσίαζε.

—Ο σωφέρ τί κατέθεσε;

—Αυτός είναι ο πιο αξιολύπητος. Ίσχυ-ρίζεται ότι είχε ξεχαστή σε μια γειτονική του θεάτρου ταβέρνα και ότι όταν πέντε λεπτά μετά το τέλος της παραστάσεως έφθασε στο θεάτρο, δεν βρήκε το αυτοκίνητο στην πόρτα των ήθοποιών. Έπειδή τις περισσότε-τερες φορές ή Άνυ Μπίρκεμ ώδηγούσε μόνη της, υπέθεσεν ότι θα βρήκε να τον περιμένει και έφυγε μόνη με το αυτοκίνητό της.

Στην έπαυλη έφθασε μισομεθυμένος, είδε την πόρτα του γκαράζ κλειδωμένη, υπέθεσεν ότι ή κυρία του θα έκαμε καμιά από τις συνθιμισμένες της βραδυνές έκδρομες και μπήκε στο διαμέριμά του, όπου και κοιμή-θηκε ντυμένος. Αυτή είναι με λίγα λόγια ή άπολογία του και, όπως καταλαβαίνετε, δεν είναι άπίθανο να λέγη την άλήθεια.

Έκείνη την στιγμή έφθασε και ο άστυνο-μικός, που με την μοτοσυκλέτα του είχε παρακολουθήσει το αυτοκίνητο του άγνώ-στου ο οποίος έδειξε τόση συγκίνηση άτενί-ζοντας το θύμα.

—Λοιπόν;

—Είναι ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

—Είπα ο ναυπηγός Άρσιμπαλντ Έλ-ντεν. Όπως πληροφορήθηκε, ήταν από τους φανταστικούς θαυμαστές της τέχνης της Άνυ Μπίρκεμ και κάθε βράδυ βρισκόταν στο θέα-τρό της. Ποτέ δεν τον είδαν μαζί της έξω από το θέατρο ή και στα παρασκήνια. Στην τιμητική της της έστειλε μια θαυμάσια κορ-μπιέ. Από τα παραρτήματα των έφημερί-δων πληροφορήθηκε την δολοφονία της και έτρεξε στην έπαυλη για περισσότερες ίσως πληροφορίες. Φαίνεται όμως ότι μόλις άν-τίκρυσε το πτώμα της, συγκινήθηκε τόσο, ώστε έφυγε σάν πανικόβλητος.

κείνιο που σταμάτησαν τον χορό για να το θαυμάσουν.

—Δεν λέτε τίποτα; λέει σε μια στιγμή ή όμορφη γυναίκα στον καθαλιέρο της.

—Τί να πώ λαίδη; Ότι είσθε ώραία; Το έχετε και σας το είπαν άσφαλώς και άλ-λοι. Ότι χορεύετε θαυμάσια; Είναι κι' αυ-τό μια μεγάλη άλήθεια!

—Με κοιταξέτε.

—Κάθε άλλο! Και έπαγγελματίας χορεύ-τρια θα ζήλευε τον χορό σας.

—Άλήθεια; Χορεύω τόσο καλά;

—Άμφιβάλλετε; Είσθε ή δεύτερη άξία λό-γον ντάμα, που βρήκα στο Λονδίνο.

—Η πρώτη ποιά είναι;

—Ήταν ή άτυχη Άνυ Μπίρκεμ.

—Ό! Την καλέμνη! Μη μου την θυμί-τε! Τέτοιο τραγικό τέλος!

Όταν τέλειωσε το ταγκό, ο νέος άφησε την ντάμα του στην θέση της και προχώ-ρησε σ' ένα σοβαρό κύριο που άκουμπιμέ-νος στην πόρτα, παρακολουθούσε μ' ένδια-φέρον την κίνηση.

—Γειά σου Σούμερ! Έδώ και σύ;

—Όπως βλέπετε... Η «Σκότλαντ-Γουάρντ» βάλθηκε να με κάνη κοσμικό. Δεν γίνεται χοροσπερις χωρίς να διαταχθώ να παρευ-ρεθώ.

—Τίποτα το νέο από την υπόθεση Μπίρ-κεμ;

—Για την ώρα τίποτα, κάτι μου λέει ό-μως ότι ως αύριο το πρωί, θα κατορθώ-σουμε να προσανατολισθούμε τουλάχιστον.

—Πού βασίζεις τις έλπίδες σου αυτές;

—Ξεχνάς ότι βρέθηκε μια κάρτα του «Λω-ποδύτη-Φάντασμα» στον τόπο του έγκλήμα-τος;

—Α! Ναί! Έχεις δίκιο! Άσφαλώς αυ-τή τη στιγμή θα εργάζεται αυτός ο σατα-νός!

Κι' άφηνοντας τον Σούμερ, άνακατόθηκε με άλλους καλεσμένους και σε λίγο έφυγε από την έορτή χωρίς ν' αντίληφθ ήθθεν ότι ένας έφημεριδοπώλης που διαλαλούσε τις βραδυνές έκδόσεις, άρχισε να τον παρακο-λουθ ή σάν σκιά.

ΌΤΑΝ Ο «ΛΩΠΟΔΥ-ΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ» Υ-ΠΟΣΧΕΤΑΙ...

Ο Μάρτεν Ντάλ πα-ρακολουθούμενος από τον σπιούνο του Σούμερ έ-φθασε στην συνοικία Σό-χο και, χωρίς να δείχνη ότι κατάλαβε την παρα-κολούθηση, μπήκε σε μια λαϊκή πολυκατοικία, ό-που ζήτησε κάποια πλη-ροφορία από τον θυρωρό που βρισκόταν μέσα στην λόζα του. Όταν ύστερα από πέντε λεπτά βγήκε από την πολυκατοικία, ο σπιούνος του Σούμερ εί-χεν εξαφανισθή!

Ο Μάρτεν Ντάλ προ-χώρησε χαμογελώντας προς την κατοικία του Τσάο-Τσέν. Ο σπιούνος είχε γελαστή σάν άρχα-ριος!

Όστερα από μια ώρα, ο «Λωποδύτης-Φάντ-α-σμα» με τα γκαζία του μαλλιά, το γκαζίο του κοστούμι, τα χονδρά του γυαλιά και την, κοιτα-μάρα του, βρισκόταν έξω από το μέγαρο του ναυ-πηγού Άρσιμπαλντ Έλ-

ντεν, σε μικρή άπόσταση από το οποίο, διέ-κρινε τον Σούμερ καιροφυλακτούντα πίσω από ένα χονδρό δέντρο.

Διέρρηξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο μέγαρο αφήνοντάς την μισοκλεισμένη, με την βεβαιότητα ότι ο Σούμερ δεν θ' άργού-σε να τον άκολουθήσει. Το μέγαρο ήταν δυ-θισμένο στον ύπνο. Το ζεύγος Έλντεν θα βρισκόταν άσφαλώς ακόμη στον χορό. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν σταμάτησε στο πρώτο πάτωμα όπου βρισκόταν ή βιβλιοθή-κη με το χρηματοκιβώτιο. Δεν είχε διαρρη-ξει την πόρτα του μεγάρου για να κλέψη χρήματα ή τιμαλφή. Το άνδρόγυνό είχε ξε-χωριστές κρεββατοκάμαρες. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» μπήκε στην κρεββατοκάμαρα της λαίδης και χωρίς να χρονοτριβή, άρχισε το έργο του φωτιζόμενος μόνο με το κλεφτο-φανάριό του. Διέρρηξε σιφονιέρα, συρτάρι, έρμαρία, ένα μικρό γαφειάκι, διάβασε άλ-ληλογραφία, τοποθέτησε ένα σωρό γράμματα πάνω σ' ένα τραπέζι και τέλος, κάθισε ά-ναπαυτικά σ' ένα φωτέιγ και έλεπε με την μισοκακώμορή του την φωνή:

—Καλησπέρα μίστερ Σούμερ! Βγές από το παραπέτασμα μη πάθης καμιά διάρρηξη άγ-γελίου συγκρατώντας περισσότερο την άνα-ποψή σου.

Το παραπέτασμα κινήθηκε και φάνηκε πραγματικά ο Σούμερ καθίσθας.

—Καλησπέρα μίστερ «Λωποδύτη-Φάντασμα». Έκρινα καλό να μη πάω στην συνοικία Σό-χο όπου την παθαίνουν συχνά μερικοί ήλι-θοιοι άνθρωποι μου και νά'θω εδώ. Βλέπω μ' ευχαρίστηση ότι δεν έπεσα έξω.

—Η ευχαρίστηση είναι άμοιβαία γιατί έτσι, θα μπορέσω κρατώντας την ύποχρησή μου, να σου παραδώσω τον δολοφόνο της ά-τυχης Άνυ Μπίρκεμ, πράγμα το οποίο θα αποτελέσει άλλη μια άστυνομική έπιτυχία και άλλη μια ευκαιρία να ξαναγλυστερήσω

με άλλους καλεσμένους και σε λίγο έφυγε από την έορτή χωρίς ν' αντίληφθ ήθθεν ότι ένας έφημεριδοπώλης που διαλαλούσε τις βραδυνές έκδόσεις, άρχισε να τον παρακο-λουθ ή σάν σκιά.

Ένα ανοιξιάτικο δράμα γεμάτο χάρη, νεῖτα καὶ δροσιά: ἡ Τζὶν Πάρκερ στὸ φῖλμ «Πωλείται φάντασμα».

ΦΛΥΑΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΡΕΤΑ

Οι ἐφημερίδες τῆς Σουηδίας ὅπου ὑρίζεται τώρα ἡ Γκρέτα ἀφιερώνουν πολλὰ ἄρθρα γι' αὐτήν. Φαίνεται ὅτι ἡ Γκρέτα ἄλλαξε πολὺ: φορεῖ τώρα φορέματα πολὺ κομψὰ μὲ διάφορα γυναικεία «μπιλιμπιδία». Λένε ἀκόμη ὅτι συνομιλεῖ φιλικώτατα μὲ ὅλους τοὺς ρεπόρτερ καὶ τοὺς δημοσιογράφους. Ἐπὶ πλέον, ἐτοιμάζει ἓνα φῖλμ σχετικὸ μὲ τὴ ζωὴ τῶν Ἀγίων καὶ σκοπεύει ἡ ἴδια νὰ ὑποδυθῇ τὸν ρόλο μιᾶς ἁγίας. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ τελειώνει μὲ τὴν ἐξῆς φράση: «Τέλος, ἡ Κυρία Γκρέτα Γκάρμπο δὲν σκοπεύει νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα στὸ Χόλλυγουντ. Ἄλλωστε εἶναι ἀρκετὰ ἀσθενὴς τελευταίως».

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΙΜΠΕΤΤ

Ὁ διδάσκιμος ἀμερικανὸς τραγουδιστὴς Λῳρενς Τίμπεττ θρίσκειται κατ' αὐτὰς στὸ Παρίσι. Τὴν περασμένην ἑβδομάδα πῆγε ἰνκόγνιτο μὲ μερικοὺς φίλους του σ' ἓνα καμπαρέ τῆς πλατείας Σαιν Μισέλ.

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ καμπαρέ, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἓνα μοναδικὸ μουσικὸ, ἔπαιξε πότε μπάντζο, πότε ἀκορντεόν.

Καθὼς ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρτίστες τοῦ καμπαρέ τελείωνε τὸ τραγοῦδι του ὁ Τίμπεττ ποὺ εἶχε ἔρθει ἤδη στὸ κέφι, καὶ ἦταν τρομερὰ εὐθυμὸς, ξερόβηξε ἐνδεικτικά:

—Χοῦμ, χοῦμ, χοῦμ! σὲ τρεῖς τόνους διαφορετικοῦς.

—Γιὰ τραγοῦδῃσε κι' ἐσύ ἂν μπορῆς!

τοῦ εἶπε ὁ καταστηματοῦρχος προσβεβλημένος χωρὶς θέβαια νὰ τοῦ περνᾷ ἀπ' τὸν νοῦ του ὅτι μιλοῦσε μὲ τὸν μεγαλύτερο τραγουδιστὴ τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ τότε ὁ Τίμπεττ, χωρὶς νὰ τὸν ἀκομπανιάρῃ κανεὶς τραγοῦδῃσε τὸ περίφημο τραγοῦδι μὲ τὸ ὅποιο εἶχε θριαμβεύσει στὸ φῖλμ «Ἀλήτης Βασιληᾶς». Φυσικὰ μόλις τελείωσε, κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους δὲν ἀγνοοῦσε πᾶς τὴν ταυτότητά του καὶ χρειάστηκε νὰ γεμίσῃ ὁ Λῳρενς τὸν στυλογράφο του δυὸ φορές γιὰ νὰ δώσῃ τὰ αὐτογράφα ποὺ ζητοῦσε ὅλη ἡ δὴγυρις.

Η ΜΑΥΡΗ ΑΔΕΛΦΗ

Γιὰ τὴν πρεμιέρα τοῦ πρώτου ἔργου ποὺ γύρισε ἡ γαλλίς τραγουδίστρια καὶ χορεύτρια Λιλὺ Πόνς στὸ Χόλλυγουντ, «Ὁ νεῖρεύομαι πολὺ» ἡ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία ἔθεσε στὴν διάθεσή της περισσότερες ἀπὸ 200 θέσεις.

Ἡ Λιλὺ Πόνς εἶχε κάνει μόνη της τὴν λίστα τῶν προσκεκλημένων της. Τὸ τρίτο ὄνομα τῆς λίστας ἦταν τῆς Ζοζεφίνας Μπαϊκερ.

—ὦ! ἔκανε ὁ ἱμπρεσάριος ποὺ φρόντιζε γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν προσκελησεων, λυποῦμαι πολὺ, πιστέψτε με, ἀλλὰ μᾶς εἶναι ἐντελὼς ἀδύνατο νὰ δεχθοῦμε τὴν μίς Μπαϊκερ.

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀπόσταση ποὺ χωρίζει τοὺς μαῦρους ἀπὸ τοὺς λευκοὺς στὴν Ἀμερικὴ. Ἡ Λιλὺ Πόνς ἐπέμεινε, ἀλλὰ εἰς μάτην. Τότε σκέφθηκε κάτι ἄλλο.

—Ἀκουσε, εἶπε στὴν μητέρα της προμηθεύσου δυὸ θέσεις μὲ ὅποιαδήποτε τιμὴ. Θὰ πληρώσω δ,τι καὶ νᾶναι μὰ ἡ Ζοζεφίνα πρέπει νὰ παρευρεθῇ σ' αὐτὴ τὴν πρεμιέρα...

Τελευταία ὥρα τοῦ Χόλλυγουντ

Ἡ πρώην σύζυγος τοῦ Σαρλὼ Μίλντρεντ Χάρρις σὲ μιὰ τελευταία πολὺ ἐκφραστικὴ φωτογραφία της.

Τὸ ἐλκυστικώτατο πρόσωπο τῆς Ἰντας Λουπῖνο μὲ τὴν παράξενα ὑποδλητικὴν τεία, ἰδεώδες πρότυπο γιὰ τοὺς φωτογράφους τοῦ Χόλλυγουντ.

Καὶ ἡ Ζοζεφίνα παρευρέθηκε. Ἡ παρουσία της ἄλλωστε δὲν προκάλεσε τὴν παραμικρὴ διαμαρτυρία. Ἡ Ζοζεφίνα ἀκόμα πὺ μαῦρη μέσα στὴν ἀνοιχτόχρωμη τουαλέττα της, ἔδειξε ἓναν φλογερὸ ἐνθουσιασμό γιὰ τὸ φῖλμ τῆς Λιλὺ Πόνς ποὺ τὴν ὀνομάζει «ἡ λευκὴ μου ἀδελφή».

ΔΙΑΨΕΥΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες κυκλοφοροῦν διάφορες διαδόσεις σχετικὲς μὲ τὴν Μαρλένε Ντήτριχ, ὁ διευθυντὴς τοῦ τμήματος τύπου τῆς Παραμάουντ Τζάκ Πλάνκετ γράφει τὰ ἑξῆς:

«Λέγουν ὅτι ἡ Μαρλένε Ντήτριχ ἐγκατέλειψε μυστικὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ἄλλοι ἔγραψαν ὅτι θρίσκειται στὴν Πράγα κι' ἄλλοι στὸ Βερολίνο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ Μαρλένε θρίσκειται πάντοτε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου γυρίζει μὲ τὸν Σάρλ Μπουαγιέ τὸ φῖλμ «Ἀγάπησα ἓναν στρατιώτη» ποὺ εἶχε γυριστῇ ὡς θωδὴ ταινία μὲ τὸν τίτλο «Αὐτοκρατορικὸ Ξενοδοχεῖον».

Εἶναι ψέμματα ὅτι ἡ Μαρλένε πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὸν κινηματογράφο, γιὰτὶ πρόκειται νὰ ἀνανεώσῃ τώρα τὸ συμβόλαιό της μὲ τὴν Παραμάουντ.

Ἐγραψαν ὅτι θὰ ἐμφανιστῇ σ' ἓνα παριζιάνικο μιούζικ-χόλ. Ψέμματα! Ἐγραψαν ὅτι ἔχει ἐπτά σωματοφύλακας γιὰ νὰ φυλάγουν τὴν κόρη της ποὺ ἀπείλησαν νὰ κλέψουν οἱ «κιτνάππερς». Πάλι ψέμματα.

Ἡ μόνη ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ Μαρλένε

θὰ περάσῃ τίς καλοκαιρινὲς της διακοπὲς στὴν Εὐρώπη. Θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς διαμονῆς της στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀγγλία ἓνα φῖλμ μὲ τὸν Ἀλεξάντρ Κόντα γιὰ τὴν ἐταιρεία «Λόντον Φίλμ». Κι' ὕστερα κατὰ τὸ φθινόπωρο θὰ ἐπιστρέψῃ πάλι στὸ Χόλλυγουντ.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Ἡ Νάνσυ Κάρολ, ποὺ ἔχει πάρει ἡδη δυὸ φορές διαζύγιο πρόκειται νὰ «δοκιμάσῃ» ἓναν νέο σύζυγο, συγγραφέα αὐτῆς τῆς φορᾶ, τὸν Κέντιν Ράυνολντς.

—Ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ ἡθοποιὸς Τζέιν Ράιμοντ ἀντικατέστησε τὸν πλοῦσιο βιομάχανο Μπόμπ Ρίτσι στὴν καρδιά τῆς Ζαννὲτ Μάκ Ντόναλντ, εἶναι λαθασμένη. Ἀπεναντίας πρόκειται συντόμως νὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι τῆς Ζαννὲτ καὶ τοῦ Μπόμπ.

—Ὁ σκηνοθέτης Ἔρνστ Λούμπιτς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ τὴν Ὄνα Μίνσον, θὰ παντρευτῇ μὲ τὴν Βίβιαν Γκρίν ποὺ ἦταν μνηστευμένη μὲ τὸν Ράντολφ Σκόττ.

—Ἡ Μαρσέλ Σαντάλ, ἡ ὀρασιώτατη ἡθοποιὸς ποὺ πρωταγωνιστεῖ στὸ γνωστὸ ἔργο τοῦ Μωρίς Ντεκουμπρὰ «Ἡ γόνδολα τῶν χιμαῖρων» κατέσχε τὴν ταινία αὐτὴ γιὰτὶ δὲν ἐπληρώθηκε ἀκόμη τὴν ἀμοιβὴ της ἀπὸ τὴν ἐταιρεία. Ἐτοὶ ἡ «γόνδολα τῶν χιμαῖρων» εἶναι ἀληθινὰ... χιμαῖρικὴ πρὸς τὸ παρόν!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ

‘‘Ήώ, κι’ οί γέμοι του, κι’ ο κ’ ‘Ολυμπία, κι’ οπως ήθελε νά πιστεύη ότι ήταν κι’ ο ίδιος.

Για τή Ζαννέτ και γιά τις κακές ημέρες που είχαν περάσει δεν μίλησαν ποτέ.

Μιά δυο φορές που έπεξερίρησε ν’ αρχίσει αυτή την ομιλία ο Παύλος, γιά νά ήσυχάση την συνειδήσή του και γιά νά δικαιολογηθή απέναντι σ’ εκείνην που είχε γίνει ο σύντροφος της ζωής του και που είχε τόσο έξ αιτίας του υποφέρει, δεν κατάφερε νά συνεχίση, γιατί ή ‘Ήώ του έκλεινε τό στόμα μέ την παλάμη της: «Δέν θέλω νά μοι πής τίποτα, Παύλο! Αυτές ήταν κακές ημέρες που πέρασαν και δέν υπάρχουν πιά. Γιατί νά τις ξαναφέρνω με στή ζωή μας, έστω και σάν ανάμνηση;».

Μόνο ένα βραδάκι είπαν μερικές λέξεις πάνω σ’ αυτή την ιστορία. ‘‘Ένα ανοιξιάτικο δειλινό που τους βρήκε μονάχους στή σάλα δίπλα από τό πιάνο που μόλις είχε σωπάσει. Και εκεί στήν καθλιπτική ατμόσφαιρα του βραδυού, στήν απόλυτη ήσυχία που είχε σβύσει κάθε θόρυβο και κάθε χρώμα, ή ‘Ήώ μίλησε, μίλησε, κι’ ή φωνή της έφτασε στόν Παύλο τρεμάμενη και μελαγχολική, κι’ άνακατεύθηκε μέ τις τελευταίες μελωδίες της Σονάτας, που είχε παίζει πριν από λίγο και που πλανιότουσαν άκόμα στήν ατμόσφαιρα.

Δέν ήταν ούτε παράπονο, ούτε μομφή τά λόγια της. Κι’ άν μπόρεσαν ν’ άνεβοϋν ως τά χείλη της, σ’ αυτό έφταιγε ή θλίψη και ή μελαγχολία που της βάραιναν όκάδες στό στήθος, τό σιωπηλό εκείνο δειλινό.

‘‘Θεέ μου, Θεέ μου! Ένα βράδυ σάν κι’ άπόψε ήτανε, Παύλο! Είσατε τόσο ευτυχισμένοι κοντά- κοντά οί δυό σας! Και τόσο άφηρημένοι. Άλλοιώς, θά μέ έβλεπε κι’ έσύ Παύλο!’’

‘‘Ο Παύλος είχε γυρίσει πρός αυτήν και προσπαθούσε νά διακρίνη τά χαρακτηριστικά της και νά μαντεύση.

‘‘Ούτε όταν την κρατούσε κοντά του μέ πόσες φορές, ούτε όταν γύριζε μονάχος σου στήν Κλινική. Ούτε τότε Παύλο! Γιατί ούτε τότε ήσουςα μονάχος, κι’ άς μόν ήταν εκείνη δίπλα σου...’’

Δέν χρειάστηκε νά ρωτήση ο Παύλος. Ήταν πολύ εύκολο νά συμπεράνη: ‘‘Η Ζαννέτ. Έκείνος. Οί μικροί περίπατοι, όταν ο καιρός ήταν καλός, από την Κλινική ως τή στάση του τράμ...’’

Πέρασε τό χέρι του στούς ώμους της και την τράβηξε ελαφρά κοντά του. ‘‘Υστερα χάιδεψε απαλά τό πρόσωπό της μέ τά χείλη του.

– Συγχώρεσέ με, ‘Ήώ!

Αυτή ή φράση του Παύλου άλλαξε τόν ρυθμό του βραδυού. Τρομαγμένη ή θλίψη σκόρπισε, και ή σιωπή αϋλακώθηκε βαθεία από τόν ζωηρό τόνο της φωνής της ‘Ήώς.

– ‘‘Όχι Παύλο! Δέν τό είπα γι’ αυτό! Γύρισε πρός τό μέρος του και τόν αγκάλιασε και τοϋ χάιδεψε τά μαλλιά και τόν έσφίξε κοντά της.

– ‘‘Μά δέν ξέρω τι έπαθα άπόψε! ‘‘Ημουνά τόσο μελαγχολική.

Τίναξε τό κεφάλι της και σηκώθηκε. – ‘‘Οϋψ! Βλακείες! άφού έγώ ή ίδια σου είχα πη, ότι δέν υπάρχει κανένας λόγος νά ξαναφέρω με αυτές τις ιστορίες στή μέση!’’

‘‘Αναψε τό φως και ξαναπήγε κοντά του. Τά μάτια της ήσαν κίκκινα λίγο, από τό σκοτάδι ίσως, μέ γελαστά.

Γιά τή Ζαννέτ δέν ξαναμίλησαν ποτέ.

□ □

Μέ τή Λιζούλα κράτησε μιά συμπαθητική ‘‘καλημέρα». Κι’ αυτό, γιατί καθώς εξέλιχθηκε ή γνωριμία των, δέν είχε καμιά σημασία, ούτε τόν στενωχωρούσε ποτέ.

Λίγες μέρες μετά τό γάμο του έφθασε στήν Κλινική ένα κομψό πακέτο.

‘‘Γιά τόν κ. Παύλο Λαζάρου. Προσωπικός’’ έγραφε έπάνω.

Μέσα υπήρχε ένα ώραϊότατο ρολόγι γραφείου διαλεγμένο μέ πολύ γούστο, και ένα γράμμα.

‘‘Αγαπητέ γιατρέ», έγραφε τό γράμμα. ‘‘Διάβασα στίς έφημερίδες τούς γάμους σου και χάρηκα πάρα πολύ. Έλπίζω και εύχομαι νά είσαι ευτυχισμένος. Μαζί μέ τό γράμμα μου παίρνεις κι’ ένα μικρό δώρο, που επέτρεψε στόν έαυτό μου νά σου κάνη, έλάχιστο έθιμο της φιλικής μας γνωριμίας. Λιζούλα. Μιά και δέν μπορούσε παρά νά τό δεχθώ—γιατί θά ήτανε μεγάλη προστυχία έκ μέρους του νά στείλω πίσω κάτι που τοϋ χάριζαν μέ τόση λεπτότητα κι’ ευγένεια— δέν είχε τίποτε άλλο νά κάνη παρά νά την εύχαριστήση.

Και δέν της έστειλε μόνο μιά κάρτα τυπική. Την πήρε την άλλη μέρα και στό τηλέφωνο. Την εύχαρίστησε πάλι γιά τό ‘‘πραγματικό ώραϊο’’ δώρο της και τή μάλλωσε που είχε τόσο ένοχληθή γιά τό χατήρι του: ‘‘Δέν ήταν σωστό...’’

Ξένοιαση, δροσερή άκούστηκε ή φωνή της: ‘‘Τι λές καλέ! Νά μόν κάνω έρωσόν στόν γιατρό μου;’’

‘‘Ακόμα ένα... δύο...’’

‘‘Η Ζαννέτ σά νά είχε χαθή από τό πρόσωπο της γής. Ούτε νά τή συναντήση έτυχε ποτέ, ούτε μέ τή Λιζούλα έκαναν ποτέ την κουβέντα της, ούτε συνέβη τίποτε άλλο που νά τοϋ δώση τήν εύκαιρία νά μάθη.

Μόνο στίς άοχές του γάμου του, πριν άκόμα γίνει μπαμπάς έτυχε νά διαβάση μιά άγγελία στήν έφημερίδα. ‘‘Ένα ένοικιαστήριο που μιλούσε γιά τήν ένοίκιαση ‘‘όλο:λήρου ή κατά διαμερίσματα τοϋ μεγάρου Χανδρή’’.’’

‘‘Ωστε θά είχε φύγει ή Ζαννέτ από την Άθήνα και γι’ αυτό δέν φάνηκε πουθενά τόσα χρόνια. Θά είχε φύγει είτε έξ αιτίας της διαγωγής της που είχε γίνει έξορμη γιά τόσα σκάνδαλα, είτε γιά λόγους οικονομίας, άφού οί δουλειές τοϋ Χανδρή, καθώς έλεγαν, δέν πήγαιναν και τόσο καλά.

‘‘Ένα άπόγευμα στήν Κλινική είχε ένα τηλεφώνημα περίεργο. Αυτό έγινε λίγες μέρες μετά τό θάνατο τοϋ γέρου. Τηλεφώνησε κάποιος ή μάλλον κάποια, γιατί ή φωνή ήταν γυναικεία, και ρώτησε: ‘‘άν ο κ. Λαζάρου, ο γιατρός, εργαζόταν άκόμα εκεί’’.’’

‘‘Ο Παύλος δέν ήταν στήν Κλινική εκείνη τήν ώρα και μόνο τήν άλλη μέρα τό πρωί τό έμαθε από τή Νοσοκόμο, δέν έδειξε καμιά συγκίνηση, ούτε καμιά περιέργεια νά μάθη, παρ’ όλο που δέν μπορούσε νά είναι άλλο από τή Ζαννέτ. ‘‘Άφισε τή Νοσοκόμο νά μιλήσ άκόμα, και μπήκε στό γραφείο.

Δέν ξανατηλεφώνησε αυτό τό πρόσωπο.

□ □

Τόν τελευταίο καιρό ο Παύλος δούλευε άρκετά καλά. Κατόρθωσε και άπόκτησε μιά καλή φήμη στήν συνοικία του κι’ έπιασε κι’ άρκετη πελατεία. Στήν Κλινική πάλι στάθηκε πολύ τυχερός, γιατί ο άνηψιός τοϋ διευθυντοϋ βρήκε προτιμότερο

νά μείνη στόν Στρατό, στόν ‘‘Υγειονομικό κλάδο, και έτσι δέν ξαναγύρισε κοντά στόν θείο του. Έκείνος πάλι μέ τά χρόνια παραγέρασε κι’ έπαψε τελείως νά άνακατεύεται στίς δουλειές της Κλινικής και δέν ένδιαφερότανε ούτε γιά τά έλάχιστα που ένδιαφερότανε πρώτα.

‘‘Ετσι ο Παύλος έμεινε ούσιαστικώς ο μόνος που διεύθυνε εκεί μέσα. ‘‘Επαιρνε πιά μισθό και ποσοστά. Και ήταν εύχαριστήμένος γιατί είχε μιά δουλειά που ήταν σάν δική του και που τήν κανόνιζε όπως ήθελε.

‘‘Η ‘Ήώ πήγαινε συχνά στήν Κλινική. Τά άπογεύματα γιά περίπατο, ή τά βράδια γιά νά γυρίζουν συντροφιά.

‘‘Όταν ήταν καλός καιρός έπαιρνε μαζί καμιά φορά και τή μικρούλα των πόσο μεγάλωνε, γινότανε ένα πολύ συμπαθητικό και λεπτοκαμωμένο κοριτσάκι, που είχε όλόκληρα τά χαρακτηριστικά της μητέρας της, μέ ποϋ έμοιαζε και μέ τόν πατέρα της γιατί είχε τήν έκφρασή του.

Γιά τόν Παύλο ήταν μιά μεγάλη χαρά νά βλέπη τήν κόρη του και νά παίξη μαζί της, στά διαλείμματα της δουλειάς του. Και καμάρωνε όταν φεύγοντας τήν έπαιρνε αυτός από τό ένα χέρι—τό άλλο τό κρατούσε ή ‘Ήώ—γιά νά περπατήσουν λίγο στόν έξοχικό δρόμο.

Αυτός ήταν ο συνηθισμένος τους περίπατος κι’ ή πιο συχνή διασκέδασή των.

Κι’ ο καιρός περνούσε. Και τά χρόνια διάβαιναν.

□ □

‘‘Ένα άπόγευμα ή Ζαννέτ ξαναφάνηκε μπροστά του.

‘‘Ήτανε φθινόπωρο. Ένα ήσυχο γλυκό άπόγευμα τοϋ ‘Οκτωβρίου. Κανένα προαίσθημα, καμιά ιδιαίτερη ψυχολογική κατάσταση δέν τόν κατείχε. Καμιά άνησυχία.

(‘‘Η συνέχεια στό προσεχές’)

Οι καθρέφτες

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ε. ΡΕΝΤΖΙΝΙ

Μέχρις αχώρας που έτρεμαν, ο Τζών Χούτ πήρε το γράμμα από το τραπέζι του και το ξαναδιάβασε:

«Μετ' ευχαριστήσεώς μας — έλεγε το γράμμα — σάς πληροφορούμεν ότι το άποσταλν εν τόν διαγωνισμόν διαφημίσεως της υποδηματοποιίας Χαίτ έργον σας έτυχε του πρώτου βραβείου, εκ 500 στερλινών.»

«Δεδομένου ότι η κρίσις της έπιτροπής υπήρξε όμοφωνος, το σκίτσο ένενετο δεκτόν υπό της Υποδηματοποιίας Χαίτ και θέλει χρησιμοποιηθί ως έπίσημον έμβλημα όλων των υποκαταστημάτων του όικου Χαίτ, των έσπαρμένων ανά τόν κόσμον.»

» Έσωκλείομεν έπιταγήν 500 λιρών.

» Διατελοϋμεν πρόθυμοι.

ΣΑΜ ΜΙΛΛΕΡ

Τμηματάρχης Διαφημίσεως»

Ο Τζών Χούτ δίπλωσε θιαστικά το γράμμα και τώχωσε μέσα στην τσέπη του. Ένω έκανε αυτό το θέλημα του καρφωνόντας επάνω στον διπλανό του μπάγκο, που ήταν άδειανός, Ο Τζών ξανάβλεπε με την φαντασία του τον συνάδελφό του που θάπρεπε να κατέχη την άδειανή θέση, εκείνον που είχε να τον δη τέσσερις μέρες: έναν νέο λιγνό υπερβολικά νευρικό με τα μάτια χωμένα μέσα στις κόγχες τους.

«Θά κερδίσω αυτές τις 500 λίρες!» Τού φαινόταν σαν νακούγε ακόμη την φωνή του Κάρλο Ντέτσι, την στινυή που έλεγε αυτά τα λόγια. Ο Τζών είχε άνασκηώσει το κεφάλι του με το προφίλ του άρπαχτικού όρνέου, διακόπτοντας την εργασία που έκανε. «Αν δεν άπατώμαι, Τζών, έκανα εκείνο ακριβώς που μου ζητούν.»

«Στοιχηματίζω πως έκανες κάτι με καθρέφτες — είχε ψιθυρίσει ο Τζών.

«Ναί, οι καθρέφτες, για μένα είναι το μόνο άληθινά μοντέρνο σύστημα για τέτοιες δουλειές.

«Ναί, γιατί ακόμα δεν είδα έπιγραφές με καθρέφτες.

«Θά τις δής στην υποδηματοποιία Χαίτ.»

Ο Κάρλο, γιός Ιταλών μεταναστών είχε μεγάλη προτίμηση προς την μοντέρνα τεχντροπία. Τους καθρέφτες τους χρησιμοποιούσε, τους είχε πάντα στις μεγαλοφυείς έμπνεύσεις του, μα ως τότε δεν τού είχε παρουσιασθί καμμία ευκαιρία να κάνει έφαρμογή. Έκείνο που μπορούσε να κάνει για την ώρα, ήταν να σχεδιάζι σκίτσα ή κεφαλαία γράμματα ή μοτίφ για ύφασματα κατά παραγγελίαν της εταιρείας στην όποιαν εργαζόταν.

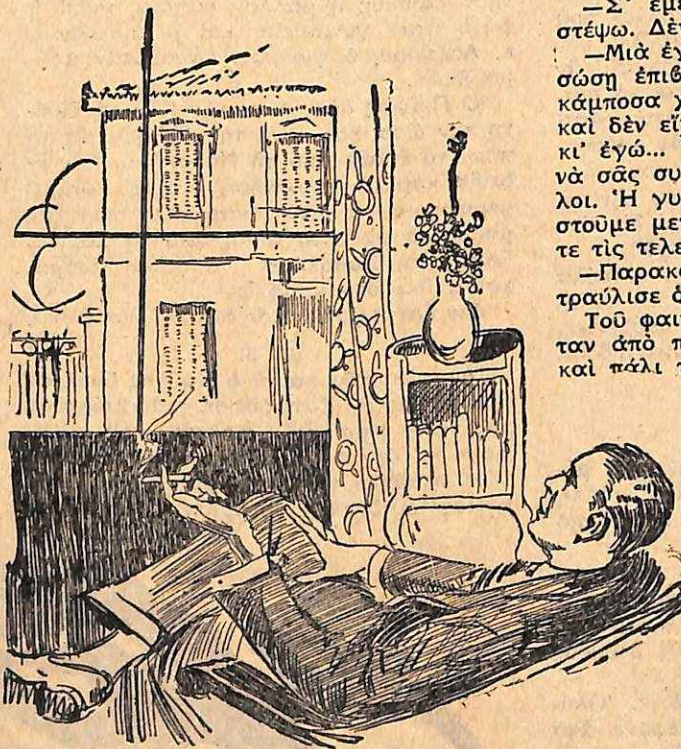
Ο Χούτ θαύμαζε το σθένος με το όποιο εργαζόταν ο Κάρλο Ντέτσι για την εταιρεία του μολονότι ήξερε πολύ καλά ότι δεν θα ζούσε πολύν καιρό. Η άρρώστεια του ήταν άνιστη. Ο θάνατός του ήταν ζήτημα λίγου καιρού.

«Έφ' όσον έχω καιρό μπροστά μου, περιμένοντας το μοιραίον, έλεγε ο Κάρλο, είναι προτιμότερο να εργάζομαι. Νά κατώρθωνα όμως, Τζών, να κερδίσω το βραβείον Χαίτ! Δεν πρόκειται για τα χρήματα. Συλλογίστηκες ποιοι εί-

ναι μέλη της κριτικής έπιτροπής; Άν σε θραβεύσουν αυτοί οι καρχαρίες της κριτικής, είσαι θέσιος πως έχεις τολέντο... και δεν είναι άσχημο να το μάθης... προτού τινάξης τα πέταλα!»

Ήταν η μόνη φορά που ο Κάρλο είχε μιλήσει τόσο πολύν για τον εαυτό του στον Τζών. Όταν είχε προκηρυχθί ο διαγωνισμός, όλοι οι σκιστογράφοι της εταιρείας είχαν μαζεuthί συζητώντας. Έκεί κατόπιν πολλών συζητήσεων, μόνο ο Ντέτσι κι ο Χούτ άποφάσισαν να λάβουν μέρος στον διαγωνισμό γιατί οι άλλοι δεν είχαν το θάρρος. Κι οι δύο τους συσκέπτονταν, συμβουλευόταν ο ένας τον άλλον.

«Πολύ κοινό, έπανελάμβανε συχνά

Ο Χούτ έμεινε καθισμένος για πολλή ώρα...

ο Ντέτσι, παρατηρώντας την εργασία του Χούτ. Όσα θέλεις βρίσκεις τέτοια. Έγώ, Τζών, ακολουθώ ένα δρόμο όλωσδιόλου δικό μου. Θά κάνω κάτι το τολμηρό.»

Ο Τζών είχε άπ' την άρχή την θεβαιότητα πως το βραβείο θα το έπαιρνε ο Κάρλο, χάρις στην πεποίθησή του και στην τέχνη του. Μιά μέρα ο Κάρλο τού είπε, άφου τέλειωσαν τα σχέδιά τους: «Τζών στείλε έσύ τα σχέδιά μας.»

Ο Τζών θαρρούσε πως ήταν ακόμη η στιγμή εκείνη που τα δάχτυλά του, τρέμοντας άλλαζαν τα όνόματα των άποστολέων στους δυο φακέλους. Στο σκίτσο του Τζών ήταν το όνομα και η διευθυνση του Ντέτσι ενώ στο άλλο ήταν η κάρτα του Χούτ. Αυτό μπορούσε να θεωρηθί ότι έγινε κατά λάθος, σκεπτόταν ο Τζών, αν τυχόν ανακαλυφθί.

Φυσικά, αν ο Κάρλο ζούσε ως την έκδοση των άποτελεσμάτων του διαγωνι-

σμού, ο Τζών θα ίσχυριζόταν πως είχε γίνει λάθος. Θάλεγε:

«Τα σκίτσα άλλάχτηκαν κατά λάθος, αυτό όμως είναι του Κάρλο κι' όχι το δικό μου, που κέρδισε τις 500 λίρες». Τα μέλη της έπιτροπής θά σκεπτόνταν πως είχε φερthί έτσι σαν τζέντλεμαν...

Στις σκέψεις του αυτές διεκόπη άπότομα άπό την εμφάνιση ένδς γεροντάκου, δειλού, που τα μάτια του έμοιαζαν καταπληκτικά με τα μάτια του Κάρλο:

—Ο κ. Τζών Χούτ; ρώτησε ο γέρος.

—Ο ίδιος... Τι έπιθυμείτε;

—Είμαι ο πατέρας του Κάρλο.

Ο Χούτ κουνήθηκε νευρικά στο κάθισμά του:

—Α... Πώς είναι ο Κάρλο;

Τα μάτια του γέρου πλημμύρισαν δάκρυα:

—Ο Κάρλο... ο γιός μου πέθανε πριν άπό δυο μέρες, κ. Χούτ... Μου άνέθεσε να σάς πώ πως σάς άφήνει όλα του τα σκίτσα για να τα διαθέσετε κατά βούλησιν...

Ο Τζών κύτταξε κατάματα τον γέρο: —Σ' έμενα;... Άδύνατον να το πιστέψω. Δεν καταλαβαίνω...

Μιά έγχειρηση θά μπορούσε να τον σώσει έπιθερδύνοντας το μοιραίον για κάμποσα χρόνια. Στοιχίζε πολύν όμως και δεν είχαμε τα μέσα, η μητέρα του κι' έγώ... Ήταν η έπιθυμία του ναρθώ να σάς συναντήσω. Ήσασταν πολύν φίλοι. Η γυναίκα μου κι' έγώ σάς χρωστούμε μεγάλη χάρη που άνακουφίσατε τις τελευταίες στιγμές του.

—Παρακαλώ, κ. Ντέτσι, παρακαλώ... τραύλιζε ο Χούτ.

Τού φαινόταν πως η φωνή του έρχόταν άπό πολύν μακριά. Όταν σήκωσε και πάλι το βλέμμα, είδε τον γέρο να φεύγει τρικιλίζοντας, με άργα έήματα, με κυρτωμένους ώμους.

Ο Χούτ έμεινε καθισμένος για πολλή ώρα. Ύστερα σηκώθηκε, μονολογώντας.

«Μην είσαι θλάκας, Τζών. Σου ήρθε ούρανοκατέβατη η είδηση. Το κάτω - κάτω της γραφής δεν τόν έννοιαζε για τα χρήματα, σου τού είχε πη τόσες φορές... Έσύ δεν ήξερες πως ήταν να πεθάνη, άλλιώς θα τού τά έλεγες όλα και θα τόν άναζωογονούσες...»

Η συνειδήσή του όμως τού έλεγε πως ίσως - ίσως να είχε σκοτώσει τον Κάρλο Ντέτσι. Μήπως δεν τού είχε πη ο γέρο Ντέτσι: «Μιά έγχειρηση θά μπορούσε να τόν σώσει αναβάλλοντας το μοιραίον για κάμποσα χρόνια. Στοιχίζε πολύν όμως, και δεν είχαμε τα μέσα ή μητέρα του κι' έγώ...»;

«Μην είσαι θλάκας, Τζών! Τώρα έχεις 500 στερλίνες στην τράπεζα. Άν έκανες λόγο στον Κάρλο για τα σχέδιά σου άσφαλώς θα σου έδινε το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων. Ήταν ένας άφελής σε υπέρτατο βαθμό...»

Το ίδιο άπόγευμα, ο Τζών Χούτ έβωκε την παραίτησή του ως σχεδιαστής ύστερα μεταφέρθηκε άπ' το φτωχικό δωμάτιό του σ' ένα ευρύχωρο άτελιέ στο κέντρο της πόλεως, όπου δεν εργαζόταν σχεδόν ποτέ. Το άτελιέ τού χρησίμευε για να γλεντά με τους φίλους του.

Άγόρασε κι' ένα αυτοκίνητο, μιá «κουρσίτσα» τελευταίου μοντέλου. Τού

ΤΟ ΔΙΣΕΚΤΟΝ ΕΤΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Τα δίσεκτα χρόνια δίνουν την ευκαιρία στην άγγλική κοινωνία—ή όποια σε μεγάλη κλίμακα μένει ακόμα άύστηρα προσηλωμένη στις παραδόσεις—να συγχωρή μερικές μικρές έκκεντριότητες. Π. χ. Κατά τις 366 μέρες αυτού του έτους οι δεσποινίδες μπορούν να ύποκαθίστουν τους νέους σε όλα τους τα προνόμια. Στους χορούς οι καθολικοί κάθονται περιμένοντας την δεσποινίδα ή την κυρία που θά τους ζητήσει να χορεύουν. Έπίσης οι ντάιμς οδηγούν στον μπουφέ μετά τον χορό τους καθολικές.

Την 29 Φεβρουαρίου ίδιως που θεωρείται η 366η μέρα του δίσεκτου χρόνου, οι Άγγλίδες έχουν ακόμα περισσότερες έλευθερίες.

Άν την ήμερα αυτή βρεθούν σε χορό ή άλλη κοσμική συγκέντρωση μπορούν ν' άρραβωνιαστούν δίχως να ζητήσουν την άδεια των δικών τους. Οι άνδρες όμως πρέπει να προσέξουν πολύν γιατί οι ύποσχέσεις γάμου έχουν κακά έπακόλουθα έφ' όσον δεν τηρηθούν, και το δικαστήριο τους έπιβάλλει πρόστιμο άνάλογο προς το σημείο μέχρι τού όποιον έχουν προχωρήσει οι έρωτικές των σχέσεις με την έγκαταλειφθείσα νέα.

Άν έξαρνα της έχη γράψει περί τα 60 έρωτικά γράμματα, τότε είναι ύποχρεωμένος άπό τον νόμο να πληρώσει ένα σεβαστόν ποσό: 10.000 λίρες συνήθως!

Τούτο όμως συμβαίνει σπανιώτατα. Όταν οι άρραβωνιασμένοι νέοι που παραβαίνουν τον κώδικα των έρωτικών έξιμολογήσεων έχουν εις βάρος των ένα ή δυο μόνον έρωτικά γράμματα, ο δικαστής τότε έφαρμόζει τον νόμο άνάλογως των λέξεων που μεταχειρίζεται... ο δράστης άποτεινόμενος στην έγκαταλειφθείσα νέα.

Π. χ. το «Άγγελέ μου» στοιχίζει μιá λίρα. Το «Γλυκειά μου άγάπη» τιμωρείται με δυο λίρες. Πιό άσχημα την έχει έκείνος που θά γράψη «Φιλτάτη μέλλουσα σύζυγός μου!».

Άρεσε τού Τζών να οδηγί ένφ άνέμιζαν έλευθερά τα μαλλιά του, διώχνοντας κάθε σκιά άπ' την σκέψη κι' άπ' το βλέμμα του...

Τόν Σεπτέμβριο, στις έφημερίδες της πρωτεύουσας δημοσιεύτηκε μιá είδηση που άφορούσε τόν Τζών Χούτ.

«Όταν την διάβασε ο γέρο Ντέτσι, τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα:

«Κακόμοιρο παιδί, σκέφτηκε. Ήταν τόσο φίλος τού δυστυχισμένου μου Κάρλο». Ύστερα έκαψε την έφημερίδα για να μην διαβάση την είδηση ή γυναίκα του. Η είδηση έλεγε:

«Ο ζωγράφος Τζών Χούτ, έτών 28, κάτοικος τού Μπέλτ Κάρτ, έβρε τραγικόν και άκαριασίον θάνατον, χθές το έσπέρας, εις την καμπήν τού Κάμπντεν Ρόαντ, όπου το αυτοκίνητό του έπέπεσε με μεγάλη όρμη επί ένδς φανοστάτου.

» Φαίνεται ότι ο Χούτ, ο όποιος έτρεχε με έξαιρετικήν ταχύτητα, άπάλεσε τόν έλεγχον της μηχανής του παρασυρθείς άπό τα φώτα των φάρων του τα όποία άντικατοπτρίζοντο στους καθρέπτες της έπιγραφής ένδς μεγάλου εργοστασίου υποδηματοποιίας.

» Ο Χούτ, νομίσας πιθανώτατα ότι έπρόκειτο περί των φάρων έτέρου αυτοκινήτου έρχόμενου κατ' άντίθετον διεύθυνσιν, έστρεψε άποτόμως το βολάν και το αυτοκίνητο άνετράπη τού ζωγράφου εύρόντος οίκτρον θάνατον υπό τά συντρίμματά του».

Ε. ΡΕΝΤΖΙΝΙ

Διαμάντια και μπριγιάν

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ένα όραίο διαμάντι ή ένα μεγάλο μπριγιάν! Ποιά κομψή και όραία κυρία μπορεί να πη ότι δεν τώχει όνειρευthί στη ζωή της;

Ποιά δεν θέλησε να περάση έστω και για μιá φορά στο δάχτυλό της ένα μονόπετρο που να στρατοκοπά κάτω άπ' τα φώτα των σαλονιών, και ποιά δεν πόθησε να στολίση τα μαλλιά της μ' ένα διάδημα άπό χιλιάχτιδα διαμάντια σε μιá βραδυά χορού;

Είναι το όνειρο κάθε κοριτσιού προτού παντρευthί και ή χαρά κάθε παντρεμένης που έχει την εύτυχία να διαθέτη ο συζυγικός προϋπολογισμός κι' ένα κονδύλι για τα διαμαντικά της.

Και όμως, κυρίες μου, ξέρετε τί είναι το όραίο αυτό μπριγιάν που φορείτε, ή μάλλον τί ήταν κορού το που βλέπετε; Η ιστορία του είναι αρκετά περιεργή και άξίζει να σάς την διηγηθούμε.

Και πρώτα-πρώτα, το πολύτιμο αυτό άστραφτερό πετράδι δεν είναι ως προς την καταγωγή του—και τα συστατικά του—τίποτε άλλο άπό ένα κομμάτι κάρβουνο!

Πώς τώρα έγινε ή μετατροπή αυτού του κάρβουνου σε πολύτιμο πετράδι, είναι ακόμη μυστήριο. Όπωςόποτε, όμως, ή σύνθεσις του είναι γνωστή και κατορθώθηκε να κατασκευάζονται σήμερα τεχνητά διαμάντια που δύσκολα τα διακρίνει ο άδαής άπ' τ' άληθινά. Οι ειδικοί όμως τα άνακαλύπτουν άμέσως χάρις σ' ένα μολύβι άπό άλουμίνιο το όποιο σύρουν επάνω στο διαμάντι.

Άν αυτό είναι ψεύτικο, το μολύβι άφήνει τα ίχνη του επάνω του, άν είναι άληθινό, ή έπιφάνειά του μένει πάντα καθαρή και άστραφτερή. Είναι ακόμη και αι άκτίνες Χ. που τις χρησιμοποιούν σε περίπτωση πολύν τεχνικής άπομυήσεως.

Κυρίως, ή διαμαντόπετρα βγαίνει στην Βραζιλία, στην Αυστραλία, και στο Κίμπερλεϋ τού Τράνσβααλ. Περιφάρμα είναι τα άδαμαντωρυχεία τού τελευταίου αυτού μέρους.

Η διαμαντόπετρα βγαίνει μέσα άπό το χρώμα σε διαφόρους χρωματισμούς: ρόζ, πράσινη, γαλάζια, κίτρινη και κόκκινη ακόμη. Όταν όμως περάση άπό το χέρι τού τεχνίτη που θά την έπεξεργασθί, γίνεται

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΗ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

—Έρχονται οι Άνανιάδη δεσ! Άς κάνουμε ότι ξεκουραζόμαστε και συζητούμε!

άμέσως ή κατάσπρη και άστραφτερή πέτρα που βλέπομε στα κομμήματα.

Κάποτε όμως, ή διαμαντόπετρα τυχαίνει να μην είναι καθαρή άπό μέσα, άτόφια. Συμβαίνει να περικλείη ύπολείμματα της πρώτης ύλης άπ' την όποια έχει γίνει, δηλ. τού άνθρακος, ή άργίλλου. Η να έχη μέσα της ραγάδες και σπασίματα. Αυτά έλαττώνουν κατά πολύν την άξία της. Για να μη ζημιωthί πολύν ο κάτοχος μιáς τέτοιας διαμαντόπετρας, άντι να την πελεκήση και να την έπεξεργασθί ώσόντου φύγη το χαλασμένο μέρος, όποτε θάχανε το μεγαλύτερο, συχνά, μέρος της, την κόβει σε πολλά μικρά κομμάτια και έτσι έχομε τα διαμαντάκια που κάμνουν την εύτυχία τρώων γυναικών που δεν μπορούν να έλπίσουν σε μεγαλύτερα πράγματα.

Σπουδαιότερα κέντρα έπεξεργασίας των διαμαντιών είναι πάντα το Άμστερνταμ της Ολλανδίας, και ή Άμβέρση τού Βελγίου. Περιφάρμοι είναι οι τεχνίτες των δυο αυτών πόλεων και πληρώνονται άδρότατα. Γιατί άπ' τόν βαθμό της έπιδεξιότητος των έξαρτάται ή τύχη μιáς όλόκληρης περιουσίας που άντιπροσωπεύει συχνά μιá διαμαντόπετρα. Το κόψιμο και ή έπεξεργασία των διαμαντιών γίνεται με ένα δίσκο άπό φροσφορούχο μπρούντζο, που γυρίζει με ταχύτητα 7.000 στροφών το λεπτό με ένα ήλεκτρικό μοτέρ. Τα άκρα τού δίσκου αυτού είναι δουτηγμένα σε μιá πάστα άπό λάδι της έλης και διαμαντόσκονη. Η τελευταία αυτή είναι άπαραίτητη, όπως άπαραίτητο είναι και το διαμάντι γενικά σ' όλη την έπεξεργασία τού αυταδέλφου του διαμαντιού.

Η έπεξεργασία τού διαμαντιού είναι μακρά και πολύν δύσκολη δουλειά, αλλά τί ικανοποίηση για τόν τεχνίτη όταν την τελειώση! Και ή ικανοποίηση αυτή είναι τόσο πιό μεγάλη, όσο μεγαλύτερο είναι και το διαμάντι που έχει έπεξεργασθί.

Περιφάρμα για το μέγεθος και την λάμψη τους διαμάντια ή ιστορία έχει να αναφέρη αρκετά. Θάχουν άκούσει, ίσως, οι άναγνώσταις μας για τόν Άντιβασιλέα, τόν Κόχινουρ, τόν Σανού, τόν Μεγάλο Μογγόλο, τόν Άστρο τού Νότου, τόν Κούλιναν...

Είναι τα όνόματα των περιφημότερων διαμαντιών. Το καθένα άπ' αυτά έχει και την

ιστορία του, που συχνά ήταν και ή ιστορία της δυστυχίας των κατόχων του. Δεν θά έπεκταθούμε σήμερα στο κεφάλαιο αυτό. Ίσως σάς μιλήσουμε άργότερα για τα τραγικά διαμάντια. Τώρα, για να τελειώσουμε, ένα πράγμα μονάχα τονίζομε στις εύτυχισμένες άναγνώστρες μας, που έχουν δοκιμάσει την χαρά της άποκτήσεως ένδς μπιζού άπό τα λαμπρότερα διαμάντια, πως έως ότου φθάσουν ως τα όραία τους δάχτυλα και τα όδονά τους σπάνια τα πετράδια αυτά, πολλά άνθρώπινα μέτωπα ίδρωσαν και πολλές άνθρώπινες καρδιές λαχτάρισαν για μιá εύτυχία, που—άλλοίμονο—δεν ήταν παρά περσική, μοναχά, άνάμεσα άπό τα χέρια τους...

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ

Δαχτυλίδια...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΕΛΙΝΑ ΤΣΕΣΤΑΡΙ

Στην αρχή η καινούργια βαντέζ, μια κοπέλλα με μεγάλα μάτια και μαύρα μαλλιά, με βιαστικό περπάτημα, τον είχε παραζα-
λίζει.

— Δεν είναι ανάγκη να χοροπηδάτε έτσι για να σερβίρετε, δεσποινίς! της είπε.

— Εκείνη άφησε ένα γρήγορο άργυρο-
ηχο γέλιο.

— Πώς θέλετε να κάνω; Όλα τα
ράφια δεν είναι πίσω από την πλάτη
μου!

Η αλήθεια είναι ότι το κατάστημα ή-
ταν γεμάτο κουτιά, όπου γύριζε κα-
νείς να κυττάξη.

— Τσακίζονται στη δουλειά! Έλεγε
το βράδυ η Μπιμπί.

Εκείνος έβγαине απ' το Ταμείο του,
λέγοντας φιλοσοφικά:

— Έργασία ίσον κόουραση!

Αποχαιρέτουσε ο ένας τον άλλο και
πήγαιναν ο καθέας τους για το σπι-
τι του.

Ο Φράνκο Μασέτι, 30 χρονών, με
καστανά μάτια και αισθηματική καρ-
διά, είχε κατά καιρούς δυο έρωμένες
που τον παρήγαγαν σύζυγο, γιατί τους
προσέφερε έρωτα με το παραπάνω...
και λεφτά μηδέν!

— Πόσων χρονών είστε, δεσποινίς
Μπιμπί;

— Ήσαν τόσο λίγα, που δεν χωρού-
σε ψευτιά.

— Δεκαοχτώ, κύριε Φράνκο.

Ζούσε μόνη με την γιαγιά της. Άλ-
λους συγγενείς δεν είχε. Τα χεράκια
της ήσαν τόσο μικρά — σαν να ήσαν
φτιαγμένα μόνο για να παίζουν με τις
κουκλές.

Ο ταμίας με την βαντέζ φιλονεικού-
σαν διαρκώς.

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να
ένδιαφέρωμαι για ένα μαρδ που είναι
ζήτημα αν ξέρη τι λέει...

— Ποτέ δεν σάς ζήτησα να ενδιαφε-
ρθώ για μένα, κύριε σοφέ!

Τραβούσε ένα κουτί, το άφινε στο
τραπέζι, ύστερα το ξανάβαζε στην θέ-
ση του, έπαιρνε άλλο.

— Άσκοπες κινήσεις! Έλεγε ο Φράν-
κο ειρωνικά.

— Θα ζητήσω άλλο δουλειά! του
άπαντούσε με άγριο βλέμμα η μικρή
αδιόρθωτη.

— Μεγάλη θάταν η ευχαρίστησή μου
δεσποινίς!

Ενας κύριος κομποντυμένος τους
τάκωσε άπάνω σε μια φιλονεικία
τους. Ο θυμός της Μπιμπί μετετράπη
σε χαμόγελο:

— Τι έπιθυμεί ο κύριος;

— Να δώ καμιά γραββάτα!

Αντί να διαλέξη όμως γραββάτες, ο
κύριος κύτταζε επίμονα την Μπιμπί.

Ο ταμίας συνέλαβε το βλέμμα του
πελάτου και τινάχτηκε απ' το κάθισμά
του.

Ο κύριος διάλεξε μια γραββάτα κι
έφυγε, ρίχνοντας μια τελευταία λαί-
μαργη ματιά προς την χαριτωμένη
βαντέζ.

Την επομένη και την μεθεπομένη, ο
πελάτης ξαναγύρισε για κάτι μικροα-

γορές. Για να διαλέξη κάτι μαντήλια,
έσκυβε πολύ προς το μέρος της Μπι-
μπί, κι ο ταμίας την είδε να κοκκινίζει.

— Τι σου λέγε ο λεγάμενος; την ρώ-
τησε.

— Πώς είμαι όμορφη!

Τα μάγουλά του έγιναν κατακόκκι-
να κι ύστερα κατακίτρινα. "Αχ, αυτό
το χαμόγελό της στους πελάτες! Να
μπορούσε να... της το καταβρόχιζε το
άλιτήριο!

— Γιατί, γιατί να χαμογελά; Θα
συλλογιέται τον πρώτο τυχόντα ήλι-
θιο που της έκανε ένα κομπλιμέντο!

— Σκεφτόταν ο ταμίας.

Μια μέρα της είπε, με δήθεν αδιά-
φορο ύφος:

— Δεν είναι σωστό να δίνω κανείς
προσοχή στις ελαφρότητες αγνώστων

γορές. Για να διαλέξη κάτι μαντήλια,
έσκυβε πολύ προς το μέρος της Μπι-
μπί, κι ο ταμίας την είδε να κοκκινίζει.

— Τι σου λέγε ο λεγάμενος; την ρώ-
τησε.

— Πώς είμαι όμορφη!

Τα μάγουλά του έγιναν κατακόκκι-
να κι ύστερα κατακίτρινα. "Αχ, αυτό
το χαμόγελό της στους πελάτες! Να
μπορούσε να... της το καταβρόχιζε το
άλιτήριο!

— Γιατί, γιατί να χαμογελά; Θα
συλλογιέται τον πρώτο τυχόντα ήλι-
θιο που της έκανε ένα κομπλιμέντο!

— Σκεφτόταν ο ταμίας.

Μια μέρα της είπε, με δήθεν αδιά-
φορο ύφος:

— Δεν είναι σωστό να δίνω κανείς
προσοχή στις ελαφρότητες αγνώστων

γορές. Για να διαλέξη κάτι μαντήλια,
έσκυβε πολύ προς το μέρος της Μπι-
μπί, κι ο ταμίας την είδε να κοκκινίζει.

— Τι σου λέγε ο λεγάμενος; την ρώ-
τησε.

— Πώς είμαι όμορφη!

Τα μάγουλά του έγιναν κατακόκκι-
να κι ύστερα κατακίτρινα. "Αχ, αυτό
το χαμόγελό της στους πελάτες! Να
μπορούσε να... της το καταβρόχιζε το
άλιτήριο!

— Γιατί, γιατί να χαμογελά; Θα
συλλογιέται τον πρώτο τυχόντα ήλι-
θιο που της έκανε ένα κομπλιμέντο!

— Σκεφτόταν ο ταμίας.

Μια μέρα της είπε, με δήθεν αδιά-
φορο ύφος:

— Δεν είναι σωστό να δίνω κανείς
προσοχή στις ελαφρότητες αγνώστων

γορές. Για να διαλέξη κάτι μαντήλια,
έσκυβε πολύ προς το μέρος της Μπι-
μπί, κι ο ταμίας την είδε να κοκκινίζει.

— Τι σου λέγε ο λεγάμενος; την ρώ-
τησε.

— Πώς είμαι όμορφη!

Τα μάγουλά του έγιναν κατακόκκι-
να κι ύστερα κατακίτρινα. "Αχ, αυτό
το χαμόγελό της στους πελάτες! Να
μπορούσε να... της το καταβρόχιζε το
άλιτήριο!

— Γιατί, γιατί να χαμογελά; Θα
συλλογιέται τον πρώτο τυχόντα ήλι-
θιο που της έκανε ένα κομπλιμέντο!

— Σκεφτόταν ο ταμίας.

Μια μέρα της είπε, με δήθεν αδιά-
φορο ύφος:

— Δεν είναι σωστό να δίνω κανείς
προσοχή στις ελαφρότητες αγνώστων

γορές. Για να διαλέξη κάτι μαντήλια,
έσκυβε πολύ προς το μέρος της Μπι-
μπί, κι ο ταμίας την είδε να κοκκινίζει.

— Τι σου λέγε ο λεγάμενος; την ρώ-
τησε.

— Πώς είμαι όμορφη!

Τα μάγουλά του έγιναν κατακόκκι-
να κι ύστερα κατακίτρινα. "Αχ, αυτό
το χαμόγελό της στους πελάτες! Να
μπορούσε να... της το καταβρόχιζε το
άλιτήριο!

— Γιατί, γιατί να χαμογελά; Θα
συλλογιέται τον πρώτο τυχόντα ήλι-
θιο που της έκανε ένα κομπλιμέντο!

— Σκεφτόταν ο ταμίας.

Μια μέρα της είπε, με δήθεν αδιά-
φορο ύφος:

— Δεν είναι σωστό να δίνω κανείς
προσοχή στις ελαφρότητες αγνώστων

κλεισε μάτι, χαρακτηρίζοντας τον έαυ-
τό του ως ήλιθιο.

Την επομένη βιαστικά - βιαστικά της
είπε:

— Βαρέθηκα πια να ζω μόνος, δε-
σποινίς Μπιμπί!

Τον διέκοψε μια γρηά που μπήκε με
το σκυλί της ν' αγοράσει κάτι μαντη-
λάκια.

— Τι λέγαμε λοιπόν; συνέχισε όταν
έφυγε η γρηά. "Αχ, το πήρα απόφαση:
Θα παντρευτώ!

— Τι ξαφνικό νέο! Τις θερμότερες
μου ευχές, κύριε Φράνκο!

Πέρασε μια ώρα και μαζί μ' αυτήν
καμιά εικοσαριά πελάτες.

— Δεν μου λέτε, κ. Φράνκο, και η
μνηστή;

— Ψάχνω... να την βρω!

— Σας το εύχομαι!

— Σας ευχαριστώ. Έπίσης!

— Μην με κοιτεύετε! Εγώ δεν βι-
άζομαι να αρραβωνιασθώ όπως βιάζε-
σε έσείς!

Ο Φράνκο δεν άφησε την ευκαιρία
να του ξεφύγει:

— Πώς όχι; Αφού άρχισαν κιόλας
τα δώρα!

— Δώρα! Σ' έμένα;

— Βέβαια! Κι' αυτό το βραχιόλι, τί
είνε;

Τον κύτταξε γελώντας:

— Είπε απ' τις οικονομίες μου. "Ε-
γω ένα κουμπρά! Πολύ καιρό τώρα
έβλεπα στην βιτρίνα ενός κομμυματο-
πώλου το βραχιόλι αυτό. Μου άρεσε.

Μάζεψα δεκάρα-δεκάρα τίν άξία του
και το δώρισα στον έαυτό μου! Αυτό
είναι όλο!

— Ωστε δεν είναι δώρο αυτού του ή-
λιθ... Δάγκωσε τα χείλη του. Αυτό
του κύριου;

— Μά, τί είναι αυτά που λέτε, κύριε
Φράνκο; Να μου κάνει αυτός ο κύρι-
ος δώρα; Μά εγώ μόνον έξ ύψους τον
γνωρίζω! Έξω από το κατάστημα δεν
τον είδα ποτέ!

Ο Φράνκο συνήλθε:

— Λαμπρά! της είπε. Περιττόν να δε-
χτήτε ποτέ τίποτα, από τον πρώτο τυ-
χόντα!

Το β-άδυ έβρεχε. Της πρότεινε με
ευγένεια:

— Να σάς συνοδεύσω, δεσποινίς Μπι-
μπί;

Τον κύτταξε κατάπληκτη.

— Μά... έχω δυμπρέλλα!

— Δεν πειράζει! Έπιθυμώ πολύ να
πάμε μαζί περίπατο απόψε!

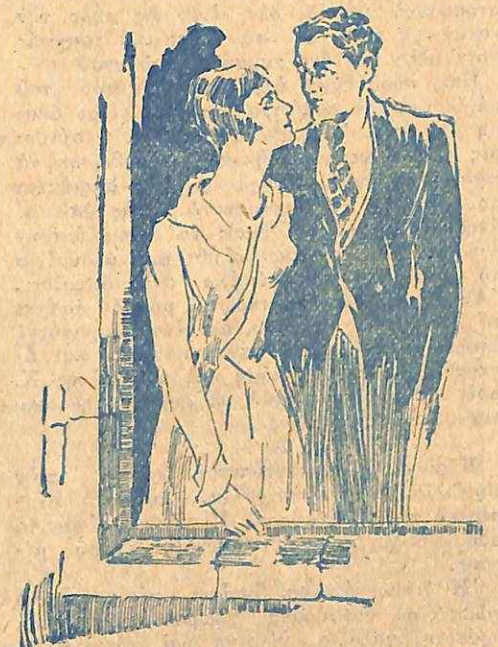
Στόν δρόμο περπατούσαν ο ένας
κοντά στον άλλο.

— Όμορφη βραδυά, της είπε, για πε-
ρίπατο! Ποιά είναι η βιτρίνα του κο-
μμυματοπώλου;... Αυτή;... Τι όμορφα
πράγματα που έχει! Κυττάχτε αυτό το
δαχτυλίδάκι, εκεί, θα σάς άρεσε; Πώς;
Είπε βέρα για άρραβωνιαστικά; "Ω-
στε σάς άρέσει; Μη με κάνετε να θυ-
μώσω στην μέση του δρόμου! Γιατί με
κυττάζετε έτσι; Φαίνομαι γελοίος; "Α-
γάπη μου, είμαι έρωτευμένος μαζί σου,
κι' έσύ μαζί μου! Δεν μπορεί να συμ-
βαίνει αλλοιώς! Είμαστε κι' οι δυο
φτωχοί, έγώ μόνος και συ σχεδόν όλο-
μόναχη. Θα συμφωνήσουμε μια χαρά!
Μπιμπί, κλαίς; Γιατί;

— Έσκυψε, της έσφιξε το μπράτσο κι'
έκείνη τον κύτταξε στα μάτια γλυκά,
πολύ γλυκά...

— Τι μαρδ που είσαι, Μπιμπί! Πά-
με μέσα να δώσουμε μέτρα για τις
βέρες...

ΑΝΤΕΛΙΝΑ ΤΣΕΣΤΑΡΙ

—Μά τί είναι αυτά που λέτε;

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Σοφία Βερώνη

Μπορείτε, αν θέλετε, να ρωτήσετε
την Σοφία ποιό ρουζ της άρσει
για τα χείλη της, πόσους πόντους
τακούνι φοράει, τι θερνίκι βάζει
στα νύχια της, ποιά είναι η ράφτρα
της, η καπελλού της... κατά θούλησιν.
Μην την ρωτήσετε μονάχα τότε πρωτο-
βγήκε στο θέατρο. Όχι που θα σάς το
κρύψει για να μη φανερώσει τα χρόνια
της: κάθε άλλο! "Ισα-ίσα, που κατά
την διάρκεια της συνομιλίας μας έπε-
χείρησε... να μεγαλώσει την ηλικία της
κατά έξάμηνον! "Αλλος είναι ο λόγος
που θα έρεθι σε άμνηχανία να σάς ά-
παντήσει: άπλούστατα... δεν θυμάται!
"Η μάλλον, θυμάται ότι στα 1918 μπε-
μπέκα 4 χρονών πάνω κάτω, έπαιζε
ήδη στην σκηνή, στην Σμύρνη, μαζί
με την αδελφή της Κατίνα, έρέφος 2
χρονών, την «Κυρά μας τη δασκάλα»,
νούμερο κλασικό. Το ντουέττο μάλιστα
μετεβλήθη μια μέρα άπρόοπτος σε μο-
νωδία, γιατί η σπιθαμιαία Κατίνα δεν
μπορούσε — παραμποικωμένη καθώς
ήταν με καραμέλλες... θαυμαστών της—
ν' άρθρώσει λέξη! "Η Σοφία στάθηκε
στο ύψος του όνόματός της την φορά
αυτή: τα είπε όλα: τα δικά της, το μέ-
ρος της Κατίνας κι' άλλα έξω απ' το
κείμενον, μάλιστα! — μονορούφι κι'
ύστερα άρπαξε την αδελφή της απ' το
χέρι κι' έξαφανίστηκε στην κουζίνα υπό
τις ζωηρές έευφημίες των παριστα-
μένων...

Το 1925, η Κοτοπούλη ανέβαζε την ά-
ποκρητική «Μπαλκονά» του άειμνή-
στου Αιμιλίου Δραγάτη με μουσική
Γρ. Κωνσταντινίδη. "Η οικογένεια Βε-
ρώνη, τρία χρόνια τώρα, απ' το 1922,
θρισκόταν στην Άθήνα. Προσφυγιά και
φτώχεια. Πώς να ζήσουν; Ο πατήρ
Βερώνης, κατόπιν προχείρου οικογενει-
ακού συμβούλου άποφασίζει να στεί-
λη στην Κοτοπούλη την Σοφία, για να
προσληφθή η μικρή στον θίασο. Ναι,
μά έλα που η μικρή... είναι πάρα πολύ
μικρή! "Η μικρή Σοφία... σοφί ζετα
ένα κόλπο που το έγκρινε ο πατέρας
της, παληός ήθοσιός. "Η μικρή πρέπει
να μεγαλώσει... κατ'ά τι! Της φορούν
μακρυά φουστάνια. Της αλλάζουν το
χτένισμα. Της βάζουν μέσα στα παπού-
σια της ένα σωρό πάτους... για να μην
πάη άπ'α τη! Εύτυχώς όμως που δεν
πάει άπατη... γιατί η άπ'α τη δεν ά-
ποκαλύπτεται! Μαζί με την Άμαλία
Λογοθετίδη η Σοφία παίζει το νούμερο
των δυο γκορτέ. "Η Άμαλία δεν κα-
τορθώνει ποτέ να τραγουδά ά τέμπο.
"Αντίθετα, η Σοφία έχει έξ ένστικτου
τόν ρυθμό. Αυτό ίσως την κάνει να ξε-
χωρίζη...

500 δραχμές τον μήνα: αυτός ύπηρε-
ό πρώτος μισθός της Σοφίας, που όλο-
κληρη η οικογένειά της πανηγύριζε ό-
ταν την είδε να φέρη κολληριστό-κολ-
λαριστό το πεντακοσάριό της! Σήμε-
ρα που παίρνει 500 δραχμές... την ήμέ-
ρα, δεν δείχνει η Σοφία τον πρώτο έν-
θουσιασμό!... Τι άπληστος που είναι ο
άνθρωπος! Αυτό όμως, είναι φιλοσοφία

...χωρίς να είναι και... σοφία!

Τα καστανά ματάκια της Σοφίας, το
τσαχπίνικο χαμόγελο κι' η χαδιάρα
φωνή της είχαν ένα σωρό θύματα. Την
άκουγαν και τους έπινγαν τα μεράκια.
Τι να κάνουν παραπάνω; "Η μικρή την
έποχη έκείνη ήταν και δεν ήταν δώδεκα
χρονών. Κορυφαίος, στην χορεία των
θυμάτων, ύπηρε έγνωστος υιός γνωστο-
τάτου θεατρώνου. "Ο υιός αυτός, παρ'
όλη την νυσταλέα έμφάνισή του, είχε
αίσθημα που έυνοούσαν κάθε τόσο...
και τότε πια ήταν αδύνατο να τα ναρ-
κώσει!

Ο υιός, λοιπόν, έπρεπε να άλώση το
άπόρρητο φρούριο της άπειρίας της Σο-
φίας. Στην αρχή, έκανε την πολιορκία

Η χαριτωμένη Σοφία Βερώνη.

του σαν καλός κατακτητής. Κάθε μερα,
όταν περνούσε η «άλατιέρα» — έτσι έ-
λεγαν το τρίο Βερώνη: Κατίνα, Σοφία,
πατέρα, γιατί κι' οι τρεις ήσαν στο ύ-
ψος μιας άλατιέρας—ένας μικρός πλη-
σίαζε την Σοφία και της έδινε ένα τε-
ράστιο μπουκέτο από γιοσεμιά, διατσέν-
τα, τριαντάφυλλα... — Σήμερα, οι κα-
κές γλώσσες ισχυρίζονται ότι ο νεαρός
δόν Ζουάν, είχε λεηλατήσει τον κήπο
του Προμπονά στα Πατήσια με νυκτερί-
νες... σελέμικες έπιδρομές. Αυτό όμως
άνήκει στην Ιστορία. Το γεγονός έί-
ναι ότι τα λουλούδια, οι τρικυμώδεις
άναστεναγμοί, τα πυριφλεγή θέμματα
που μπορούσαν να κορόδουν πυριτρί-
ποθηκή δολοκλήρη... όλα πήγανε στράφι!
"Ο άτυχής έρωτευμένος, πνέων δικαίως
τά μένα, με την δίψα της έκδικήσεως,
άλλαξε τότε άμέσως πολιτική. "Απο-
φάσισε να την ξεχάση. Πώς όμως; "Α-
πλούστατα: καταστρέφοντας, ότι του

την θύμιζε. Έν πρώτοις, άρχισε να σπά-
ζει ύστες άλατιέρες έθλεπε μπροστά του.
Αυτό έννοείται ότι του στοίχιζε άκριβώς
γιατί οι έστιότερες, γνωρίζοντας την
μανία του, έβαζαν στο τραπέζι του ό-
λες τις παληές άλατιέρες τις όποιες,
άφου έσπαγε... πλήρωνε για καινούρ-
γιες! Αυτό θάσταζε έξη μήνες.

"Απ' τον καύμο του, ο έρωτιδεύς έρ-
ρώστησε. "Εχασε όλότελο τον ύπνο του.
"Αρχισε να λιώνη σαν το κερί. "Ο για-
τρός, για να του έπαναφέρη τον άπο-
λεσθέντα ύπνο σκέφτηκε κανένα ναρ-
κωτικό.

—Να παίρνης τα βράδυα λίγο θερο-
νάλ...

—Βερονά! φώναζε και τινάχτηκε όρ-
θιος ο δυστυχής έρωτευμένος. "Αμ' έ-
ξη μήνες τώρα Βερονάλ παίρνω κι
αυτό μ' έφερε στα χάλια που με θλέ-
πει!

Την γοργή σταδιοδρομία και εξέλι-
ξη της η Σοφία την χρωστά σε δυο
πράματα: πρώτα στην τύχη και δεύτε-
ρον στο μιμητικό της ταλέντο. "Η τύχη
της ήταν νάρθη το μπαλέτο της Μπέλ-
λα Ρέγκνις, το 1926, να κάνει μερικές
έμφανίσεις στο «Κεντρικόν» κι' ύστερα
λόγω διαφωνιών προς την διεύθυνση, ν'
άφιση σύζυλη την έπιχείρηση και να
φύγη.

—Αναλαμβάνω να σάς κάνω το ίδιο
μπαλέττο! πρότεινε θαρραλέα η Σο-
φία στον έπιχειρηματία.

Και τα κατάφερε μια χαρά να διδά-
ξη τους ίδιους χορούς που τους είχε «ά-
ποστηθεί» — γιατί όταν θλέπη έναν
χορό της έντυπώνεται άμέσως, φωτο-
γραφικά, στο μυαλό. Έννοείται ότι
είχε ως συνεργάτιδες καλές χορεύτριες
— κι' όχι κούτσουρα. Αίτσα Λαζαρίδου,
Κατίνα Βερώνη, Κοκώ Λαντά, Νίτσα
Χατζόγλου.

Το 1928, το πρώτο είδύλλιον της ζωής
της — ίσως δε και το τελευταίο. Στόν
Πειραιά, έπαιζε με την Ένκελ. Στο
θίασο, ήταν ο Στυλιανόπουλος. Σε μια
σκηνή που είχαν οι δυο τους, αντί του
καθιερωμένου, ψεύτικου θεατρικού φι-
λιού, ο Στυλιανόπουλος έσκυψε και φι-
λησε την Σοφία στ' αλήθεια. Σ' αυτό
το φιλή χρωστά το ότι είναι σήμερα η ε-
τυχής μητέρα ενός στρομπουλού και κα-
τάξανθου μπουλούκου 18 μηνών, με
μαύρα μάτια που — δεν θα το πιστέψε-
τε — την μια μέρα μοιάζει της μητέρας
του... και την άλλη του πατέρα του!

Υπάρχουν γυναίκες, που μας φαί-
νεται παράξενο πως είναι δυνατόν ναχουν
έπιτυχία άπάνω στην σκηνή. Για την Σο-
φία όμως, δεν θα έρεθι ποτέ κανείς να
παραξενευτή πως κατορθώνει να συγ-
κεντρώνη τις συμπάθειες και να άποσπεί
τά χειροκροτήματα του κοινού.

"Όταν την θλέπετε σωστή λαστιχένια
κουκλίτσα, να χορεύη έπάνω στο παλκο-
σένικο, ν' άπαγγέλλη την πρόζα της
σαν ήθοποιός μεγάλος πείρας, να τρα-
γουδά ρίχνοντας τσαχπίνικες ματιές
στο άκροσκήριο, τότε καταλαβαίνετε ά-
μέσως ποιά είναι το μυστικό — το κοινό
μυστικό, μάλιστα, που δεν έννοούν έ-
κουσίως να καταλάθουν πολλοί — το
μυστικό, λέμε, της έπιτυχίας στο κοι-
νό... Λίγη δροσιά, νειάτα, χάρη...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Οι Κινεζικές παρακεντήσεις

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Στην εποχή μας του ραδίου, της ηλεκτροθεραπείας και των ακτίνων Χ, θα φανή παράδοξος ή αναβίωση μιας παλαιάς θεραπευτικής μεθόδου: «των κινεζικών ενέσεων ή παρακεντήσεων», όπως απέκλήθησαν, και που ήταν σε χρήση από την λιθινή ακόμη εποχή, δηλ. έδω και 50 αιώνες!

Κατά τα 2700 π.Χ., δηλ. παραπάνω από χίλια χρόνια πριν απ' τον Μωυσή και 1500 χρόνια πριν από τον Τρωϊκό πόλεμο, ο αυτοκράτορας Ρογ-κ-τί, είχε αναθέσει στους γιατρούς της αυλής να συγκεντρώσουν με κάθε επιμέλεια όλες τις παραδόσεις που αναφέρονταν στη «μέθοδο των σουβλιών» που ήταν την εποχή ακόμη εκείνη κάτι πολύ παλιό.

Επί πέντε χιλιάδες χρόνια, οι Κινέζοι γιατροί και θεραπευτές έκρυβαν ζηλότυπα το μυστικό τους από τους ξένους. Πρώτος κατάφερε να τους το αποσπάσει ο γάλλος Σουλιέ ντε Μοράν, που υπήρξε πρόεδρος της χώρας του στην Κίνα, Χάρης σ' αυτόν έπωφελήθηκε και η Ευρώπη της εποχής από την κινεζική μέθοδο που ήταν αποτελεσματική.

Είναι πολύ περίεργη η θεωρία στην οποία βασίζαν οι Κινέζοι την θεραπευτική τους μέθοδο, που θα την εξηγήσωμε παρακάτω στους αναγνώστες μας.

Υποστήριζαν αυτοί πως σε πολλά μέρη του σώματος, κάτω από το δέρμα, υπάρχουν κάτι μικρά σημεία, κάτι αδιόρατα έξογκωμάτια, που αποτελούν τρύπον τινά τους ανταποκριτές των εσωτερικών οργάνων του ανθρώπου, που άμεσως ειδοποιούν αν παρουσιασθή καμιά ανωμαλία στα όργανα αυτά, ανωμαλία που όταν είναι στην αρχή της, δύσκολα την αντιλαμβάνεται κανείς αλλοιώς.

Π.χ. λένε οι Κινέζοι σοφοί, αν κάμψετε λίγο τον αντιβραχίονα θα βρήτε στην βάση του, εκεί που σχηματίζεται η δίπλα του αγκώνος, ένα από τα σημεία αυτά, που ανταποκρίνεται με το παχύ έντερο. «Αν τώρα πιέσετε ελαφρά το σημείο αυτό και πονέει, σημαίνει ότι κάτι έχει πάθει το παχύ σας έντερο και πρέπει άμεσως να πάτε σε γιατρό. Αλλιώς δεν μπορεί παρά να διαγνωσθή ότι πράγματι κάτι συμβαίνει εκεί μέσα.

Τέτοια σημεία υποδόρεια, οι Κινέζοι γιατροί έχουν «κωδικοποιήσει» 738, σκορπισμένα σ' όλη την επιφάνεια του σώματος, και στο κεφάλι ακόμη. Κάθε τέτοιο σημείο έχει επισημασθή ακριβέστατα απ' τους Κινέζους σοφούς, δεν είναι δε μεγαλύτερο των 2 χιλιοστούμετρων.

Το σκόρπισμα των σημείων αυτών στην επιφάνεια του σώματος, δεν έγινε—πάντα κατά την κινεζική θεωρία—στην τύχη από την φύση. Είναι κατανοημένα σωφώτατα σε μακρούς γραμμές, σε «μεσημβρινούς» όπως τους ονόμασαν οι σοφοί του Ουρανίου κράτους. «Όσα δε σημεία βρίσκονται επάνω στον ίδιο «μεσημβρινό» είναι προωρισμένα να άρρωστούν μαζί, και να θεραπευθούν έπισης μαζί.

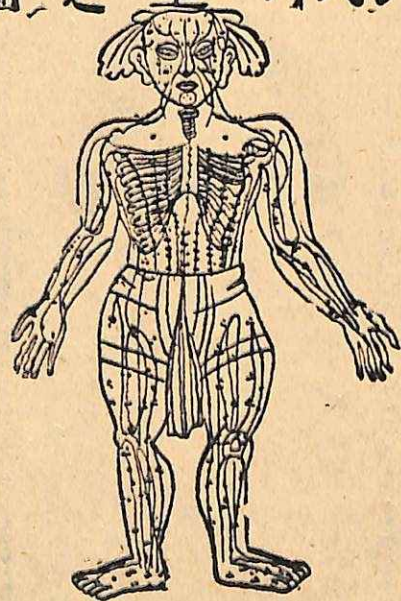
Πρέπει να σημειωθή ότι οι «μεσημβρινοί» αυτοί δεν έχουν σχέση με κανένα

άγγειο, ούτε με κανένα νεύρο απ' όσα συνδέονται με το όργανο στο οποίο αυτοί ανταποκρίνονται. Αποτελούν κάτι το έντελως νέο στην ευρωπαϊκή ανατομία.

Η πρώτη λοιπόν εφαρμογή της «παρακεντησιοθεραπείας» ως την πούμε, της μεθόδου των κεντημάτων, των βελονισμάτων, που ήταν η προάμμη της σημερινής ένεσοθεραπείας, έγινε για λόγους καθαρώς διαγνωστικούς. Γινότανε μ' αυτή και χάρις στα σημεία που αναφέραμε άσφαλως διάγνωση της νόσου και έπακολούθησε η εφαρμογή της κατάλληλης θεραπείας.

Θα ομολογηθή τώρα, ότι η μέθοδος αυτή είναι πολύ μεγαλύτερας αξίας απ' την δική μας των ακτίνων Χ, με τις ό-

圖之堂明人銅

Οι «μεσημβρινοί» και τα διάφορα «σημεία» (κινεζικό σχεδιάγραμμα)

ποίες δεν μπορούμε ακόμη να διαγνώσωμε καλά-καλά—όπως και με την μέθοδο της ψηλαφήσεως—τι συμβαίνει στα εσωτερικά μας όργανα.

Πώς γίνονται όμως αυτές οι «κινεζικές ενέσεις ή παρακεντήσεις».

Στην Κίνα, είναι ακόμη και σήμερα, σε μεγάλη υπόληψη και χρήση ένα παλαιότατο θεραπευτικό σύστημα που έγκειται όχι στο κέντημα, αλλά στο κάψιμο του δέρματος ακριβώς στο «σημείο» που αντιστοιχεί στο άρρωστο όργανο, για να προκληθή η ευεργετική αντίδραση. Είναι αυτό το σύστημα «μόξας». Π.χ. πάσχει το στομάχι κανενός. Βρίσκουν το «σημείο» που έχει άμεση σχέση μ' αυτό και βάζουν επάνω του μια μικρή πλάκα από άργυλο τρυπημένη στο μέσο. Κατόπι σκεπάζουν την πλάκα μ' ένα μικρό κώνο σχηματισμένο από σκόνη φύλλων άρτεμισίας στη οποία βάζουν φωτιά. Το δέρμα αρχίζει να καίγεται χωρίς να πλη-

γώθη ή σάρκα. «Υστερα απ' αυτή την περίεργη, καφή πιά όχι κοφή, βεντούζα, το στομάχι πηγαίνει καλλίτερα! Οι «μόξες» τόσο έχουν συνηθισθή απ' τους Κινέζους, ώστε τις εφαρμόζουν κατά ώριμμένες περιόδους, όπως έμεις βάζομε έμβόλια, βαττοινιάζομαστε, για την πρόληψη διαφόρων άσθενειών.

Ας έρθουμε τώρα στις περίεργες αυτές ξηρές «ενέσεις». Γίνονται με κάτι ειδικές βελόνες από χρυσό ή από άργιλο. Χρυσές βελόνες χρησιμοποιούν όταν πρόκειται να διαγείρουν, να τονώσουν ένα εξησθενημένο όργανο και άσμενίες όταν πρόκειται να κατευνάσουν. Περίεργος είναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται η αντιστήριξη στις βελόνες αυτές. Έμεις σήμερα μ'ας φθάνει να κάμνουμε τις βελόνες των ενέσεων με οινόπνευμα ή αιθέρα. Οι Κινέζοι χώνουν πρώτα τις βελόνες των παράξενων ενέσεων τους στο χόμα, όπου τις αφήνουν για μερικές μέρες για να πάρουν όλα τα ευεργετικά συστατικά της γής. Κατόπι τις βράζουν μέσα σε γυναικείο γάλα, που έχει άρωματισθή με ειδικά φυτά και τέλος τις τρίβουν δυνατά επάνω σ' ένα κομμάτι ζάχαρι! «Όταν έρθη η ώρα να χρησιμοποιηθή, η βελόνα αυτή δεν βυθίζεται όπουδήποτε και όπουδήποτε στη σάρκα του άρρωστου. Αναλόγως του σκοπού της χρήσεως, ο γιατρός περιμένει και την κατάλληλη αναπνευστική στιγμή. Π.χ. αν πρόκειται να γίνη ένεση τονωτική, η βελόνα βυθίζεται την στιγμή ακριβώς που ο άρρωστος αφήνει την έκπνοή του απ' την μύτη, όταν δε πρόκειται για κατευναστικό κέντημα, τότε η βελόνα χρησιμοποιείται κατά την εισπνοή. Ο γιατρός την χώνει βαθειά στην σάρκα και την αφίνει εκεί επί μερικά λεπτά. Ο άρρωστος φυσικά πονεί, μα υπομένει γιατί ξέρει ότι θα θεραπευθή.

Ο κ. Σουλιέ ντε Μοράν—ο Γάλλος πρόεδρος που ανέφερε στην αρχή—ο οποίος ήταν στα 1901 στην Κίνα, όταν δηλ. έκαμε θραύση ή χολέρα, υπήρξε αυτόπτης μάρτυς πολλών περιπτώσεων θεραπείας με την μέθοδο αυτή. Την έφηρμωσε μάλιστα και ο ίδιος, όταν έμαθε να ξεχωρίζη τα υποδόρεια «σημεία» και έβλεπε ότι οι άρρωστοι ανακουφίζονται.

□ □

Πρέπει ναχη υποβληθή κανείς ο ίδιος στην μέθοδο των Κινέζων θεραπευτών, για να αντιληφθή την ευεργετικότητα της. Αισθάνεται πρώτα-πρώτα μια άμεση ευεξία και κατόπιν μια σταθερή βελτίωση που διαρκεί.

Θαυματουργός, ιδίως, είναι η μέθοδος στους όξεις ρευματισμούς, στις νευραλγίες, στην ήμipληγία και στην ισχιαλγία. Είναι ο μεγάλος έχθρος του πόνου. Έπενεργεί έπισης ευεργετικά επί των έσωεκκριτικών αδένων που τόσο σπουδαίο ρόλο παίζουν στην ίσορροπία του ανθρώπινου οργανισμού. Στην Ιαπωνία βεβαιούν ότι η τακτική εφαρμογή της μεθόδου των «μόξας» προφυλάττει απ' την φυμάτιση.

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΕΛΟΣ

Η Ρενέ, ύστερα από εκείνα που άκουσε απ' τον αδελφό της, ζητάει να ιδή τον Νεριάλ για να του δώση την ικανοποίηση που του χρωστούσε. Ο Ζιλμπέρ τρέχει να βρή τον Ζαφέ για να ματαιώσουν αυτή την συνάντηση.

16. (Η συνέχεια)

Πού σ'ας περιμένει; ρώτησε ο Ζαφέ. —Μέσα στο μικρό σαλονάκι του θάθους, όπου δεν είναι κανείς. —Ε λοιπόν, πάω, είπε ο δικηγόρος.

Και σκεπτόταν ενώ διέσχιζε τους διαδρόμους του ξενοδοχείου, για να φτάση στο σαλονάκι: «Τι να πω σ' αυτό το παιδί;» Η γέριχη καρδιά του ήταν τόσο συγκινημένη, ένοιωθε τόσο βαθύ οίκο! Οι άνθρωποι που νέοι δεν είχαν την αισθηματική τους ζωή, έχουν μέσα τους, για το δειλινό της ζωής τους, θρησκαυδούς συμπάθειες για τα ρομάντσα που μαντεύουν ολόγυρά τους. «Καυμένη, άγαπημένη Ρενέ!» σκεπτόταν. Πήγα στο Ταμαρίς, πριν από δυο μέρες δεν είναι πιά στο Ταμαρίς και τότε θάταν η καταστροφή. Τι να έλπιζε άραγε από αυτήν την συνομιλία;... Τό έλεγε όμως με τόση αφέλεια ώστε θλέποντάς τον να φεύγη έτσι, χωρίς ν' άφισση διεύθυνση θα την κυρίευε μια θανάσιμη μελαγχολία... Πώς να της το πη κανείς αυτό; Τι λέξεις να μεταχειρισθί που να μην σπαράξουν την καρδιά της;... Να της δείξω άραγε το γράμμα; Θα την κάνη τόσο θαθεία να πονέει! Και με την δικανική αυτή λογική του συνέχισε: «Ναι μα αυτό το γράμμα θα την φέρη αντίμετωπη με την πραγματικότητα και στις αισθηματικές αϊτές κρίσεις εκείνο που πρέπει να άποφευθή απ' την αρχή είναι να δουλεύη ή φαντασία. Η πραγματικότητα ξεσχιζει, λιγοστεύει όμως το κακό. Η στάση της θα με καθοδηγήσει...»

Το δωμάτιο όπου θρισκόταν η νέα, γεμάτο όπως ήταν από ράφια με θιβλία και περιοδικά, δικαιολογούσε την όνομασία του «βιβλιοπωλείου», που ήταν γραμμένη επάνω στην τζαμόπορτα. Ένα εύρύχωρο παράθυρο, στο θά-

δος, έβλεπε επάνω στο λόφο, όπου ήταν χτισμένο ένα ξενοδοχείο. Η Ρενέ κύτταζε, ακίνητη, άφηρμένη, το γκριζωπό χρώμα των πύκων του Άλέπ. Δεν φάνηκε να έχη άκουση τον θορύβο της πόρτας που άνοιξε για να μπη ο Ζαφέ.

Υπάρχει δυο είδων άναμονή στις κρίσιμες στιγμές: εκείνη που περνά μέσα σε μια νευρική ταραχή κι' εκείνη που περνά με συγκέντρωση. Η δεύτερη είναι για τις άποφασιστικές στιγμές κυττάζοντας αυτή την εικόνα της θαρραλέας άγωνίας. Η όμοιότητα αυτής της νέας των είκοσι χρονών με τον πατέρα της, ήταν καταπληκτική την στιγμή εκείνη. Κάτω απ' τα λεπτά χαρακτηριστικά της, μάντευε κανείς την ένεργητικότητα που της είχε μεταδώσει ο στρατιώτης. Αυτή η άναλογία έκανε τον δικηγόρο να πάρη την άπόφασή του και καθώς εκείνη στρεφόταν έπιτέλους:

—Με στέλνει ο αδελφός σου, άσχιε. Τηλεφώνησαν στο Ταμαρίς και σου φέρνω την άπάντησή...

Το αίμα έδωπε άπότομα τα χλωμά μάγουλα της Ρενέ, και με έπαναστατημένο τόνο φωνής, με την συστολή μιας άγάπης που θίγεται γιατί άποκαλύφθηκε, είπε:

—Όστε ο Ζιλμπέρ σ'ας μίλησε; Σ'ας έλεπε...

—Παιδί μου, διέκοψε ο Ζαφέ, νομίζεις πως μου έλεπε τίποτε το καινούργιο; Δεν ξέρεις πόσο σε νοιάζω, Ρενέ, και πόσο σου είμαι άφωτισμένος. Άκουσε: Πήγα στο Ταμαρίς, πριν από δυο μέρες μόνο και μόνο εξ αϊτίας σου. Ναι, έπέμενε, εξ αϊτίας σου. Τις έξηγήσεις που νομίζεις ότι χρωστούσατε στον Πιέρ-Στεφάν έσύ κι' ο αδελφός σου, του τις χρωστούσα κι' έγώ, και ίσως παραπλάνω άπό σ'ας. Και δεν του έδωκα μονάχα έξηγήσεις. Του πρότεινα να τον ξαναπάρω γραμματέα μου, να τον βοηθήσω να ξαναφτιάξη την ζωή του. Βλέπεις αν έλλαξε γνώμη γι' αυτόν. Τόλμησα και κάτι παραπάνω. Άπ' την συγκίνησή σου κατά την τελευταία σας συνάντηση, είνα μαντέψει πως τον συμπάσσε πολύ. Πήρα λοιπόν το θάρρος να του πω πως μπορούσε να είναι ευτυχής μια μέρα. Μ' ένοεις;... Του έδωσα προθεσμία σαρανταοχτώ ώρων για να σκεφθί. Άλλά — πρόσθεσε, δίνοντας στην νέα το γράμμα του Νεριάλ — διάβασε την άπάντησή του. Την πήρα αυτήν την στιγμή. Έφυγε απ' το Ταμαρίς και δεν άφησε ούτε καν την διεύθυνσή του.

Η νέα είχε πάρει το γράμμα χωρίς λέξη. Άρχισε να το διαβάξη. Μόνο το άνοιγόκλειμα των θλεφάρων της πρόδινε την συγκίνησή της, που ξεσπάσε, ύστερα από το διάβασμα, σε μίαν άγρια κραυγή:

—Ω! Θα προτιμούσα να είχε κάνει όλα όσα πιστεύα άρκει να μ' άγαπούσε!...

Και τσαλακώνοντας το γράμμα μέσα στο χέρι της, χωρίς να το έπιστρέψη θγήκε από το δωμάτιο τόσο θιαστικά που θάπρεπε κανείς να τρέξη για να την προφθάση. Άπ' το μέρος του προθαλάμου άκούγονταν φωνές που πλησίαζαν. Μιά άπερίσκεπτη κίνηση μπορούσε ίσως να κινήση την περιέργεια αυτών των ξένων. Έξ άλλου τι μπορεί να πη κανείς σε μια γυναίκα που ξετρελαίνει ο σπαραγμός; Με ήσυχο λοιπόν θήμα, ο δικηγόρος προχωρούσε προς την λόζα του θυρωρού, όπου λογάριάζε να ξαναβρή τον Ζιλμπέρ, όταν τον είδε να προχωρή προς την πόρτα του άσανσέρ. Υποδοστάζοντας την μισολιπόθυμη Ρενέ, που ήταν άκουμπισμένη στο μπράτσο του.Το γράμμα εξακολουθούσε να θρiscεται στο έλεύθερο χέρι της δυστυχισμένης νέας. Την στιγμή που ξεκινούσε το άσανσέρ, ο νέος άντελήφθη τον δικηγόρο και με μια χειρονομία του έδειξε την αδελφή του σωριασμένη κυριολεκτικά στο παγκάκι του άνεγκυστήρος.

—Ευτυχώς που μόρεσα να την οδηγώ στο δωμάτιό της χωρίς να μάς αντιληφθί ή μαμά, έλεγε ύστερα από δέκα λεπτά στον Ζαφέ. Τώρα είναι έαπλωμένη στο κρεβάτι της, με κλεισμένα όλα τα παράθυρα. Προφασίστηκε μια δυνατή ήμικρανία. «Ο ήλιος θα τ ν πείρξει», είπε ή μαμά. Αύριο όμως;... Τις έπόμενες μέρες;... Βλέπετε πόσο τον άγαπά, άφου ή άπλη άναγγελία της άναχωρήσεώς του, την έφερε σ' αυτά τα χάλια. Σ'ας το έλεγα, κ. Ζαφέ. Είναι θαύμα πως μόρεσε να κούση ποό όλίγου την ταραχή της, όταν της είπα την αλήθεια και ή μαμά ή μαμά. Τέτοια θαύματα όμως δεν έπαναλαμβάνονται κάθε μέρα...

«Κι' όμως έπανελήφθη το θαύμα», σκεπτόταν ο Ζαφέ την έπομένη, βλέποντας την κ. Φαβί να πηγαίνη περίπατο με την κόρη και τον γιό της, στην δενδροστοιχία ακριβώς όπου είχε διαδραματισθί ή σκηνή που λίγο έλειπε να έχη τρανικά έπακόλουθα μεταξύ του Πιέρ-Στεφάν, του Ζιλμπέρ και της Ρενέ.

Οι ψηλές φοινικίες θονοκινούσαν τα μακρού, εδκίνητα κλαδιά τους άπάνω απ' τον οίκοφενειακό όμιλο που καμιά κραυγή άγωνίας δεν φαινόταν να θασανολίζη. Στην άτμόσφαιρα που άκτινοβολούσε απ' τον ήλιο, άντηχοούσαν, όπως την προηγουμένη μέρα, τα χορευτικά κομμάτια που έπαίξε στο πιάνο ή δεσποινίς Μοράν, στρέφοντας δε πίσω το κεφάλι της, ή τώες μαθήτριά του Νεριάλ θα μπορούσε να δη τον καινούργιο κοσμικό χορευτή του «Μήδεια-Παλάς» να χορεύη ένα φδε-μπλουζ με την μίς «Ολιβέρ, την γερή και όμορφη Έγγλέζα που είχε μάθημα, τις προάλλες, ύστερα απ' αυτήν.

(Άκολουθεί)

ΗΡΕΜΙΑ

Επί τέλους! Πέρασαμε μιά εβδομάδα ηρεμίας κι' αρχίζουμε να συνερχώμεθα από την τρέλλα και την φασαρία της 'Αποκρηάς. Ήταν πιά καιρός! Γιατί δεν μπορούσες να συναντήσης έναν άνθρωπο χωρίς να σε ρωτήση που χόρεψες, που διασκεδάσες, που θα γλεντήσης αύριο, πώς θα μασκαρωθής και τα παρόμοια.

Το αν έχης διάθεση για χορό, αν έχης κέφι για γλέντι και διασκέδαση, δεν έχει καμμία σημασία. Είσαι υποχρεωμένος να διασκεδάσης αφού είναι 'Αποκρηά. Όλος ο κόσμος γλεντά, εσύ θα κάνης εξαίρεση;

Ετσι, μικροί, μεγάλοι, νέοι, γέροι, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, τόρριξαν έξω.

Δεν πρόκειται βέβαια να τους κατηγορήση κανείς γι' αυτό. Είναι τόσο θλιβερή συνήθως η ζωή που αν δεν διασκεδάσει κανείς τότε-τότε τις στενοχώριες του, κατανατά άβυσταχτη. Υπάρχει όμως ένα όριο σε όλα τα πράγματα. Και από το να διασκεδάση κανείς ένα-δυο βράδια ως το εξωφρενικό αδιάκοπο ημεροβράδυσμα στους χορούς και στις ταβέρνες υπάρχει μεγάλη διαφορά.

Και η συνεχής επίδειξις των γλεντιών και η λεπτομερής αναγραφή των βαρυτίμων τουαλεττών και η περιγραφή των λουκουλλειών «μενού» κατανατά σαν μια πρόκλησις στην φτώχεια και την δυστυ-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

χία των άλλων. Γιατί θάπρεπε να σκέφτονται οι άνθρωποι αυτοί ότι υπάρχουν και φτωχοί που στερούνται και το ψωμί ακόμη και πεθαίνουν στους δρόμους από τη δυστυχία και την πείνα, ότι υπάρχουν παιδάκια που ζούν μέσα σε τρώγλες που ο ήλιος δεν τις βλέπει ποτέ, ότι υπάρχουν έτοιμόγεννες μητέρες που μένουν έξω από την πόρτα του Μαιευτηρίου γιατί δεν υπάρχει θέσις για τους άπορους... Κι' όταν τα συλλογιστή κανείς όλα αυτά, είναι λιγάκι δύσκολο να πετά τα χρήματά του σε ασυλλόγιστες σπατάλες...

Αλλά, συνήθως, είναι τόσο πολλοί ο εγωισμός και η αδιαφορία των πλουσίων, ώστε να μη δίνουν καμμία σημασία σε τέτοιες μικρολεπτομέρειες...

Ευτυχώς όμως υπάρχουν και εξαιρέσεις...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Ποτέ το κλασικό ταγιέρ δεν ήταν τόσο πολύ στη μόδα όσο τώρα. Είναι ένα από τα κυριώτερα ένδυματά μας γι' αυτό και πρέπει να σάς γράψω εν' εκτάσει σχετικά μ' αυτό.

Μάθετε λοιπόν ότι, στο ταγιέρ που μας παρουσιάζουν οι πιο τελευταίες συλλογές, η μέση βρίσκεται ακριβώς στη θέση της. Η ζακέττα σταματά εκεί που αρχίζουν οι γοφοί. Μιά γυναίκα όμως παχουλιά μπορεί να κάνει μακρύτερη τη ζακέττα της, ώστε να σκεπάζονται οι γοφοί.

Τα ρεβέρ των πέτων είναι αρκετά φαρδιά και η ζακέττα κλείει συνήθως μ' ένα μόνο κουμπί. Αν υπάρχουν δυο κουμπιά, το δεύτερο μένει ξεκομμένο όπως στα ανδρικά σακκάκια.

Η ζακέττα είναι πολύ εφαρμωστή και γαρνίρεται με πολύ μελετημένες ντεκούπ.

Όσο για τη φούστα, αυτή ανοίγει πολύ χαμηλά με μία διπλή κουφόπιεττα, ή κάποτε σχηματίζει ένα εφφέ ποδιάς στη μία γάμπα, και ξαναβρίσκει το ίδιο σχέδιο, στο πίσω μέρος της φούστας, στην άλλη γάμπα.

Ο οίκος Όρσεν στο Παρίσι παρουσιάζει μία πλήρη κλίμακα των κλασικών ταγιέρ. Και η λέξις «κλασικά» δεν πρέπει να σάς γελά καθόλου. Δεν έχουν τίποτε το αυστηρό τα ταγιέρ αυτά! 'Απειναντί-

ας! Όλα τα μοντέλλα παρουσιάζουν μία χαριτωμένη «θηλυκότητα».

Ο ίδιος οίκος παρουσιάζει το ταγιέρ που είναι συγχρόνως κλασικό και φανταζι, για τα σπόρ. Έχει μία βέστα-μπολερό που κουμπώνει εμπρός στη μέση. Το μπολερό γίνεται από λαινάξ σκωτσέζικο, ή φούστα από λαινάξ μονόχρωμο. Η φούστα ανοίγει προς τα κάτω, από κάθε πλευρά, με μία διπλή κουφόπιεττα από λαινάξ σκωτσέζικο.

Η Βέρα Μπορέα παρουσιάζει ένα ταγιέρ σπόρ με γιακά στρογγυλό στη βέστα που σταματά στη μέση και κουμπώνει μπροστά. Είναι πολύ νεανικός και κολακεύει τη σιλουέττα.

Συχνά το ταγιέρ συνοδεύεται από μία κάπα από το ίδιο λαινάξ που σταματά επάνω από τους γοφούς. Έτσι, τίποτα δεν είναι πιο επιτυχημένο από ένα σκωτσέζικο ταγιέρ που παρουσιάζει ή Σανέλ του οποίου ή μονόχρωμη κάπα γαρνίρεται από το ίδιο σκωτσέζικο του συνόλου. Σε άλλα ταγιέρ, βέστα μονόχρωμη και φούστα σκωτσέζικη ή βέστα σκωτσέζικη και φούστα μονόχρωμη, παρουσιάζουν ωραιότερα μοντέλα.

Στην ρετιγκότα ή μαντώ-ταγιέρ, πάντα κομψή και πρακτική, ή μέση, πολύ τονισμένη, βρίσκεται στη θέση της, και τα ρεβέρ είναι σταυρωτά. Κλείει είτε με έξη κουμπιά, είτε με δυο κουμπιά μόνο, όταν το σταύρωμα κατεβαίνει αρκετά χαμηλά.

Γαρνίρεται συχνά με μία ή δυο τσέπες στα πλάγια, πρέπει όμως να σάς υπενθυμίσω ότι αν οι τσέπες είναι τοποθετημένες πολύ πλαγίως, χονδραίνουν την σιλουέττα. Πρέπει ακόμη να προσθέσω ότι οι ρετιγκότες αυτές είναι πολύ συχνά αρκετά ανοιχτές στο πίσω μέρος όπως τα ανδρικά παλτά.

Παντοῦ βλέπομε παραμέντα και κουμπιά από βελούδο. Επίσης ή κοντή βελούδινη εσάρπα είναι πολύ στη μόδα.

Και ποιά είναι τα χρώματα της μόδας; Θα ρωτήσετε. Τό μπλέ-μαρίν εν πρώτοις, το άσπρόμαυρο «σινέ», διάφορες αποχρώσεις του γκρι και το σκωτσέζικο.

Πότε-πότε μᾶς παρουσιάζονται καινούργια πρωτότυπα υφάσματα, μερικά από τα οποία είναι πραγματικά περίφημα. Έτσι, τα νέα τουήντ δείχνουν μία έντελως καινούργια εμφάνιση. Είναι διάστικτα με μπλέ, με κίτρινο, με πράσινο-χλόης, που δίνει μία έντύπωση πολύ φωτεινή.

Βλέπομε έξ άλλου πολυάριθμα λαινάξ μονόχρωμα, λεπτά και ίσια, και άλλα πάλι έντελως αντίθετα, λαινάξ άγκορά, πολύ μαλακά, πολύ χυτά.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μή ρίχνετε τα τσάφια των αυγών. Αφού αφαιρέσετε ένα είδος λευκής πέτσας που ειναι στο έσωτερικό τους, κόψτε τα μικρά-μικρά κομματάκια, ως που να γίνουν σκόνη σχεδόν, για να μην αφήνουν γραμμές στα πράγματα που πρόκειται να καθαρίσετε. Βάλετε λίγη από τη σκόνη αυτή σ' ένα ύγρο πανάκι

και χρησιμοποιήστε την για να τρίψετε τις κατσαρόλες και τους τεντζερέδες, τους όποιους θα πλύνετε ύστερα με ζεστή σαπουνάδα. Θα πάρουν άμέσως καινούρια εμφάνιση.

Αν έχετε ένα κολλιέ που το βαρεθήκατε, αγοράστε λίγο μετάξι, πρώτης ποιότητας όμως και κατασκευάστε με το κολλιέ πολλά βραχιολάκια. Το ίδιο πράγμα μπορεί να γίνει αντίθετως. Ανάμεσα σε κάθε πέτρα μπορείτε να κάνετε κι' ένα κόμπο.

Το χρυσωμένο ή ασημωμένο μέταλλο διατηρείται θαυμάσια όταν καθαρίζεται με μία διάλυση λευκού σαπουνιού και οινόπνευματος.

Τα αντικείμενα από κόκκαλο ή έλεφαντοστόδιν μπορούν να καθαρισθούν τέλεια με έπαινηλημμένες και παρατεταμένες πλύσεις δευγονούχου ύδατος.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κουνουπίδι. Ο-Γκρατέν. — 1 κουνουπίδι μες όκας θέλει ½ όκα γάλα, 30 δραμ. τυρί τριμμένο, 4 κουταλιές σούπας βούτυρο, 5 κουταλιές αλεύρι, άνάλογο αλάτι, πιπέρι, μοσχοκάρυδο, 2 κουταλιές γαλέττα και βούτυρο για ράντισμα.

Βάζομε το κουνουπίδι να βράση με νερό και αλάτι, κομμένο όπως συνήθως, το στραγγίζομε και έτοιμάζομε τη σάλτσα ούτω πώς: Αφού λυώσωμε το βούτυρο, προσθέτομε το αλεύρι να καβουρθισθή λίγο, ακολουθώς ρίχνομε το γάλα ζεστό, και όταν αρχίζει λίγο να πήξη ρίχνομε και το τυρί και μοσχοκάρυδο και το δοκιμάζομε για να ριζώμε άνάλογο αλάτι και πιπέρι.

Η πυκνότης της σάλτσας πρέπει να είναι τέτοια, ώστε να στέκη επάνω στο κουνουπίδι και να μη κυλά.

Τότε βάζομε μία λεπτή στρώσι σ' ένα ταψάκι, τοποθετοῦμε το κουνουπίδι, πασπαλίζομε με τυρί, περιχύνομε με σάλτσα, λίγη ψιλή γαλέττα και στέλνομεν εις τόν φούρνον να ροδίση καλά.

□ □

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Στο προηγούμενο άρθρο μου σᾶς έγραψα λεπτομερώς τί να αποφεύγετε και τί να τρώγετε για να προλαμβάνετε την άφύσικη αύξηση του βάρους σας. Σήμερα θα σᾶς γράψω διάφορες δίαιτες που πρέπει να ακολουθήτε επακριβώς, παρακολουθώντας συγχρόνως και το βάρος σας, εις τρόπον ώστε να μην πέση κάτω του κανονικού.

Δίαιτα Α. Είναι ή απλούστερα μέθοδος για όσους θέλουν σε διάστημα 3 μηνών να χάσουν 5—6 κιλά. Τρώγετε, ότι θέλετε εκτός από ζυμαρικά, σούπες, γλυκίσματα εν γένει και μπομπόν. Αποφεύγετε τα πολλά ψωμιά και τα υγρά, ιδίως κατά το φαγητό. Κάθε Δευτέρα θα παίρνετε μόνο 1½ όκα γάλα, 2 καφέδες και 2 μήλα. Αυτή ή μέθοδος είναι πολύ ώφέλιμη και για τους υπερτασικούς.

Δίαιτα Β. Είναι για όσους θέλουν να χάσουν περισσότερα κιλά, δηλ. για όσους το βάρος των υπερβαίνει τουλάχιστον κατά 10—15 κιλά το κανονικό όριο. Όσοι κάνουν την δίαιτα αυτή, θα την συνεχίσουν επί με-

ρικές εβδομάδες, παρακολουθώντας τακτικά το βάρος τους και όταν αυτό δεν υπερβαίνει παρά μόνο κατά 5 κιλά το κανονικό, τότε θα την αφήσουν και θα αρχίσουν την δίαιτα Α για να διατηρηθούν στην θαμνίδα αυτή.

Πρωί 1 κύπελλο τσάι με λεμόνι και χωρίς ζάχαρη ή ένα κύπελλο καφέ με γάλα χωρίς ζάχαρη ή πολύ λίγη.

10 π. μ. Μιά φέτα μαύρο ψωμί μ' ένα μελάτο αυγό κι' ένα φρούτο.

1 μ. μ. 2 μπριζόλες άρνισού σάφας ή 1 μπιφτέκι. Μιά σαλάτα ώμη, χωρίς πολλά λάδια και δύο φρούτα.

5 μ. μ. 1 καφέ χωρίς ζάχαρη.

9 μ. μ. Ένα πιάτο χόρτα, 1 φετίτσα μαύρο ψωμί, δυο φρούτα και μία λεμονάδα χωρίς ζάχαρη.

Αν δεν μπορείτε να εφαρμόσετε την δίαιτα Β τότε τις 4 πρώτες εβδομάδες ακολουθήτε την δίαιτα Γ ζυγίζομενος τακτικώς. Και εάν μετά το τέλος της 4ης εβδομάδος τα κιλά σας έχουν πέσει πολύ τότε εξακολουθείτε μερικώς ακόμη εβδομάδες την Ιδίαν δίαιτα Γ. εάν όχι τότε την δίαιτα Β. και εάν έφθασε το βάρος σας στα 5 κιλά πάνω του κανονικού υποβάλλεστε στην δίαιτα Β.

Δίαιτα Γ.

Α'. Εβδομάς

Όρα 9 π. μ. καφέ χωρίς ζάχαρη ή με λίγη ζαχαρήνη και ένα μήλο.

Όρα 11 π. μ. Μιά φετίτσα μαύρο ψωμί κι' όλίγη φέτα ή άπαχο τυρί.

Όρα 1 μ. μ. Ένα φλυτζάνι ζουμί, ένα πιάτο χόρτα σωτέ, ένα ή δύο αυγά μελάτα και τέλος ένα ποτήρι λεμονάδα χωρίς ζάχαρη.

Όρα 5 μ. μ. καφέ σιέτο μ' ένα μήλο.

Όρα 9 μ. μ. Λαχανικά ή σαλάτες ή κομπόστες ή φρούτα.

Β'. Εβδομάς.

Όρα 9 π. μ. Τσάι με λίγο ζαχαρήνη και μία φετίτσα μαύρο ψωμί.

Όρα 11 π. μ. Αυγό μελάτο.

1 μ. μ. Ένα μπιφτέκι σάφας και σαλάτα με λεμόνι χωρίς λάδι και ένα φρούτο.

5 μ. μ. Καφέ με ζαχαρήνη και 1 φετίτσα μαύρο ψωμί.

9 μ. μ. Δυο πατάτες βραστές με λίγο λάδι και ξύδι και ένα φρούτο.

Γ'. Εβδομάς.

9 π. μ. Τσάι σιέτο.

1 μ. μ. Χόρτα χωρίς λάδι με λεμόνι, 2 μπριζόλες άρνισιες τηγανισμένες με δούτυρο, και ένα ποτήρι λεμονάδα χωρίς ζάχαρη.

5 μ. μ. Καφέ σιέτο.

9 μ. μ. Ζουμό με λεμόνι, ζαμπόν 3 φέτες και 1 φρούτο.

Δ'. Εβδομάς.

9 π. μ. Τσάι με γάλα.

11 π. μ. Ένα αυγό μελάτο.

1 μ. μ. Ένα κύπελλο ζουμό από χόρτα, λίγο μπιφτέκι σάφας, ένα φρούτο.

5 μ. μ. Καφέ με γάλα.

9 μ. μ. Αυγό μελάτο, 2 φρούτα ή κομπόστα.

Σᾶς γράφω παραπάνω «αν δεν μπορείτε να εφαρμόσετε». Με τη φράση μου αυτή θέλω να πω ότι πιθανόν, χωρίς σεις να το θέλετε, ν' αντιδρά ο οργανισμός σας στην έφαρμωγή της διαίτης. Πώς φανερώνεται αυτή ή αντίδρασις; Ο οργανισμός σας ήτο συνηθισμένος μέχρι της ημέρας που αρχίσατε τη δίαιτα, στην λήψη όλων εν γένει των τροφών και σε άρκετη ποσότητα, συνεπώς εξακολουθεί να αισθάνεται την ανάγκην της λήψεώς των. Εάν ή ανάγκη αυτή δεν ικανοποιηθή αρχίζει ή αντίδρασις του οργανισμού εκδηλουμένη με διάφορα φαινόμενα όπως το χαμνοερητό, ο πονοκέφαλος, το δούισμα στ' αυτιά, πολλές φορές όμως έχουμε και έντονότερα φαινόμενα. Δηλαδή γενική αδιαθεσία και εξάντληση, ίλλιγγους, τρεμούλες πολλές φορές δε και έμέτους. Τα συμπτώματα αυτά της πείνας ποικίλουν κατά τα άτομα, κατά το ποσό των τροφών, και κατά τις συνήθειές τους. Στην περίπτωση αυτή δεν πρέπει να εξακολουθήτε αυστηρώς την δίαιτα αλλά να παίρνετε κάτι περισσότερο έως ότου συνηθίσετε. Γιατί διαφορετικά μπορεί να προσληθούν σοβαρές διαταραχές. Και τώρα, έχω την έντύπωση, ότι έκαμα το καθήκον μου υποδεικνύοντας τόν σωστό δρόμο στο σοβαρό αυτό ζήτημα, και διαφωτίζοντας τις αναγνώστερές μου και τους αναγνώστες μου εις τρόπον ώστε να αποφύγουν κάθε αντίεπισημονική τακτική που κάθε άπειρος συμβουλεύει.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ Γ. ΛΑΔΑΣ

—Μαντώ από λαινάξ, ριγέ και διάστικτο, γαρνιρισμένο με βελούδο.—Δυο φραιότερα ταγιέρ από λαινάξ φανταζι.

Τρεις χαριτωμένες ποδιάδες. Η πρώτη γίνεται από σατινές για κοριτσάκι 11—13 ετών, ή δεύτερη από κρετόν για κοριτσάκι 8—10 ετών και ή τρίτη από περκάλι έμπρι με για κοριτσάκι 2—4 ετών.

ΜικράΠερίεργα

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΑΓΑΠΗ- ΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

Το γεροντότερο αντρώπινο του κόσμου, είναι το ζεύγος Ντάνκωφ στην Βουλγαρία. 'Ο σύζυγος έλεισε φέτος τα 115 και η σύζυγος τα 110.

Καυχώνται και οι δυο τους πως καθ' όλη την διάρκεια του 85ετούς συζυγικού τους βίου δεν έχουν μαλλώσει ούτε μια φορά.

■ ■

ΕΛΩΚΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΔΟΓΩΝ!

Το 1876, και ακριβώς την ημέρα που διε-
ξήγετο στην Αγγλία το περίφημο Ντέρμπυ
του Έβουμ, γεννιόταν στο Βούρεμπεργκ ο
γιός του κ. Τζών Λάγκερ.

Ο πατέρας του του έδωσε το όνομα
Κίμπερ που ήταν το όνομα του αλόγου που
είχε κερδίσει την κούρσα.

Ο κ. Λάγκερ, έκαμε ύστερ' απ' αυτό 18
γιοιούς, σ' όν καθένα απ' τους οποίους έδω-
κε και το όνομα του αλόγου που κέρδιζε έ-
καστοτε στις ιπποδρομίες του Έβουμ...

■ ■

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΓΙΑ... ΚΑΚΟΥΡΓΟΥΣ

Οι έγκληματίαι αρχίζουν τώρα να συχνά-
ζουν και αυτοί στα Ινστιτούτα Καλλονής.

Στο Λονδίνο, π. χ., υπάρχει ένα τέτοιο
Ινστιτούτο, μυστικό φυσικά, όπου οι διαρ-
ρήχτες και φονιάδες πηγαίνουν για ν' απαλ-
λαγούν από τον κίνδυνο των δακτυλικών ά-
ποτυπωμάτων τους. Τους κάνουν δηλαδή έ-
κεί... μεταμόσχευσιν επιδερμίδος!

Τους γδερνούν το δέρμα των δακτύλων
και τους κολλούν στην θέση του άλλου.

Μ' αυτό τον τρόπο, αν ποτέ τους πιάσουν
ως ύποπτους για κάποιο έγκλημα, δεν θα
μπορέσουν να τους αποδείξουν και ενόχους,
αφού τα δακτυλικά αποτυπώματα που θα
τους πάρουν δεν θα συμφωνούν—πιά!—με
εκείνα που βρέθηκαν στα σώματα του έγκλη-
ματος.

■ ■

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΠΟΡΟΣ

Φαίνεται πως η Τουρκία απεγάσισε να
μιμηθί την φασιστική Ιταλία σε μια τελευ-
ταία της καινοτομία.

Πραγματικά, όπως έγινε και στην Ιτα-
λία, όλοι οι παντρεμένοι στην Τουρκία
πρόκειται να κληθούν να καταθέσουν τις βέ-
ρες τους υπέρ της κρατικής αεροπορίας.

Είς αντίταγμα όλοι θα πάρουν μια βέ-
ρα από μπρούτζο. Ύπολογίζεται ότι θα
συγκεντρωθούν έτσι περί τα 20 εκατομμύρια
λίρες τουρκικές, ποσόν με το οποίο θα ά-
γοραστούν πολλά αεροπλάνα.

■ ■

Η ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΛΕΣΧΗ

Η Αγγλία είναι χώρα των λεσχών, των
«λάμπων». Απ' τις πιο περίεργες, είναι ή
«Λέσχη των Θαλασσοπυλίων» που βρίσκεται
στο Σάιντ Άν-όν-Σή του Λάνκασ-
σαϊρ.

Ο αριθμός των μελών της λέσχης αυτής
δεν ξεπερνά ποτέ τα 15, για τόν οποίο λόγο
δεν έχει αίσθηση της δεν παίρνει πε-
ρισσότερους!

ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Πωλέρ Ντυμπό

Καταγωγή.— Η Πωλέρ Ντυμπό
γεννήθηκε στο Παρίσι στις 3 'Οκτω-
βρίου. Στέλνει την φωτογραφία της σ'
όποιον της την ζητήσει. Η διεύθυνσή της
είναι: 3, Avenue des Chalets, Paris 16e.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστι-
κ ά.— Η νεαρή αυτή ήθοποιός, που παί-
ζει κυρίως κωμικούς ρόλους, ενώ φαί-
νεται τόσο παχουλή, δεν ζυγίζει μο-
λατούτα περισσότερο από 56 κιλά παρ'
όλο το ύψος της που είναι 1.67 μ. Τα
μάτια της είναι καστανόχρυσά και τα
μαλλιά της που φαίνονται τόσο φωτει-
νά σ' όν κινηματογράφο είναι εκ φύσε-
ως κατάμαυρα. Η Πωλέρ Ντυμπό μα-
γειρεύει εξαιρετικά αν και τρώει πολύ
λίγο. Ράβει, κεντά, πλέκει, σάν την πιο
τέλεια νοικοκυρά. Είναι όμως τρομερά
άκατάστατη, πράγμα που απεπείζει κα-
θημερινώς την μητέρα της. Έχει ένα
τουπέ αφάνταστο. Τίποτα δεν την τρο-
μάζει. Έκατο πρόσωπα, χίλια πρόσωπα,
δεν την φοβίζουν και μπορεί να κόνη
μπροστά τους χίλιες δυο τρέλλες σάν
νάναι κλόουν. Κι' εξαφνα παθαίνει ένα
τρομερό τράκ όταν πρόκειται να τρα-
γουδήσει μπροστά σ' όν μικρόφωνο!

Ανησυχεί, τρέμει, σφίγγει τα χέρια,
κι' ύστερα ή φωνή της ύφώνεται με πε-
ποίθηση, καθαρή, γλυκειά και το τράκ
πάει περίπατο. Άγαπά το κολύμπι, το
αυτόκινητο (σωφάει μόνη της), το ρα-
διόφωνο. Έχει ένα μικρό μοντέλο ρα-
διοφώνου που κουβαλά πάντα μαζί της.

Η ζωή της.— Έπτά χρονών, έγ-
γράφεται στη σχολή χορού της Όπερας
και διδάσκεται επί έξη χρόνια. Ύστερα
σπουδάζει στο κονσερβατουάρ, στην
τάξη της κωμωδίας. Και τέλος μαθαί-
νει τραγούδι. Ντεμποντάρει στις
«Μπουφ Παριζιέν». Άργότερα την κα-
λούν σ' όν κινηματογράφο.

Τά φίλ μ της.— Μικροί ρόλοι σ' ό-
ταινίες «Ο χορός», Ένα τηλεφώνημα,
Έρωτική περιπέτεια, Θά νύχης γυναίκα
μου, Ζωρζ και Ζορζέτ, Το μαρτύριον
του Χονδρού, Οι 28 μέρες της Κλαίρέτ,
Μια φορά στην ζωή, Εκείνη την νύχτα,
Για ν' άγασθηθί κανείς, Σ' ό δρόμο». Με-
γάλη επιτυχία λίγο άργότερα στην
«Ορδινάντσα».

Πρωταγωνιστεί σ' ό-
ταινίες «Πρίγκηψ για έξη μέρες, Ο
φακίρης του Ξενοδοχείου, Ζήτω ή συν-
τροφιά, Ο βασιλεύς των Ήλυσίων Πε-
δίων, Ένοικιάζεται στούντιο». Πραγμα-
τικός θρίαμβος στην «Νεότης». Άκο-
λουθούν έπειτα: «Κόμης Όμπλιγκαντό,
Η εύτυχία, Όταν ή ζωή ήταν όμορφη»
κλπ.

ποικίλες ιστορίες

ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Σ' ένα οικονομικό εστιατόριο, ένας πελά-
της βρίσκει ένα τραπουλόχαρτο μέσα στην
σούπα του. Ήταν ένα τριάντι της πίκας.
Φωνάζει το γκαρσόνι και διαμαρτύρεται έν-
τονότατα. Αυτό όμως, χωρίς να χάσει το
φλέγμα του τόν κυττάζει με κάποια άπορία
και του λέγει:

—Δεν πιστεύω ο κύριος να ήθελε, με τα
λεφτά που θα πληρώσει να εύρισκε στη σού-
πα του έναν άσσο της πίκας!

■ ■

ΑΠΛΟΥΣΑΤΑ

—Διερωτώμαι, λέγει ο Όλιβ σ' όν Μά-
ριο, αν δεν κάμνω μια μεγάλη θλαξεία, κα-
θήμενος εδώ, αντί να πάγω στην Άθροσν-
νία, όπου όλος ο κόσμος κάμνει τώρα πει-
νοσία.

—Και γιατί δεν πιά;
—Λένε πως δεν έχει νερό.

—Γι' αυτό έμποδίζεσαι; Άν δεν έχη νερό
θα πίνης κρασί.
—Ναι, μα λένε ακόμη ότι κάμνει και 45
βαθμούς στην σκιά!

—Κουτός που είσαι καυμένη! Μα αν κά-
νει 45 βαθμούς στην σκιά, δεν έχεις έσθ
παρά να μην καταφεύγης σ' σκιά. Άπλού-
στατα!

■ ■

ΔΕΝ ΘΑΚΑΜΝΕ ΘΟΥΡΥΒΟ!

Στις 4 το πρωί, ο κ. Ντυπών σηκώνεται ξα-
φνικά, ντύνεται και παίρνει το τουφέκι
του.

—Πού πιά; τόν ρωτά άνήσυχη ή γυναί-
κα του.

—Άνειρεύτηκα, της έξηγησε ο Ντυπών,
ότι μπήκε ένας λαγός σ' όν κήπο και πάω να
τόν σκοτώσω.

—Τρελλάθηκες. Τέτοια ώρα! Θα σηκώ-
σης όλο τόν κόσμο σ' ό ποδάρη! φώναξε ή
Κα Ντυπών.

—Μην ανησυχής γυναικούλα μου, αν δώ
τόν λαγό θα τόν καταδιώξω και θα πυροβο-
λήσω πατώντας σ' ός μύτες τών ποδιών!

■ ■

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ Η ΦΗΜΗ ΤΟΥ

Σ' ένα μικρό χωριό της Άνω Βαναρίας
ζή ένας ταγγάρης, που λέγεται Ρίτσαρντ
Βάγνερ. Τελευταία πέρασε από το χωριό
του ένας ξένος περιηγητής, ο οποίος του έ-
δωσε ένα ζεύγος παπούτσια πρὸς έπισκευήν.

Έξαφνα όμως ο ξένος βλέπει την έπι-
γραφή του καταστήματος και του λέγει χα-
μογελώντας ελαφρά:

—Έχετε ένα περίφημο όνομα, κ. Βάγνερ.
—Άσφαλώς! Έκανε ο καλός άνθρωπος.
Δεν πρέπει όμως να σας εκπλήττει αυτό. Εί-
μαι τριάντα χρόνια σ' αυτό εδώ το μέρος...

■ ■

ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΔΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ...

Ένας ζητιάνος σ' έναν «συνάδελφο»:
—Μην χάνεις τόν καιρό σου. Σ' αυτό το
σπίτι κάθονται τσιγκουνήδες.

—Και πώς τ' έβρεις;
—Είδα απ' το παράθυρο δυο κυρίες να
παίζουν μαζί σ' ό ίδιο πιάνο!

Η ζωή ξαναρχίζει

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΪΖΙ ΝΑΝΙΠΙΕΡΙ

δεν θα ξαναϊδωθούμε ποτέ πιά;
—Ποτέ πιά.

Ο Τζάνι Ρένι δεν άποκρίθη-
κε έφερε το βλέμμα του γύρω,
σε κάθε γωνιά του μικρού του σπιτιού
που είχε στεγάσει την εύτυχία τους και
με δυσκολία έπνιξε τα δάκρυα και την
ανατριχίλα που του έφερνε ή συναι-
σθηση του «τέλους» του ρομάντζου τους.
Τά λόγια της Βιόλας Τσέρι έδιώξαν
και την παραμικρή έρωτική σκιά που
είχε κρυφτή σ' ό δωμάτιο.

Η Βιόλα σ' ό άναμεταξύ μάζευε τά
ρούχα της, τά πράγματά της.

—Βιόλα, διάλεξε εκείνο που προτιμάς
κάθε τι που μπορεί ν' αντιπροσωπεύει
για σένα μια άνάμνηση.

—Δεν υπάρχει τίποτα, Τζάνι. Όλα
είναι τόσο μακριά, δεν μ' άνήκουν κα-
θόλου. Όλα τά κυττάζω, χωρίς ν' ά-
ναγνωρίζω τίποτα.

—Ωστε, ούτε κι' έμένα;
—Ούτε κι' έσένα!

Ο Τζάνι την πλησίασε και την άνάγ-
κασε να τόν κυττάξη κατάματα, πιά-
νοντάς την απ' τούς ώμους.

—Ποιός... ποιός σε πήρε από μένα τό-
σο ξαφνικά;

Εκείνη άνοιξε τά δυο μεγάλα γκρι-
ζα μάτια της όπου φαινόταν καθρεφτι-
σμένη, όλη ή όμορφιά της ζωής και τόν
κυττάζε με άπορία. Δεν τόν
άναγνώριζε. Τόν είδε γερα-
σμένο, κουρασμένο, άνακά-
λυψε τις άδιόρατες ρυτίδες
που ήσαν γύρω από τό μά-
τια του που είχε τόσο άγα-
πήσει.

—Ποιός μ' άπέσπασε από
σένα;... Μιά νεότης!

Την άφισε να φύγ χωρίς
λέξη. Κατόπι σωριάστηκε
στην πολυθρόνα του άπεπι-
σμένος...

■ ■

—Πόσων χρονών είσθε;
—Δεκαοχτώ... κι' έσείς;
—Τά διπλά, ακόμη τά μι-
σά και κάτι παραπάνω...

—Μόνο;
—Μά είναι τόσο πολλά, ά-
γάπη μου.

—Άπεναντίας είναι λίγα.
Σας προδίδουν τά μαλλιά
που είναι σχεδόν όλα άσπρα
τό πρόσωπό σας όμως είναι
νεανικό και τά μάτια λάμ-
πουνε.

Ο Τζάνι χαμογελά. Νέος
αυτός; Του είχαν πετάξει
κατάμουτρα πως ήταν γέ-
ρος, τόν είχαν έγκαταλείψει
γι' αυτό, τόν είχαν πετάξει
σάν κάτι πολύ μεταχειρισμέ-
νο και δυο χρόνια τώρα γύ-
ριζε την Εύρώπη για να πεί-
σι τόν έαυτό του πως εί-
χε φτάσει στην δύση του.

—Πόσον καιρό μένετε στη
Βουδαπέστη; τόν ρωτά εκεί-
νη.

—Ένα μήνα, θα μείνω ό-
μως ακόμη. Είναι τόσο εύ-

χάριστη και ξεκουραστική ή ζωή σ' ός
όχθες του Δούναβη.

—Είσθε καλλιτέχνης;
—Πάνω - κάτω.

—Μυθιστοριογράφος;
—Ναι... Έζησα τόσα μυθιστορήματα

και τώρα θά τά γράψω.

—Είχατε άπογοητεύσεις;
—Κι' από αυτές. Όχι όμως μόνο αυ-
τές.

—Άρρώστειες;
—Γερατειά, αγάπη μου.

—Η ιδέα σας, πιστέψτε με.

Κι' ή ξανθή κοπέλλα, που ήταν δρο-
σερή σάν λουλούδι, τόν πλησίασε και
του χάιδεψε το χέρι.

—Δεν έξερτε πόσο μου είσθε συμπα-
θητικός.

—Εγώ... σε σας; Μά είσθε ένα κο-
ριτσάκι.

—Ίσως, ένα κοριτσάκι όμως που έ-
χει ήδη κουραστή απ' την ζωή, που ό
έγωισμός τών άνδρών τού έσθυσε όλα
τά όνειρά του.

—Έχει γούστο να είσθε και σεις
γρηά!

—Άσφαλώς.

Άκουμπά το κεφάλι της σ' όν ώμο.

Ο Τζάνι σφίγγοντάς την στην άν
καλιά του νοιώθει σάν να ξαναζή.

—Πώς σε λένε μικρούλα;

—Φραντσίσκα, κι' έσας;

—Τζάνι. Άκουσε, Φραντσίσκα: θέ-
λεις νάρθης μαζί μου στην Φλωρεντία,

όπου τό σπιτάκι μου
είναι κλειστό εδώ
και δυο χρόνια;

Έκείνη σφίγγεται
τρελλά στην άγκα-
λιά του τόν φιλεί...

—Και τώρα;

—Τώρα Τζάνι φεύγω, θά σ' άφήσω
με την δεσποινίδα και θά ξαναγυρίσω
όταν είσαι μόνος. Γιατί θά μείνης μόνος

Τι τά θέλεις, αυτή είναι ή ζωή. Δεν
μας άδικούν οι άνθρωποι αλλά οι νό-
μοι της φύσεως.

Σώπασε. Σώπαιναν τώρα και οι
τρεις. Μιά σιωπή καταθλιπτική.

—Ένα φλυτζάνι καφέ Τζάνι;

—Ναι, κάθισε Φραντσίσκα.

—Κάθομαι, Τζάνι. Ύστε-
ρα όμως θά με συνοδεύσης
ώς τόν σταθμό. Έπιστρέφω
στην Βουδαπέστη. Είμαι σ' ό
έξής μια παρείσακτη. Προ-
τιμότερο να φύγω προτού
σου κάνω κακό!

■ ■

Πάλι μόνος, ο Τζάνι με
την Βιόλα.

—Πόσων χρονών είσαι
Τζάνι;

—Σαρανταεφτά. Κι' έσύ
Βιόλα;

—Σαρανταδυό. Είμαστε ά-
κόμα νέοι, αγάπη μου.

—Ω! όχι! Μόνο που μπορούμε ακόμη
να ξεχάσουμε θέλεις;

Τά φιλά τους διαχνούν τις παλές
πίκρες και τις άπογοητεύσεις και μια
καινούργια ζωή ξαναρχίζει γι' αυτούς...

ΛΟΥΪΖΙ ΝΑΝΙΠΙΕΡΙ

—Είμαστε νέοι ακόμη αγάπη μου...

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΜΠΟΞΕΜ ΤΩΝ 'ΑΘΗΝΩΝ

Όταν τόν κατέβασε στην είσοδο, το άγωνι έκανε ένα μάγκο. 'Ο Σημηριώτης του δίνει άλλο ένα (το τελευταίο του) για πουρμπουάρ.

'Ο άμαξας κατασκήνωσε στις υπόκλισεις και φαίνεται πως το είπε και στον πορτιέρη του ξενοδοχείου, γιατί κι' εκείνος έσπευσε να περιποιηθώ τον Σημηριώτη σαν να ήταν τουλάχιστον μαχαραγιας της Καπουρτάλας.

Το δώσανε ένα περίφημο δωμάτιο, κι' ο Σημηριώτης, νηστικός κι' απένταρος, κοιμήθηκε τον ύπνο του δικαίου!

Μά το πρωί, μαζί μ' αυτόν ξύπνησε και ή... πραγματικός.

Τι θα γινότανε στη Γερμανική πρωτεύουσα όπου είχε κουβαληθεί;

Θυμήθηκε έναν παλιό του συμμαθητή, πρό χρόνων εγκαταστημένο στο Βερολίνο, που, κατά τύχην, είχε τη διεύθυνσή του σημειωμένη στο καρνέ του.

Μ' αυτή λοιπόν τη διεύθυνση στο χέρι, ρωτώντας κάθε τόσο τους άστυφύλακες, άρχισε να τριγυρνά στους δρόμους ψάχνοντας να βρή, δεν ξέρω ποιά... στράσσε, όπου έμενε ο φίλος του.

Έφτασε εκεί ύστερα από τριών ωρών περιπλάνηση, ξεθεωμένος από την πείνα και την κούραση.

Μά το ήρθε ταμπλάς όταν ή σπιτονοικοκυρά του έγραψε σ' ένα χαρτί μια καινούργια διεύθυνση, γιατί ο φίλος του είχε πρό έξη μηνών μετοικήσει.

Κι' ο Σημηριώτης, κρατώντας την διεύθυνση στο χέρι, εξακολούθησε το μαρτυρικό του δρόμο.

■ ■

"Έφτασε τέλος, στις πέντε το απόγευμα, σέ μια μακρινή συνοικία του Βερολίνου, όπου έμενε ο φίλος του.

'Εκείνος, όταν τον είδε, έτσι ξαφνικά μπροστά του, τάχασε.

—Νάμαι κι' εγώ! είπε άφελέστατα ο Σημηριώτης.

—Τι θέλεις στο Βερολίνο;

—Βαρέθηκα την 'Αθήνα.

—Και τι θα κάνεις εδώ;

—Πρώτα - πρώτα να φάω. "Επειτα βλέπουμε.

—Ξέρεις γερμανικά;

—"Οχι.

—Καμιά δουλειά τίποτα;

—Γράφω ποιήματα.

Ευτυχώς όμως για τον Σημηριώτη, ο φίλος του είχε έναν φίλο, κι' ο άλλος φίλος είχε ένα εργοστάσιο... λουκουμιών. Σ' αυτό λοιπόν τό εργοστάσιο έτοποθετήθηκε ο Σημηριώτης ως «κόπτης». "Εκοβε δηλαδή, τις σειρές των λουκουμιών σέ ίσια τετράγωνα κομμάτια!

"Υστερα από λίγο καιρό όμως βαρέθηκε την κοπτική κι' έφυγε για τη Δρέσδη, όπου την εποχή εκείνη υπήρχε μια παροικία από πλουσιώτατους Έλληνες, καπνεμπόρους τους περισσότερους.

'Ο Σημηριώτης ανέλαβε τότε να κάνει μαθήματα Έλληνικών στα παιδιά των καπνεμπόρων αυτών, κι' έκέρδιζε πολλά λεπτά.

'Ανάμεσα στους μαθητάς του ήταν κι' δ... πρόξενος της 'Ελλάδος, ξέγνιτάρης,

πολυκατομμυριούχος, που είχε έρθει στη Γερμανία μικρό παιδί απένταρο μπήκε στη βιοπάλη ως πωλητής οιαγρέτων στους δρόμους και κατάντησε μέγας και πολύς. Λεγόταν Γκεσερλής. 'Αγαθώτατος άνθρωπος, μόλις έμαθε τὰ του Σημηριώτη, τόν κάλεσε για να τόν μάθη γράμματα!

Το πλήρωνε είκοσι χρυσά μάγκα την ημέρα για μια ώρα μάθημα.

'Ο Σημηριώτης έκέρδιζε πάνω από πεντακόσια μάγκα τόν μήνα, ποσό κολοσσιαίο, αφού για την πανσιόν του πλήρωνε μόνο είκοσιπέντε μάγκα τόν μήνα.

Θά μπορούσε να γίνει πλουσιώτατος.

Μά που τόν άφινε τόν μικρόβιο τού μπειμισμού;

Μόλις έπιασε μερικά λεφτά στα χέρια του, τόν έπιασε πάλι ή δίψα των ταξιδιών και ξαναγύρισε στην 'Ελλάδα.

■ ■

Μά κι' εδώ δεν έμεινε.

Είχε γίνει τότε τόν σύνταγμα στην Τουρκία, κι' αποφάσισε να πάη στη χώρα του Χαμίτ για να ιδή πώς... ήτανε με την πολιτειακή μεταβολή που είχε γίνει. "Επειτα γύρισε στη Μυτιλήνη, στην πατρίδα του, κι' από εκεί ξαναφύγε για την Εύρώπη.

Αυτή τη φορά συνώδευε μια φιλική του οικογένεια, ή κόρη της οποίας είχε άναγκη 'Ιδικής θεραπείας στο Νταβός.

'Ο Σημηριώτης λοιπόν ξαναρχίζει τὰ ταξίδια του: 'Ιταλία, 'Ελβετία, Γαλλία, για να ξαναγυρίση στην 'Ελλάδα ύστερα από μερικά χρόνια.

Μέγας αλήτης της γής! Νά με λίγα λόγια πώς θά μπορούσε να τόν χαρακτηρίση κανείς.

"Αν ή εποχή μας χαρακτηρίζεται από τη διάθεση της φυγής, ο Σημηριώτης είναι από τους αντιπροσωπευτικώτερους τύπους της.

Νά φεύγει διαρκώς! Αυτό ήτανε και είναι ακόμα τ' όνειρό του.

"Εξησε έτσι μια πολυκύμαντη ζωή, γεμάτη περιπέτειες, συγκινήσεις και δράματα ξένου κόσμου.

Είναι ευχαριστημένος απ' αυτή τη ζωή; Και ναί και όχι. Ποιός, άλλωστε, είναι ποτέ ευχαριστημένος από τόν δρόμο που τράβηξε, απ' τη ζωή που έζησε;

Γιά να είσαι ευχαριστημένος, θά πη πώς δεν έχεις πιά άνησυχίες κι' άναζητήσεις. Ευτυχώς όμως γι' αυτόν ο Σημηριώτης άκόμη άναζητά.

'Ο ίδιος—σ' ένα από τὰ ωραιότερα ποιήματά του—δίνει τόν χαρακτηρισμό της ζωής του μ' αυτούς τους στίχους:

Μόνος με τη ζωή μου την άλήτισσα, που θά την βλέπω να τραβά τρικυμωμένη, όχι γιὰ τ' άερογιάλι που δνειρεύτημα, μὰ σαν θαρνούλα μέσ' στο πέλαο χαμένη...

Την εποχή που τόν εγνώρισα εγώ—(1919-20)—είχε κατασταλάξει στην 'Αθήνα, μέγας μπεόμ, μέγας γλεντζές, μέγας ξενύχτης.

"Η «'Αγκυρα» τού είχαν εκδόσει τη «Γαλλική 'Ανθολογία» του, μεταφράσεις των καλύτερων ποιημάτων των Γάλλων

ποιητών τού 19' αιώνας και ή εργασία του αυτή είχε εκτιμηθώ πολύ και είχε λογισθώ ως σταθμός στα νεοελληνικά γράμματα.

Μά δεν ήτανε τόν μόνο του έργο.

Την εποχή εκείνη είχε βγάλει και τόν τρίπρακτο κοινωνικό του έργο «'Η Κόκκινη Πρωτομαγιά» που παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία από εργάτες έρασιτέχνες.

"Ητανε κομμουνιστής όπως κι' ο περισσότεροι, άλλωστε, της συντροφιάς των Μποέμ.

Μά, την εποχή εκείνη, ο κομμουνισμός στην 'Ελλάδα βρισκότανε στις άρχές του, δεν κατεδιώκετο τόσο άγρια όσο τώρα και είχαν συγκεντρωθώ γύρω από αυτόν την ιδεολογία άρκετοί σοσιαλιστάι, φιλελεύθεροι ή απλώς άριστορίζοντες.

'Ο Πικρός κι' ο Φίτσος ήταν οι θερμότεροι οπαδοί του.

'Ο πρώτος—που καθώς ανέφερα και σέ προηγούμενο σημείωμά μου, τότε είχε γυρίσει από τη Γαλλία όπου είχε δράσει στο κίνημα—μὰς έκανε συχνά μαθήματα. 'Ο Φίτσος πάλι, άγνός ιδεολόγος καθώς ήτανε, άνακατεύθηκε ενεργώς στην κίνηση, κι' έκτοτε υπέστη τὰ πάνδεινα: φυλακίσεις, δαρμούς, έξορίες, καταδίκες, χωρίς ποτέ να δειλιάση, ν' αποτραβηχτή.

■ ■

"Αργότερα θά σάς διηγηθώ μερικές άναμνήσεις από την «κομμουνιστική» έδραση. "Αλλ' άς ξαναγυρίσουμε στην έξιτόρηση των φιλολογικών γεγονότων της εποχής εκείνης και στην παρουσίαση των άλλων μποέμ της παρέας.

'Από τους παλιότερους ήταν ο Δημοσθένης Βουτυράς, ο Λάμπρος Πορφύρας κι' ο Γεράσιμος Σπαταλάς.

'Ο πρώτος, μέγας ταβερνόβιος—την εποχή εκείνη, γιατί τώρα σπάνια πηγαίνει σέ ταβέρνα—ήταν διαρκώς θυμωμένος κι' εύθυμος μαζί.

"Ακουμπισμένος στο μπασοτούι του, γέροντας λίγο τόν κεφάλι του στον ώμο, κυτοούσε τόν συνομιλητή του με μάτια μισόκλειστα που πετοούσαν συχνά άστραπές.

"Επινε οκάδες κρασί, μὰ δεν τού φαινότανε.

Κάθε βράδυ θά τάχε και με κάποιον. Οι μεγαλύτεροι όμως έχθροι του ήταν και είναι οι εκδότες.

Την πρώτη βολή την έρριχνε έναντιον τους.

—"Ακου, παιδί μου. Ναι. "Ετσι είναι. Μοι φαίνουν τὰ έργα μου. Τόμους δλόκληρους. Και τί πληρώνουν; Τι; Τιποτένια πράγματα. "Ομως, άκου. Δεν τὰ βγάνουν. Τὰ κρύβουν στα συρτάρια τους. Κι' εγώ έχω να γράψω ακόμα! Θέλω να γράψω. Μά περιμένω να βγούνε πρώτα εκείνα. "Ομως αυτοί, αυτοί οι άτιμοι...

"Επειτα τάβαζε με τις εφημερίδες.

Τότε—όπως, άλλωστε και τώρα και πάντοτε—ο διχασμός ήτανε στο φόρτε του.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Στὸ ἐπόμενο: "Άλλοι Μποέμ.—'Ανέκδοτα τῶν Βουτυρά, Πορφύρα, Σπαταλά κ.λ.π. κ.λ.π.

ΤΟΥ JEAN DE LA HIRE

'Ο δωρ 'Αχμέτ βέης, συνοδευόμενος άπ' τις ψυχές τού Πάωλ, της Λόλας, τού Φραντσίσκο και τού Μπράντ, επιστρέφει στη Γη. 'Εκεί τόν περιμένει τόν σώμα του, που ο πιστός του Ρά Κομπρά τόν περιποιείται για να μὴν άποσυντεθώ.

16.

('Η συνέχεια)

αυτή ή μέρα πέρασε σαν τις άλλες, μέσα στην σιωπή, τόν όνειροπόλημα και την άκίνησία που τάραζαν μόνο τὰ βήματα τού υπηρέτου που έφερνε τροφή...

Τόν σιωπηλό ρολόι που ήταν κρεμασμένο σέ μια γωνιά τού εργοστασίου, κάτω άπ' την ήλεκτρική λάμπα, σημείωνε την έννάτη και είκοσιπέντε λεπτά, κι' ο Ρά Κομπρά έτοιμαζόταν να ξαπλώθω για να κοιμηθώ, όταν άκουσε κάτι τόν άσυνήθιστο που τόν τινάζε επάνω, όρθιο.

Και τότε ο 'Ινδός είδε πέντε σπιθες μέσα στο σκίοφως τού εργαστηρίου. Προχώρησαν κατ' ευθείαν προς τὰ μαρμάρινα τραπέζια και σταμάτησαν, μετώροι, σέ δυο μέτρα ύψος άπ' τόν τραπέζι όπου ήταν τόν σώμα τού 'Αχμέτ βέη.

—Είμαι ο άφέντης! είπε ο Ρά Κομπρά με συγκινημένη φωνή.

Και υποκλίθηκε, γονατίζοντας άπάνω στο χαλί, με τόν κεφάλι ανάμεσα σ' άπλωμένα χέρια του. "Υστερα άνασηκώθηκε, προχώρησε προς την μαρμάρινη πλάκα κι' άρχισε να λύνη τὰ προσοχή τις λωρίδες που τυλίγαν τὰ μέλη, τόν στήθος, τόν λαιμό, τόν κεφάλι τού άψυχου κορμιού...

"Όταν τόν πτώμα βρέθηκε δλόγυμνο, ο Ρά Κομπρά τού μισάνοιξε τόν στόμα κι' όπισθοχώρησε κατά τρία βήματα...

Τότε, μια από τις πέντε σπιθες άποσπάθηκε άπ' τόν όμιλο και μονομιάς χώθηκε μέσα στο άνοιχτό στόμα. Σχεδόν άμέσως, τόν λευκό σώμα πήρε τόν χρώμα της ζωής, τόν στόμα έκλεισε, τὰ μάτια άνοιχτήκαν, ένα από τὰ χέρια κουνήθηκε και ξαφνικά τόν κορμί άρθώθηκε άπάνω στο μαρμάρινο τραπέζι, μπροστά στον γονατισμένο Ρά Κομπρά.

—'Ανασηκώσου, πιστέ υπηρέτη! είπα σοβαρά ο 'Αχμέτ βέης.

—'Αφέντη, Δόξα στον Βισνού και στον Σιβά!

Και χωρίς λέξη, ο Ρά Κομπρά άνασηκώθηκε, και άρχισε να ντύνη τόν άφέντη του...

—Λαμπρά, Ρά Κομπρά, είπε ο 'Αχμέτ βέης. Και τώρα να φάγω! Πεινώ...

'Ο έπιστάτης χτύπησε πάνω σ' ένα γκόνγκ. "Υστερα από δυο λεπτά, φάνηκαν όχτώ μαυροί υπηρέτες, φέρνοντας ένα τραπέζι στρωμένο.

'Ο 'Αχμέτ βέης είχε ήδη καθήσει άπάνω στο ντιβάνι: τοποθέτησαν τόν τραπέζι μπροστά του και, σερβιρισμένους από δυο υπηρέτες, ο δόκτωρ άρχισε να γευματίζει.

"Ενώσω έτρωγε, ο 'Αχμέτ βέης δεν είπε ούτε λέξη. "Όταν όμως σ' ένα νόημα τού έπιστάτη, τόν τραπέζι έστρώθηκε και μετεφέρθηκε άλλοι, ο δόκτωρ διέταξε:

—Ρά Κομπρά, σβύσε τόν πολυέλαιο...

"Η διαταγή έξετελέσθη άμέσως κι' έμενε άναμμένη μονάχα μια μικρή λαμπίτσα, σαν καντήλι.

—Λαμπρά! Τώρα κάθισε κοντά μου άπάνω σ' αυτό τόν ντιβάνι και ξέχασε πώς είμαι άφέντης σου: θυμήσου μονάχα πώς σ' έκρινα άξιο να είσαι φίλος μου... "Ας μιλήσουμε, όπως είχαμε ήδη μιλήσει πολλές φορές.

—Ναι, 'Αχμέτ.

—Ξέρεις ποιοι ήταν οι θνητοί που χάθηκαν μέσα στους πλανήτες...

—Στην 'Αφροδίτη, είπε ο Ρά Κομπρά, βρισκόταν δυο 'Αμερικανοί, ο 'Αρθουρ Μπράντ κι' ο Τζόνιαν Μπλάντ. Στόν 'Ερμή, βρίσκονταν ο Γάλλος Πάωλ ντε Σιβράκ κι' ή Σπανιόλα Λόλα Μεντές μαζί με τόν υπηρέτη της Φραντσίσκο...

—"Ε λοιπόν! Κομπρά! βλέπεις αυτές τις τέσσερις σπιθες;

—Τις είδα την ίδια στιγμή που σέ είδα 'Αχμέτ.

—Μέτρησέ τις άπ' τὰ δεξιά σ' άριστερά: είναι οι ψυχές της Λόλας Μεντές, τού Πάωλ ντε Σιβράκ, τού 'Αρθουρ Μπράντ, τού Φραντσίσκο...

—Όστε τις έσώσες, 'Αχμέτ! είπε ο Ρά Κομπρά θριαμβευτικά.

—Τις έσώσα. Μοι λείπει μονάχα ή ψυχή τού Τζόνιαν Μπλάντ. Τώρα όμως, Κομπρά, ή άποστολή μου γίνεται λεπτή και πιά δύσκολη...

—Πώς; είπε ο Ρά Κομπρά έκπληκτος, που μπορούσε να υπάρξει στόν κόσμο κάτι τόν δύσκολο γιά τόν άφέντη του.

—Φυσικά. Σέ καθεμιάν από αυτές τις τέσσερις ψυχές, πρέπει να δώσω ένα κορμί... Με καταλαβαίνεις, Κομπρά; Χρειάζεται, σύμφωνα με τόν χαρακτηήρα κάθε

ψυχής αυτό τόν κορμί, που να μοιάζει όσο τόν δυνατόν περισσότερο μ' εκείνο που άφησε καθεμιά άπ' αυτές στους πλανήτες... "Ε λοιπόν! Κομπρά, που να βρούμε τέσσερα κορμιά που ν' άρέσουν στην Λόλα Μεντές, στόν Πάωλ ντε Σιβράκ, στόν Μπράντ, στόν Φραντσίσκο προκειμένου να μετενσαρκώσουμε τις ψυχές τους;...

'Ο δόκτωρ σάπασε. Πέρασε άρκετή ώρα κατά την όποια μόνον ο θόρυβος των ναργιλέδων τους άκούγότανε.

Ξαφνικά, ο Ρά Κομπρά άφισε να πέσει τόν μαρκούτι και σηκώνοντας τὰ χέρια στόν ούρανό, φώναξε:

—'Αφέντη! άφέντη! Πώς δεν τόν σκεφθήκατε νωρίτερα;

—Τι πράγμα, Κομπρά;

—'Αφέντη, ή άνθρωποπλαστική!...

"Εκπληκτος, ο 'Αχμέτ βέης τόν κύτταξε:

—'Αλήθεια, ψιθύρισε, είναι τόσο άπλόι; "Η άνθρωποπλαστική. Ξέρεις δίκιο. Κομπρά! Πώς δεν τόν σκέφθηκαν όμως νωρίτερα;

'Ο 'Αχμέτ βέης σηκώθηκε και σφίγγοντας τὰ χέρια τόν έπιστάτη του:

—Λαμπρέ μου Κομπρά! είπε. Είσαι άξιός της έμπιστοσύνης και της φιλίας μου. Κι' αλλάζοντας ύφος:

—Είναι φανερό πώς ή άνθρωποπλαστική καταργεί κάθε σοβαρή δυσκολία! Δεν μὰς μένει πιά παρά να βρούμε τέσσερα κορμιά από τὰ όποία ένα γυναικό, που να είναι γερά και άρτιμελή, Οι πεθαμένοι από άσφυξία είναι οι πιά ένδεδειγμένοι για μιάν ίκανοποιητική μετενσαρκώση...

Και διέταξε:

—"Ας μοι φέρουν μέσα στη βιβλιοθήκη, όλες τις φεραδυνές εφημερίδες. "Επειτα στείλε τόν γραμματέα στού κ. Τορπέν, τού διευθυντού της 'Αστυνομίας, μ' αυτό τόν σημείωμά: «'Ο κύριος έπείστρεψε και σάς περιμένει μόνον, άμέσως. Θά σάς είναι δυνατόν νάρθετε;» Μόλις έρθη ο κ. Τορπέν, φροντίζεις να τόν φέρεις εδώ. Τώρα, πήγατε!

Τότε ο δόκτωρ πήγε να τοποθετηθώ μπροστά στο μαρμάρινο τραπέζι άπάνω άπ' τόν όποιο αιώρούταν άκόμη οι τέσσερις σπιθες—και σήκωσε τὰ χέρια του, προφέροντας συγχρόνως μυστηριώδεις φράσεις. Οι σπιθες άνέβηκαν μονομιάς ως τόν ταβάνι κι' έμειναν εκεί άκίνητες, σαν διαμάντια που τὰ κρατούσε ένα άόρατο νήμα.

"Η βιβλιοθήκη τού δόκτορος 'Αχμέτ βέη ήταν μια εύρύχωρη και κατάφωτη αίθουσα που έβλεπε στο πάρκο Μονώ, Σους τοίχους ήταν ράφια φορτωμένα βιβλία με πλούσιο δέσιμο. Στο μέσον ήταν μια πελώρια υδρόγειος σφαίρα. "Ολόγυρα ήταν τοποθετημένα ντιβάνια και άνα-

χνιδιού. Τὸ παραδεχόντουσαν σὰν ἀναγκαῖο συμπέρασμα, σὰ φυσικὸ συμπλήρωμα, ὄχι ὅμως ὡς προϋπόθεση ἀπαραιτήτη, ὄχι ὡς βάση τῆς νεογέννητης ἀγάπης τους. Τὰ θεμέλια τοῦ ἔρωτά τους τὰ τοποθετοῦσαν ἀλλοῦ: Στὰ σκιρτήματα τῆς καρδιάς τους, στοὺς δυνατοὺς παλμούς τῆς ψυχῆς τους, στὸ γέμισμα τῆς φαντασίας καὶ τοῦ μυαλοῦ τοῦ ἑνὸς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἄλλου.

□ □

Ποιὸ παιχνίδι ὅσο διασπαστικὸ κι' ἂν εἶναι, μπορεί νὰ τὸ παίξῃ κανεὶς σ' ὅλην τοὴν ζωὴ;

Παρ' ὅλο τὸ συγκρατημένο παίξιμό τους παρ' ὅλο ποὺ δὲν δίνονταν ὁλόψυχα στὸ παιχνίδι αὐτὸ ὅπως στὴν ἀρχὴ ἦρθε καιρὸς ποὺ ἐνοίωσαν πὼς καμμιὰ τοῦ λεπτομέρειας δὲν ἔμεινε ἀνεξερεύνητη, πὼς δὲν τοὺς γεννοῦσε πιά κανένα ἐνδιαφέρον. Καὶ τότε «ὡς διὰ μαγείας» πᾶψανε κι' οἱ παλμοὶ τῆς ψυχῆς καὶ τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιάς καὶ τὰ συγκινημένα βλέμματα. Κι' αὐτοὶ ποὺ εἶχανε τόση θέληση νὰ τὰ ἐξακολουθήσουν! Μὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο!

Νοιώσανε ταπεινωμένοι, ὅτι αὐτὸ ποὺ πιστέψανε γιὰ βάση, γιὰ θεμέλιο, γιὰ στήριγμα—ἡ ἀγνή ἀγάπη τους δηλαδή—δὲν ἦταν παρὰ συνέχεια τοῦ ἄλλου, τοῦ φριχτοῦ, τοῦ ἀποτρόπαιου, ποὺ περιφρονήσανε καὶ θεωρήσανε σὰν παράσιτο αὐτῆς τῆς ἀγάπης, ποὺ ἀνυπερβότανε τώρα τόσο σαφῶς. Ἦταν ἡ ἀγάπη αὐτὴ ὁ πρῶτος ὁ δὲν ἔχει ἡ κεντρικὴ ἰδέα,—ἡ οὐσία,—ὁλόκληρου τοῦ μυθιστορηματός. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ δράματος, ἡ κοροφῆ, καὶ ὄχι ἡ βάση. Ἡ βάση ἡ ἀπαραιτήτη προϋπόθεση ἦταν τὸ ἄλλο ποὺ τόσο τοῦς φώτιζε. Εἶχανε παίξει αὐτοί, πρῶτα τὸ δράμα κι' ἔπειτα τὴν εἰσαγωγή... Ἔστω! Εἶχαν ἀρχίσει ἀπ' τὴν ἀνάποδη! Δὲν τοὺς ἔμενε πιά, παρὰ ὁ γκρεμὸς τοῦ ἐπιλόγου.

Ἦστε λοιπὸν δὲν εἶχαν κάνει λάθος στὴν ἀρχή, ὅπως νομίζανε; Τὸ μονοπάτι ἦταν σωστὸ κι' ἀπὸ κεῖ ὁ δρόμος τους ὀδηγοῦσε; Ὁ πόθος ἦταν μόνον, ποὺ τρεβᾶνε καὶ τοὺς στροβίλιζε, πλάσματα ἀνήμερα, ἀνίκανα ν' ἀντισταθῶν στὶς βουλήσεις τοῦ ἐνστικτού;

Μίλησε ἄρα ἀληθινά, ὅταν τοὺς ἔκανε τὴν καλωσύνη νὰ παρουσιαστῇ μετὰ τὴν ὀμίη του εἰλικρίνεια. Ἐπρεπε νὰ τὸ θεωρήσουν αὐτὸ γιὰ εὖνοια ποὺ τοὺς προφύλαγε ἀπὸ μελλοντικὲς ἀπογοητεύσεις. Ἐπρεπε νὰ θεωρήσουν τοὺς ἑαυτούς τους γιὰ ἐκλεκτούς, στοὺς ὁποίους τὰ πράγματα φανερονότουσαν ὅπως ἦταν καὶ ὄχι μασκορημένα. Ἐπρεπε νὰ λογαριάζουν, ὅτι εἶναι οἱ τυχερώτεροι ἀπ' ὅλους. Κι' ὅμως δὲν ἐπωφεληθήκανε ἀπὸ τὴν τύχη τους. Τὴν ἀποδιώξαν καὶ θελήσανε νὰ ξαναρχίσουν ὅπως ἀρχίζουν ὅλοι, ὁ κόσμος, οἱ πολλοί. Τί κουντοί! Πόσο σωστά εἶχαν ἀφήνει τὸν ἑαυτὸ τους στὴν ἀρχή, νὰ κυλιστῇ μετὰ πονεμένη ἡδονή, πάνω στ' ἀγκάθια τῆς προαιωνίας αὐτῆς δυσνάμεως!

Τὴ δεύτερη φορὰ γελάστηκαν! Ναί! Τὴν δεύτερη φορὰ, ποὺ νόμισαν ὅτι ἀγαπώντουσαν γιὰ τὰ θεριὰ λόγια καὶ τὸ τρεμουλιασμά των χειρῶν. Καὶ τώρα ποὺ τ' ἀνυπερβότανε «κατόπιν ἐορτῆς» τὸ λάθος τους, τὸ γέλασμά τους, ἦταν πῶς τραγικὸ! Γιατὶ βλέπανε νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπαρητητικὰ, γεμάτο δικαιοσύνη, ἐκεῖνο ποὺ παραγνωρίζανε, κι' ἀποτινάξανε μετὰ φρίκη ἀπὸ πάνω τους. Γιατὶ ἦτανε δυὸ πλάσματα ποὺ γυρῶσαν τὴν αἰτία τῆς δυστυχίας τους. Δυὸ πλάσματα—ὅπως ὅλοι μας—ποὺ στρέφανε τ' ἀγωνιώδη βλέμματά τους σὲ μιὰ λαμπρὴ ἀνατολή, ποὺ θὰ διέλυε τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, τὸ αἶνιγμα τοῦ πόνου τοῦ εἶναι. Μιὰ ἀνατολή, ποὺ δὲν θάβη ποτὲ γιὰ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ...

ΚΙΜΩΝ ΛΩΛΟΣ

Σκέψεις

—Ένας ἄνδρας διστάζει συχνὰ νὰ θυσιάσῃ τὴν ἐλευθερίαν του στὸν ἔρωτα. Μία γυναίκα, ποτέ.

— Ἡ μελαγχολία εἶνε ἡ θλίψις τῆς σάρκα.

—Δὲν εἶναι ἄξιοι ν' ἀγαποῦν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν διακινδυνεύουν τίποτα. Καὶ κάθε ἔρως ἡ δὲς κίνδυνον εἶναι ἀνούσιος.

—Ἡ τέχνη τῆς ἀγάπης ἀρχίζει μετὰ τὴν κατάντηση. Πρὶν, δὲν χρειάζεται.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Μᾶς γὰρ χαλάσαν τὸ δρομάκι τὸ παλὸ ποὺ ἔβγαине πέρα στὰ πυκνά, βαθύσκια δάση, ποὺ μᾶς περίμενε ὅταν τῶχαμ' οἱ δυὸ σκύβει ἀπ'τὸ βαρύτατο γιὰ μᾶς τότε σκολεῖο...

...Τώρα περνᾶνε τ' αὐτοκίνητα σειρὰ ἐκεῖ ποὺ ἀκούγονταν τὰ βήματά μας μόνον καὶ ποὺ ρυθμίζανε τὰ βράδρια τοῦ χειμῶνα μὴν σιγαλιά, καὶ τὸν Ἀπρίλη τὴν χαρά.

...Καινούργιος δρόμος' πᾶν τὰ δέντρα, ἡ σιγαλιά... Κι' ἐσὺ πὼς κλαῖς, κλαίμε κι' οἱ δυὸ, κλαῖνε τὰ πάντα, μιὰ θλιβερὴ, μιὰ θλιβερώτατη μπαλάντα, μὴ κλαῖτε ἀηδόνια κι' ἂν σὰς χάλασε ἡ φωνή.

—Ω! Ἡ ὀπτασία ποὺ σὲ θαμπώνει, σιωπλὰ ὀπτασία, βλέπω τὰ κρέπια τῆς τᾶ μαῦρα νὰ ἐξανοίγῃ γοργὰ νὰ φύγῃ, καὶ νὰ φύγῃ, καὶ νὰ φύγῃ... Δὲν θέλω νᾶναι τὰ ματάκια σου θολὰ.

Κύττα τὸν δρόμο τὸν καινούργιο πὼς γελά, λιώχαρος ὅλος καὶ περήφανος γιορτάζει... (Εἶδα τὸ δέντρο τὸ «δικό» μας νὰ στενάζει ὡς τὸ ξερρίζωναν' νὰ πέφτῃ, νὰ κυλά!...).

—Ὁχι, μὴν κλαῖς! Τὸ κλάμα ἄς πᾶψῃ τὸ πικρὸ. Γιὰ σκέψου πόσοι τὸ νέο δρόμο θὰ γιορτάσουν! Γενεές γενιῶν θὰ τὸν χαροῦν, θὰ τὸν περάσουν. Καὶ ξέρεις; Πάλι θὰ παληώσῃ μετὰ καιρὸ....

ΕΓΓΑΜ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

Ὁ δράκος τῶν ὑπηρετριῶν

Ἡ φρικιαστικὴ ὑπόθεση τοῦ Δράκου τῆς Καλογρέζας, φέρνει στὴν ἐπικαιρότητα μιὰ ἄλλη παρόμοια περίπτωση, ποὺ συνεκλόνισε πρὶν 75 χρόνια τὴν γαλλικὴ δημοσίαν γνώμη. Ἔτσι καὶ τότε ἐξαφανίζονταν μικρὰ κορίτσια, μικρὲς ὑπηρετριοῦλες πὺδ συγκεκριμένα, γιὰ νὰ βρεθοῦν ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες νεκρὰ σὲ φριχτὴ κατάσταση.

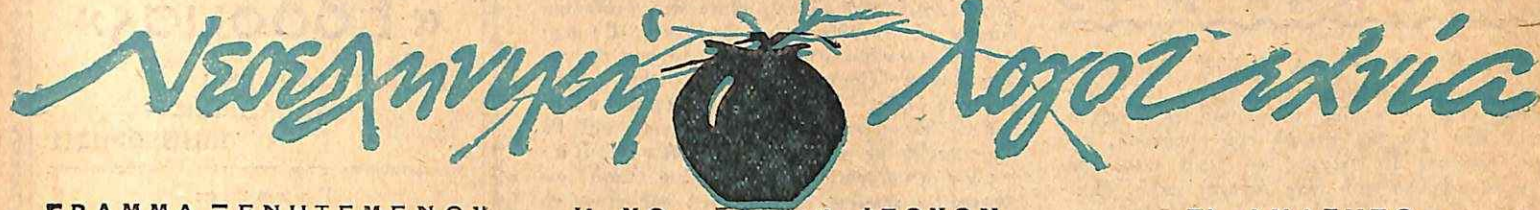
Αὐτὰ συνέβαιναν στὰ 1860. Ὁ Δράκος ἦταν κάποιος χυδαῖος τύπος ὁ Ντυμολλάρ, ποὺ εἶχε τρομοκρατήσει ὁλόκληρη τὴν Μπρέζ.

Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνα ἐκθετο ποὺ ἤδραν στὸ Μολλάρ, χωριὸ ἀπ' ὅπου πῆρε καὶ τ' ὄνομά του: Ντυμολλάρ. Ὅταν μεγάλωσε ἀποδείχθη μιὰ ἐγκληματικὴ φύση ἀπ' τὴν ἐπικίνδυνες. Διέπραξε σειρὰ κακοσυνηθειῶν ποὺ τὸν ὠδήγησαν γρήγορα στὸν σκληρότερο θάνατο: ὅπως ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὁ διαμελισμός.

Ὁ γυῖός του ὠρίσθηκε στὴν μητέρα του νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του. Μὰ καὶ χωρὶς τὸν ὄγκο του αὐτοῦ, ὁ Ντυμολλάρ ἦταν προσωρισμένος νὰ δράσῃ. Ἀδυναμία του ἦταν οἱ μικρὲς ὑπηρετριοῦλες. Εὐρίσκετο κοριτσάκια 12—14 ἐτῶν ποὺ ζητοῦσαν νὰ πᾶνε ὑπηρετίες καὶ μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ τὰ ἐβάλε σὲ σπύτια, τὰ παρέσυρε στοὺς ἀγρότους καὶ ἐκεῖ ἀφροῦ τὰ ἀτίμαζε τὰ σκότωνε: τὰ ἐπνιγε καὶ τὰ ἐσφαζε. Τὸ περιεργό εἶναι ὅτι σ' αὐτὴ τὴν δουλειὰ τὸν βοηθοῦσε... καὶ ἡ γυναίκα του. Αὐτὴ ψάρευε τὰ δυστυχισμένα τὰ θύματα καὶ τὰ παρέδιδε ἀνυπεράσπιστα στὴν σαδιστικὴ του μανία. Ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια ἔδρασε ὁ τρομερὸς Δράκος ἀνεὶνδολήτως. Κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ τὸν καταγγεῖλῃ στὴν ἀστυνομία. Εἶναι ἀνεξήγητὴ ἡ σιγὴ ποὺ τηροῦν κάποτε οἱ χωρικοὶ γύρω ἀπὸ ἕνα ἐγκλημα. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκεφθῇ νὰ τὸ καταγγεῖλῃ φοβάται φαίνεται ἡ νὰ μὴ μπλεχτῇ καὶ ὁ ἴδιος στὴν ὑπόθεσιν ὡς συνένοχος καὶ τρέχα κατόπι νὰ ξεμπλέξῃ, ἢ νὰ μὴν ἀρχίσῃ ἕνα ἀτελείωτο πῆγαινε κι' εἶλα σὲ ἀστυνομίες καὶ ἀνακριτὲς καὶ δικαστήρια γιὰ μαρτυρίες. 13 κοριτσάκια εἶχε σκοτώσει ἔτσι ὁ ἀπαίσιος Ντυμολλάρ. Τέλος ἕνα ἀπ' τὰ θύματα του, κατόρθωσε νὰ τοῦ διαφύγῃ καὶ ἔτρεξε πανικόβλητο νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν περιπέτειά του στὶς ἀρχές.

Ὁ Ντυμολλάρ καὶ ἡ γυναίκα του συλλαμβάνονται καὶ ἀρχίζουν τότε τὰ φοβερὰ ἀποκαλυπτήρια: ἕνα-ἕνα βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια ὅλα τὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα τοῦ Δράκου. Ἡ γυναίκα του ἴδιος, τὸν «ἐθαψε» κυριολεκτικὰ μετὰ τὶς ὁμολογίες τῆς. Αὐτὴ ὠδήγησε τοὺς δικαστικοὺς καὶ στὸ «νεκροταφεῖο Ντυμολλάρ» ὅπως εἶχαν ὀνομάσει τὸ μέρος ὅπου ἐθαφτο ὁ αἰμοδόρος σάτυρος τὰ θύματά του, μέσα σ' ἕνα δάσος. Φυσικὰ ὁ Ντυμολλάρ τ' ἀνῆλθε ὅλα καὶ ἐπεδείκνυε μιὰ πρωτοφανῆ ἀπάθεια, μιὰ τελεία σχεδὸν ἀναισθησία. Τὴν ἴδια ἀναισθησία εἰδείξε καὶ στὴν δίκην του. Τὸν ἐβλεπαν π.χ. νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ξεροκόμματο καὶ ἕνα σκόρδο καὶ νὰ τρώγῃ μετὰ τὴν πύλη ὀρεξῆ. Καὶ αὐτὸ ἐνῶ παρήλυναν οἱ μαρτυρίες τῆς κατηγορίας!

Τὸ πρωτὶ τῆς ἐκτελέσεώς του, ἔφαγε μετὰ πολλὴ ὄρεξιν καὶ ἤπιε τὸν καφέ του, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα. Ὅταν δὲ ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς, ἔκανε νὰ τοῦ διαβάσῃ κατὰ τὸν νόμο τὴν καταδίκη του, τοῦ εἶπε: —Ἄστα, ἄστα, τὰ ξέρω τώρα αὐτά. Πέστε μοι γιὰ τὴν γυναίκα σου ὅτι ὁ Πῶλ μοῦ χρωστᾷ 25 φράγκα ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τοῦ δούλεψα τ' ἀμπέλι του καὶ δὲν μοῦ τᾶδωκε ἀκόμη!

ΓΡΑΜΜΑ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Νατάσα, πὼς νοστάλγησα τὰ στοργικὰ σου χάρδια καὶ τὰ λόγια σου ποὺ μουσικῶς μοιάζαν στὴ σιγαλιά. Τώρα τὴν καμαρούλα μας τὴ ζώσαν τὰ σκοτάδια καὶ μάτια πιά καρτερεῖ τὰ πρῶτα μας φίλια.

Νατάσα, μέσ' στὸ γαλανὸ τὸ φόντο τῶν ματιῶν σου ποιά μάτια καθρεφτίζονται τὶς νύχτες τὶς βαθιὲς καὶ ποιὸς ρουφᾷ ἀπ' τὴν πηγὴ τῶν δροσερῶν χειλίδων σου τὴν ἡδονὴ ποὺ μοῦδινε κάποιες τρελὲς νυχτιές;

Νατάσα, ποὺ νὰ βρῖσκεσαι μακριὰ μου ἀγαπημένη; χλώμιασε τὸ πορτραῖτό σου στοῦ χρόνου τὰ φτερά κι' εἰν' ἡ ψυχὴ μου τώρα πιά τόσο πολὺ θλιμμένη ποὺ μοναχὰ ἀπ' τὸ θάνατο προσμένει τὴν χαρὰ.

ΡΕΑ ΣΥΛΒΙΑ

□ □

ΘΑΡΡΟΥΣΑ ΚΙ' ΟΜΩΣ

Θαρροῦσα πὼς εἶχα ἀγγίξει μιὰ καρδιά κι' ὅμως εἶχα σοιχαγκαλιάσει μιὰ πέτρα. Θαρροῦσα πὼς θάβρισκα μιὰ ἀγκυλὴ θερμὴ, δυὸ λόγια γλυκά, παρήγορα κι' ὅμως ἀντίκρουσα μετὰ κάποιο σφίξιμο στὴν καρδιά, τὸν σαρκασμὸ, τὸ ψέμμα, τὴν εἰρωνεία...

Θαρροῦσα πὼς τίποτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ σκιάσῃ τὴν εὐτυχία μου καὶ νὰ σβύσῃ τὸ γέλιο ἀπὸ τὰ χεῖλη μου...

Θαρροῦσα πὼς ἡ φροσιὰ ποῦχε ἀνάψει μέσα μου, στὸ ἀντίκρουσμά τῆς θωρᾶς τῆς θὰ νάκατε αἰώνια καὶ πὼς θὰ νὰ μοῦ φώτιζε τὴν ὕστερη ζωὴ μου. Κι' ὅμως τὴν εἶδα μέσ' ἀπ' τὰ θεριά μου δάκρυα νὰ σιγοτρεμῇ, εἶδα τὴν φλόγα νὰ ξεφτίζῃ, νὰ σβύεται, νὰ χάνεται καὶ γὰρ μέσα στὸ σκοτάδι θαρροῦσα πὼς ἔπλεα στὰ μαγικὰ πελάγη τῆς εὐτυχίας κι' ὅμως βυθιζόμουν στὰ πύμαυρα βάθη τῆς δυστυχίας.

Καὶ τώρα μόνος κι' ἐρημος, ἕνα κορμῆλι, ἕνας ξεγελασμένος περισσότερο βλέποντας κάποιον ὄνειρο νὰ σβύνῃ, τώρα ποὺ δὲν ἐλπίζω τίποτε ἀγωνίζομαι ἀπεγνωσμένα νὰ ξαναβρῶ τὴν πρώτη μου ἡρεμία, τὰ πρῶτα μου ἰδανικά, τὶς πρώτες μου ἐλπίδες ποῦ, ἀλλοίμονο, δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν πιά ποτέ...

Κι' ἐνῶ τὰ δάκρυα, στὰ πονεμένα μου μάτια μετὰ τρυφῶν, μετὰ πνίγων, μετὰ πνιγνῶν, ἀγωνίζομαι βουτώντας στὸ μαγικὸ νερὸ τῆς λήθης τὸ σφονγγαεῖ τοῦ χρόνου... νὰ σβύνω κάποιες ἀναμνήσεις καὶ τὴν γλυκεῖα τῆς χαμογελαστῆ μορφῆς τώρα ποὺ τὸ ἡλιοδασύλεμα, μοῦ φέρνει στὸ νοῦ κάποια φωτιά...ποσειδῶνος γιὰ πάντα...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΩΜΠΡΕΣ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

Εἶμαι ἄνεργος. Ἔνας κι' ἐγὼ ἀπ' τὶς τόσες χιλιάδες ποὺ ὑπάρχουν. Νοιώθω τὰ μπράτσια μου νὰ σκουριάζουν τὸσον καιρὸ ἀπ' τὴν ἀναδουλειά. Μὴ νομίζετε ὅμως πὼς κάθομαι μετὰ σταυρωμένα χεῖρα. Ὁχι!

Κάθε πρωὶ, ἀπ' τὸ γλυκοχάραμα γυρίζω, γυρίζω. Παίρνω τὸ πῶς λυπημένο ὄφρος τοῦ κόσμου ὅταν ρωτῶ: «Κύριε σὰς παρακαλῶ εἶμαι ἄνεργος...μήπως χρειάζεσθε...».

Ὁ καθένας ὅμως κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι. Κι' ἂν εἶναι στὶς κακὲς τοῦ μετέλνει καὶ στὸ διάολο. Ἄλλος πάλι μοῦ κάνει παξόρια στὸ μιστὸ. Μοῦ δίνει 25 δραχ. γιὰ δουλειὰ 14 ὥρων. Ἡ ἀγανάκτηση τότε δὲ μ' ἀφήνῃ καὶ φεύγω.

Κατὰ τὸ μεσημέρι κουρασμένος, καμπουριαστὸς καὶ μ' ἀδειανὸ στομάχι γυρίζω σπύτια. Ἡ μάννα μοῦ περιμένει στὴν πόρτα. Δὲ με ρωτᾷ τίποτε σὰν με βλέπει κατσουφιασμένο. Μόνο μοῦ χαμογελά στοργικά.—Ὁ! Ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο πόσο θάρρος μοῦ δίνει—Μὰ τὰ μάτια τῆς θολώνουν γιὰ λίγες στιγμὲς ἀπ' τὸ δάκρυ, ποὺ νὰ κρατήσῃ δὲ μπορεί. Στὸ τραπέζι μετὰ περιμένει τὸ συνηθισμένο φαγητό: Λίγο ψωμί, λίγες ἐλῆες καὶ κάπου-κάπου τυρί.

Ἦσως σὲ λίγο καιρὸ νὰ μὴ βρίσκονται κι' αὐτά... ὅταν θὰ φύγουν καὶ τὰ τελευταῖα μας λεφτά...

.....

Χτὲς τ' ἀπομεινόμερο σὰν γύρισα ὅπως πάντα θερῆκα τὴ μάννα μου νὰ περιμένῃ.

Φαίνεται πὼς θὰ εἶχα πρόσωπο χαρούμενο γιὰτὶ με ρώτησε μετὰ ἀγωνία:

—Βρήκες; Δόξα τῷ Θεῷ.

Καὶ μ' ἔσφιξε τρυφερὰ στὴν ἀγκυλιά τῆς. Ἦταν ἀλήθεια. Σὲ μιὰ συνουσία διορθώθηκαν κάποιο δόλιο. Λίγο τὸ ἡμερομίσθιο... Πολὺ λίγο. Μὰ ἦταν καιρὸς πιά. Τὰ λεφτά μας σωθήκανε. Κι' ἔτσι προτίμησα νὰ γίνω καὶ σκαφτιάς ἀκόμα παρὰ νὰ πεινάσωμε.

.....

Πᾶνε κάπου 10 μέρες ἀπὸ τότε ποῦπιασα δουλειά. Κάθε βράδυ γυρίζω σκοτωμένος ἀπ' τὴν κόπωση. Ὅσοσο πάντα χαμογελῶ μπρὸς τὴν μάννα μου. Δὲν θέλω νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια... Νὰ μάθῃ πὼς κατήντησα σκαφτιάς γιὰ νὰ ζήσωμε.

Ἀνόμερα μασσὼ λίγο ψωμί καὶ τὸ κρεβάτι με δέχεται βαρὺ σὰν μολύβι.

Μὰ κάθε πρωὶ πὸν ξυπνῶ νοιώθω πὼς κάπνισμα ἔχω κάνει ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου. Τὸ κεφάλι μου πονεῖ. Καὶ κάθε τόσο νοιώθω τὸ βλέμμα τῆς μάννας μου ποὺ μ' ἐξετάζει ἀνίσχυρα. Καταλαβαίνω, ἀδυνατίζω. Ἐχὼ χλωμιάειν κιάλα. Ἔτσι ποῦχεται νὰ μὴν ξαναβρῶ τὴν πρώτη μου ἡρεμία, τὰ πρῶτα μου ἰδανικά, τὶς πρώτες μου ἐλπίδες ποῦ, ἀλλοίμονο, δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν πιά ποτέ...

.....

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους μου τῆς δουλειᾶς σκαδόντας ἔφυγε αἵμα!

Κι' ἦταν κι' αὐτὸς ὡρεὸς σὰν ἐμένα! Μπορεῖ νάχο κι' ἐγὼ τὴν ἴδια τύχη. Δὲ θάμην παρᾶξενο: Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα ἡ δική μας, ἡ μοῖρα τῶν φτωχῶν...

ΒΑΓΓΟΣ ΑΡΜΟΡΗΣ

Σ' ΑΝΑΖΗΤΩ...

Ἐσένα ποὺ ποτὲ δὲν σ' εἶχα νοιώσει... Ἐσένα ποὺ στερεὰ δὲν σοῦχα δώσει οὔτε τὸ χέρι μου γι' ἀντίο...

Ἐσένα!... ποὺ μοῦ ἔλεγες πὼς πᾶνε, οἱ ἀγάπες πάντα ἐκεῖ ποὺ δὲν ζητᾶνε, καὶ τοπαιρνα γι' ἀστείο...

...μ' ἀλλόκοτη μιὰ θλίψη σὲ γυρεύω, ἐδῶ στὴ μοναξιά μου καὶ ζηλεύω αὐτοὺς ποὺ μέινανε κοντὰ σου... Καὶ σὲ ἀναζητῶ στὶς θύμησές μου, ἐσέ, ποὺ δὲν ἀγάπησα ποτέ μου, Ἐσένα καὶ τὸν ἔρωτά σου...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

□ □

Η ΚΑΤΑΡΑ ΜΟΙ

Εἶναι στιγμὲς ποὺ πῶς πολὺ νοιώθω τὴν ραγιμένη ἀπ' τὸν πόνο καρδιά μου, νὰ σπαράζεται ἀνυπεράσπιστη ἀπ' τὰ φοβερὰ νύχια του. Σ' αὐτὲς τὶς πονεμένες κι' ἀπελπισμένες μου στιγμὲς νοιώθω πῶς πολὺ τὸ κακὸ ποὺ μοῦκαμε. Εἶναι οἱ στιγμὲς ποὺ ἀναμετρώντας τὶς πίκρες, τὶς δοκιμασίες, τὶς σκληρὲς ἀπελπισίες ποὺ τῆς ἀστατῆς ἀγάπης σου τὸ πέρασμα σκόρπισε στὴν ζωὴς μου τὸ δρόμο βρίσκω πὼς ἐσὺ μόνος εἶσαι τῆς ὁδύνης μου ὁ αἴτιος, καὶ τῆς εὐτυχίας μου ὁ δολοφόνος. Καὶ τὶς στιγμὲς αὐτὲς μιὰ ὀργὴ παράφορη μετὰ συνεπαίρειναι καὶ ἀπ' τὰ σφιγμένα μου πελιδνὰ χεῖλη μου ἀφήνω νὰ βγῇ γιὰ σένα μιὰ «κατάρσα».

Μιὰ κατάρσα ποὺ στὰ λόγια τῆς ξεχύνεται ὅλο τοῦ πόνου μου τὸ ἀνάβρασμα. Ναί, σὲ καταριέμαι ὅταν ὅλοι γύρω σου γελοῦν ἐξουσία καὶ εὐτυχισμένοι, ἐσένα τὸ στίφος σου νὰ ὀγκώνουν στεναγμοὶ καὶ τὰ μάτια σου νὰ γεμίζουν μετὰ δάκρυα. Ὅταν γύρω σου ὀργιζεῖ ἡ χαρὰ, ἡ ψυχὴ σου νὰ κλαίῃ μετὰ σπαραγμὸ καὶ ἕνας πόνος φριχτός, πόνος ἀδάμαστος νὰ σοῦ καταξερᾷ τὰ σωθικά. Καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ γι' αὐτὸν σου τὸ πόνο βάλισμα, ποὺ πάντα ἀδυσώπητος ν' ἀνοίγῃ ὁλόενα πῶς θαθεῖς πληγὴς στὴν καρδιά σου μετὰ ἀλύττητα μαστιγώματά του. Νὰ ζητᾷ παντοῦ παρηγοριά, ὅμως καμμιὰς καρδιάς νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἡχίστῃ τὴ χορδὴ τῆς συμπίνοιας.

Κι' ὅπως ἐγὼ ἀφήνω τὸν πόνο μου νὰ ξεσπᾷ σ' ἕνα κλάμμα λυγμικὸ ποὺ παρᾷ καὶ κάθε βράδυ τὴν σιγαλίαν τῆς νύχτας, ἐσὺ καὶ σὺ νὰ κλαῖς στὸ σκοτάδι χωρὶς ὅμως νὰ θρῆνης ξελαφρόσπῃ.

Νὰ ὑποφέρῃς ἀπ' τ' ὁμορφὸ γλυκοχάραμα ὡς τὸ νοσταλγικὸ δέλλι.

Ναί! νὰ ὑποφέρῃς... Κι' ὅταν ἡ νύχτα ἀπλώνῃ τὰ μαῦρα πέπλα τῆς στῆς γῆς, ν' ἀπλώνῃ καὶ σὲ σένα ἡ θλίψη στὴν ψυχὴ σου τὰ μαῦρα τῆς φτερά, κι' ἡ ἐκφραση τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου σου νὰ σοῦ παραμορφώσῃ τὸ πρόσωπο. Ἀκόμα σὲ καταριέμαι... καὶ μιὰ γυναίκα νὰ μὴν σ' ἀγαπήσῃ... ὅπως ἐσὺ ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησες.

Νὰ εἶσαι πάντα μόνος κι' ἐπάνω σου νὰ βασιλεύῃ ἡ τρομερὴ μου «Κατάρσα».

ΚΛΕΟ—ΠΑΤΡΑ

Μεταξύ μας

Γιόργ. Μητραλέξη. Διορθώστε τον τελευταίο (δωδέκατο) στίχο του ποιήματός σας — κακώς το ονομάζετε σονέτο, αφού δεν έχει την μορφή του σονέτου, που έχει πάντοτε 16 στίχους — γιατί καταστρέφει το σύνολο που είναι αρκετά καλό. Πάολαν. Πολύ πρωτότυπα τα ποιήματά σας. Έχουν εσφαλμένο μέτρο και ρίμα. Διαβάστε ποιήματα. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Κ. Χλωρόν. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Περιμένουμε όμως καλύτερα πράγματα από σας. Ν. Πρωτ. Για πρώτη ίσως φορά δεν μας ευχαριστήσατε. Γιατί αυτό; Για νην Παπαγιάννη. Φαίνεται ότι δεν είμεθα αρκετά σαφείς στην προηγούμενη μας απάντηση. Το διήγημά σας δεν είναι δημοσιεύσιμο γιατί εκτός του ότι έχει φοβερά κοινό θέμα δεν είναι καθόλου καλά γραμμένο. Θέλετε μερικά αποσπάσματα; Ευχαριστώ: «πάνο στην ονειρώδη ηλικία των είκοσι λουλουδιών μου χρόνων». «Βουτηγμένη ολόσωμη μέσα στα άμυθτα πλούτη» «Κάποιος που διαρκώς σε αναλογίζεται» «Κρυαδερή νύχτα» «όνειρώδεις γάμπες που μοιάζαν σαν δυο τρομαγμένα αρνάκια». κ.τ.λ. κ.τ.λ. Άντ. Σ. Έγκρινται. Ντόλλυ. Δεν είναι άσχημα τα σκίτσα σας, έχουμε όμως την γνώμη ότι πρέπει να σπουδάσετε ακόμη αν θέλετε να εργασθείτε επαγγελματικώς. Πάντως για την συνεργασία δεν υπάρχει πρόβλημα. Μ. Γάκην. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Το ποιήμα σας δυστυχώς άτεχνο. Διαβάστε προτού ξαναγράψετε. Λιλίκαν Σωτηρίου. Δεν είναι πολύ καλογραμμένο το ποιήμα σας. Του λείπει η αρμονία από πάντων. Έχει όμως ένα-δυο στίχους αρκετά καλούς που δείχνουν ότι μπορείτε να γράψετε καλύτερα. Τάνια. Και πάλι δεν μας ικανοποίησε το «Πρώτο φίλημα». Πάρτε κανένα άλλο θέμα. Τάκη Ν. Μυρούντιον. Σχετικά καλύτερη η

γλώσσα του τελευταίου πεζού σας. Δεν είναι όμως ακόμη στρωτή. Αφήστε το γράψιμο λίγον καιρό και περιορίστε στο διάβασμα όπου να συνθησίζετε τη δημοτική. Γιόργον Σκανδαμην. Πολύ άσχημα τα ποιήματά σας. Έχουν άπειρες ασυναρτησίες και τεχνικά λάθη. Έμμ. Ν. Καμπούλακη ν. Έγκρινται ο «Καλλιτέχνης» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Άντ. Παπαντωνόπουλον. Έκείνο που καταστρέφει κυρίως τα ποιήματά σας είναι το ότι μεταχειρίζεστε ώριμες εκφράσεις κακώς, και αντιποιητικές — όπως λ.χ. ο κήπος, ο ρημόδρομος άβυσσος μεριές, ή χελιδονίσια σμήνη κ.λ.π. — που καταστρέφουν τη μουσικότητα του συνόλου. Άπεναντίας έχετε άλλες εκφράσεις στο ίδιο ποιήμα λεπτές και ποιητικές. Γιατί να υπάρχει αυτή η αντίθεση στον στίχο σας; Μιλτιάδη Τσατσάκη ν. Καλλίτερο το «Στή φύση» κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Προσέχετε από πάντων στις ρίμες. Άνδρ. Παρασκευόπουλον. Άνεπιτυχές το ποιήμα σας. Αφήστε το γράψιμο και διαβάστε καλύτερα. Μ. Κλεινάκη ν. Δεν είναι καλό το διήγημά σας, δυστυχώς. Και το θέμα του κοινότατο και το γράψιμο πολύ μέτριο και φλύαρο. Ούτε τ' ανέκδοτα δεν μας ικανοποίησαν. Κ. Δαμασκηνιώτη ν. Και το τελευταίο σας ποιήμα είναι σε παλιό στυλ γραμμένο. Φαίνεται θα έχετε επηρεασθεί πολύ από παλιούς άπαρχαίωτους ποιητές. Γράψτε τίποτα πιο σύντομο, πιο πρωτότυπο. Άκριβήν Δαββέτα. Το τελευταίο πενήταίχο του «Έφυγες» αρκετά καλό. Στο σύνολο δεν είναι δημοσιεύσιμο. Νέλλην Σόβαν. Έγκρινται.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON
I. M. KARABITHS
Ειδικευθείς έν Παρισίοις. Έξέτα-
σις και δι' ακτίνων RONTGEN
Βούλγαρη 9 Τηλ. 25-125

SCHERK

Scherk Face Lotion

(Λοσιόν για το πρόσωπο)

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

TO KRATON Dea

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Δρ. 1.—
» Άμερικης	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρρομηλίγκον 17)

ται το «Σ' αγαπώ» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Ηλίαν Ταγκόπουλον. Δεν είναι πολύ άσχημα γραμμένο. Το θέμα του όμως είναι άφορητα κοινότατο. Η «Έβδομάς» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Άπόστολον Τζάκον. Πολύ κουραστική ή αφήγηση ίσως γιατί το θέμα είναι πολύ τετριμμένο και το γράψιμο όχι και τόσο στρωτό. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Κ. Πετροχωρίτη ν. Ευχαριστούμε θερμάτα για τα καλά σας λόγια και για το ενδιαφέρον σας. Άπό τα ποιήματά σας καλύτερο το «Θάβηλα» και αυτό όμως έχει αρκετές ατέλειες που το κάνουν μη δημοσιεύσιμο. Η «Γυμναστική» πολύ κατώτερο.

(Και σεις μπορείτε να ένω-
φεληθήτε. Τα μαύρα στίγ-
ματα και ή διάφορες ακα-
θαρσίες θα εξαφανισθούν
γρήγορα από το πρόσωπό
σας. Ένα νεανικό, λείο και
ολοκάθαρο δέρμα θα είναι
ή ανταμοιβή σας. Μόνον
σας συνιστώμεν χρήσι τα-
βερική. Είς φιαλίδια των 8ρχ.
35.— (τσάντας), 55.—, 90.—
και 175.— ● Εάν κατά την
ήμέρα συνειθίζετε μια κρέ-
μα λευκή, όχι λιπαρά, τότε
μεταχειριζήτε άδιστακτως
την κρέμα Triseno του
Scherk. Είς σωληνάρια των
8ρχ. 35.— και 50.— Επίσης
είς βάζα των 8ρχ. 70.— και
125.— ● Γενικός. Άντηνος
Π. Ι. Μαγκριώτης, Έρμολ
Νίκης 10. Τηλέφ. 262739

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Κεφαλλονιτάκι. Να μη πλύνετε με ζεστά νερά, αλλά πάντοτε με νερό θερμοκρασίας δωματίου. Πρωί και βράδυ μετά το πλύσιμο να χρησιμοποιήσετε την κάτωθι λοσιόν αρχίζοντας άραιωμένην (μισό λοσιόν και μισό νερό) και πυκνώνοντας σιγά-σιγά, ούτως ώστε σ' ένα μήνα να τη μεταχειρίζεσθε αλυσία.

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »

Κρέμα την έξης:

Eau de roses	25 gr.
Suc de bulbe de lis	5 »
Cire blanche	7 »
Teint. de benjoin	2,50 »
Alun pulverise	1,50 »

Για το μoustάκι γράψτε στον κ. Λαδά να σας στείλη την άποψιλωτική του πομάδα.

Φουντωμένη Άμυδαλιά. Την Κομοφίλιν για τα μαλλιά θα την βρείτε άσφαλώς στού Άθτου Σταδίου 13 όπου υπάρχει πάντα παρακαταθήκη.

Χρυσούλα ν. Ταγκουλ. Γύθειον Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Πονεμένη φυματική. Να αγοράσετε από το φαρμακείο Άθτου (Σταδίου 13) λιπαρά μορφή της πομάδας. Χαρέμ. Είναι πολύ φθηνή και θα σας κάνει πολύ καλό στην περίπτωσή σας. Τα μαλλιά σας πώς πάνε; Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Ψυχικώτισσαν Β. Φ. Να πλύνετε πάντοτε με χλιαρό νερό και να μη εκτίθεσθε στο ψύχος δίχως κρέμα. Πρωί και βράδυ μετά το πλύσιμο, θ' αλείφετε—μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στη λοσιόν που σας δί-
δω και την οποία θα κάνετε μόνη σας τη στιγμή της χρήσεως, —το πρόσωπο, έντονότερα όμως τα μέρη των πανάδων. Μισό κουτάλι του καφέ δέυζενε, μισό λεμόνι, και ένα όλόκληρο γάλα. Δίς της έβδομάδος άσπράδι αυγού και μετά 10 λεπτά καθάρισμα με βαμβάκι βουτηγμένο σε ζεστό νερό. Κρέμα την έξης:

Eau	250 gr.
Petales de roses (Secs) 1/2 poignée	
Fleur de primevere	
Racine de suspentaire	6 gr.

Μετά δίμηνον κούρα ξαναγράψτε μου. Μια δυστυχισμένη Θεοσκή ν.

Άντι να με ευγνωμονήτε σας συνιστώ να με παρακολουθήτε: Όπως με τη λοσιόν που σας συμβούλευσα είδατε να στερώνη ώρα ή πούδρα, έτσι αν άποφεύγατε τα άτιμολούτρα και τις άλλες περιττολογίες θα είχατε θεραπευθή άπ' όλα. Τόσο έχω όσο και ο κ. Λαδάς, διαρκώς γράφωμε ότι όσο σπάτε τα σπυράκια και τα μπιμπίκια τόσο αυτά πολ-
λαπλασιάζονται. Σας παραπέμπω σε όσα και άλλοτε σας συμβούλευσα και μετά ένα μήνα αύστηρης κούρας ξαναγράψτε μου. Έσωτε-
ρικώς θα πάρετε 40 σταγόνες μεσημέρι και 40 βράδυ από του φαγητού από το Calcium liquide Spes.

Λιάναν Π. Γ. Πάντε όλα τα έλλα και αντί να βρέχετε με πολλά νερά τα μαλλιά σας, το μόνον προί να τα ραντίζετε έλαφρώς με το κάτωθι φάρμακο, κάνοντας έλαφρό μασάζ.

Alcool	50 gr.
Naptol	5 »

Το δε βράδυ επίσης μασάζ και ράντισμα με το κάτωθι φάρμακο:

Camphre	25 gr.
Eau de vie	250 »

Κάθε είκοσι μέρες, όχι συχνότερα, πλύν-
μο με κατραμοσάπουνο καλό. Επίσης μια
σειρά ενέσεων Τονοζάν. Θα κάνετε μια την
ήμέρα υποδορείως. Μετά δυο μήνες ξανα-
γράψτε.

ΛΟΡΑ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑΝ ΦΟΡΒΙΑ

Άντι να σας
την έπαινέσωμεν
προτιμώμεν να
σας δώσωμεν το
μέσον να την δο-
κιμάσετε.

Ζητήσατε από
την αντιπροσω-
πείαν έν δείγμα
εις την άπόχρω-
σιν της άρεσκεί-
ας σας. Θα έν-
θουσιασθήτε και
θα την συστήση-
τε εις τας φίλας
σας.

Η Πούδρα ΦΟΡΒΙΑ άρωματισμένη με το θαυμασίον
«5 fleurs» πωλείται εις τα καλά καταστήματα:

Το μεγάλο κυτίον προς Λραχ. 55.—και
» μικρό » » » 35.—

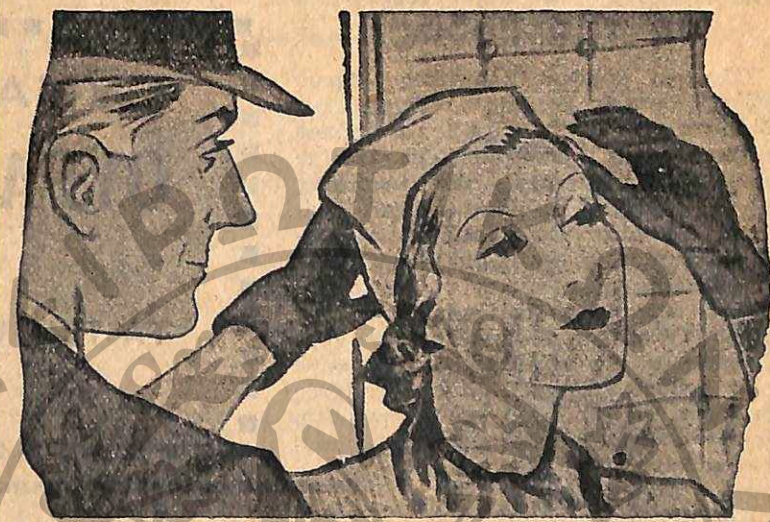
Γεν. Άντιπρόσωπος καθ' όλην την Ελλάδα

ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΑΙΟΛΟΥ 31—Τηλ. 25-202.

Ο διάλογος πριν από τον περίπατο.

...Ναι, αγαπητέ μου φίλε, και όμως ηούχασα...
Άλλοτε το δέρμα μου ήτο τεντωμένο και έγουάλιζε σαν
να του είχα περάσει ειδικό βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δεν
ήδύνατο να συγκρατήσει την πούδρα και δεν έκαμα άλλο
από το να πουδράρωμαι συνεχώς.
Σήμερα όμως, που χρησιμοποίηω την πούδρα ΡΕΑ, κατε-
σκευασμένη με υλικά τα όποια, όχι μόνον δεν προκαλούν
γυαλάδα, αλλά σχηματίζουν στο δέρμα μίαν επιφάνεια
ματ έχω πιά ηούχασει.
Καμία άλλη πούδρα έως σήμερα δεν μου έδωκε τα καλά
άποτελέσματα της πούδρας ΡΕΑ.

Η πούδρα ΡΕΑ, προίον της Άρωματοποιίας
Cana, εύρίσκεται εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

Μπορείτε και σεί να αποκτήσετε ΧΡΩΜΑ ΘΕΛΚΤΙΚΟΝ

**Νέον μυστικόν τῆς
πούδρας πού χαρί-
ζει δαμπή απόχρω-
ση τῆς μόδας**

Όλοι αἱ κομψαὶ Ἑλληνίδες ἔχουν χρώμα ὥραιας θαμπῆς ἀποχρώσεως. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡδραν τὸν τρόπον νὰ ἀποκτήσουν ἐπιδερμίδα μετ'ελείαν θαμπάδα, ἀπὸ ἀπλάγμένη ἀπὸ γυαλάδες ὀλην τὴν ἡμέρα. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ συνίσταται εἰς μίαν νέαν βραβευμένην μέθδον Τοκαλόν, μετ'ὴν ὅποιαν ἡ **MOUSSE DE CREME** ἀναμειγνύεται σὲ λεπτοτάτη πούδρα περασμένη ἀπὸ τρία μετ'άλλιν φιλτρα. Γ' αὐτὸ ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ πέντε φορές περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλῃ πούδρα. Δὲν ἀφίνει κανένα ἴχνος γυαλάδας εἰς τὸ πρόσωπο ἢ τὴν μύτη, ἀκόμη καὶ ὅταν χορεύετε σὲ ὑπερθερμασμένη αἴθουσα ἢ βγαίνετε μετ' ὀμίαν ἢ ἀνεμο. Ἡ **MOUSSE DE CREME** ἐμποδίζει τὴν πούδρα Τοκαλόν ν' ἀποξηράνῃ τὰς ἐλαϊώδεις φυσικὰς ἐκκρίσεις τῆς ἐπιδερμίδος, ὅπως τὸ κάνουν οἱ κοινὰς ποῦδρες πού καθιστοῦν τὴν ἐπιδερμίδα ξηρὰ καὶ χοντροειδῇ. Ἐάν ἐπιθυμῆτε νὰ ἔχετε θαυμάσιο καὶ θελκτικὸ χρώμα, σὲ ὅποιο κανένας ἀνδρας δὲν ἀντιστέκεται, ἀγοράσατε σήμερον ἓνα κουτί πούδρα Τοκαλόν. Διαπιστώσατε πὺς διαφέρει ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας πούδρες, διότι ἡ **MOUSSE DE CREME** εἶναι μυστικὸ ἀποκλειστικὸ τῆς πούδρας Τοκαλόν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Πραξιτέλους 42 Ἀθῆναι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» διακαίεται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μετ' ἐν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἐσωκλείοντες καὶ δρ. 50 εἰς τὸ Ἰατρεῖόν του, Ἀγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρῆς. Ἐκεῖ δέχεται καθ' ἐκείστην πλὴν Κυριακῆς 6-7 μ. μ.

Φερδινάνδον. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἐννοεῖτε λέγοντας «δὲν εἶναι πικρὸ, ὅσο ἐπρεπε». Νομίζω ὅτι στὴν προκειμένη περίπτωσιν δὲν ὑπάρχει μέτρο. Ὡστε δὲν ὑπάρχει καὶ λόγος νὰ ἀνησυχήτε. Ἐκτὸς ἀν συμβαίῃ τίποτε ἄλλο τὸ ὅποιον φαντασθήκατε ὅτι μποροῦσα νὰ τὸ μαντεύσω ἐγώ. Ὁπωσδήποτε ἐφ' ὅσον βρίσκεσθε σ' αὐτὴ τὴν ἀμφιβολίαν καλὸν εἶναι νὰ κάμετε μερικές ἐνέσεις Ἀνδροστίνης, (δύο κυττάρια). Ἐπίσης καλὸν εἶναι νὰ πάρετε καὶ λίγη Φυτίνη Σίμπα, πρὸ πάντων ὅταν βρίσκεσθε σὲ μέρος πού δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίς ἐνέσεις. Τότε τὰς ἀντικαθιστάτε μετ' ἐν Φυτίνῃ. Ὡστερ' ἀπὸ λίγες μέρες μοῦ ξαναγράψετε πάλιν. Σὰς παρακαλῶ μόνο νὰ εἰσθε πρὸ σφύης.

Χαράλαμπος Πουλιᾶκην. Γιά νὰ ἀπαλλαγῇτε τελειωτικὰ ἀπ' αὐτὸ πού σὰς βασανίζει εἶναι λίγο δύσκολο, μπορεῖτε ὅ-

μως νὰ μετριάσετε τὸ κακὸ. Γιά νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε τὰς ὁδηγίας μου: κάθε πρωὶ θὰ παίρνετε ἓνα κομμάτι θαμβάκι καὶ ἀναταράξετε τὸ μπουκάλι μετ' ὅσον φάρμακο πού σὰς γράφω θὰ βρῆχετε τὸ θαμβάκι καὶ θὰ τρίβετε τὰς ρίζας τῶν μαλλίων ἀσέτως ἂν εἰσθε λουσιμένοι ἢ ὄχι. Μετὰ τὸ λούσιον καλὸ εἶναι νὰ τρίβετε λίγο τὰς ρίζας τῶν μαλλίων μετ' ὀλίγο ξύδι.

Τὸ φάρμακον εἶναι:

Alcool pur	150 gr
Resorcine	5 »
Acide salicylique	1 »
Teint. de quinquina	) ἂ ἂ
» de cassia	) 15 gr.
Nitrate de pilocarpine	0,25 cent
Teint. de Benzoin	5 gr.
Huile de ricin	25 »

Διάννα. Μ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν πού εἶχα νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω δὲν τὸ κατορθώνω. Γράψετε τόσο ἀανάληπτα ὥστε μόνον τελείως ἀδύνατο νὰ προσανατολισθῶ καὶ νὰ μπορέσω νὰ θγάλω συμπέρασμα ὥστε νὰ σὰς ἀνακουφίσω.

Πρῶτα-πρῶτα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί κάμνετε πάντα ἐμετὸ μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ ἰδίως ὅταν πίνετε νερό. Εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμετε μιὰ ἀκτινοσκόπηση τοῦ στομάχου καθὼς καὶ μιὰ τοῦ θώρακος. Ὡτε καὶ γιὰ τὸ αἷμα πὺς ἔρχεται μοῦ γράψετε. Τί φαντασθήκατε, πὺς εἶμαι μάντις; Ἄν θέλετε λοιπὸν νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος πρέπει νὰ μοῦ στείλετε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀκτινοσκόπησης τοῦ στομάχου καὶ τοῦ θώρακος. Ἐως ὅτου ὅμως μοῦ στείλετε ὅλα αὐτὰ καὶ σὰς ἀπαντήσω καλὸν εἶναι νὰ πάρετε λίγο Σαρμπὸν Μέρκ, σύμφωνα μετ' ἐν ὁδηγίᾳ του. Σὰς τονίζω καὶ πάλι ὅτι οἱ ἀκτινο-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

Διὰ σᾶς, εὐγενὲς Κυρία!

Ἐπιτυχάνετε Ὑγιᾶ, νεανικὴν καὶ ὥραιαν χροιάν, ἐάν τρίβετε τὸ δέριμα σας

μετ' Ὑγιανῆς NIVEA

Ἡ NIVEA εὐνοεῖ τὴν δημιουργίαν τοῦ χρωματισμοῦ «PIGMENTS», ὅστις δίδει εἰς τὸ δέριμα τὸν τόσον πολύτιμον ὥραιον ζωηρὸν τόνον. Αὕτη καθιστᾷ τὸ δέριμα λεῖον καὶ ἀνευ ρυτίδων καὶ ἐπαυξάνει τὴν ἀντοχὴν του ἐναντίον τῶν βλαβερῶν ἐπιδράσεων.

σκοπήσεις εἶναι ἀπαραίτητες.

Ἀπελπισμένον Σπαρτιατὸ-καῖδο. Φάρμακον ἀποτελεσματικὸν γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει. Ἡ κατάστασίς σας δὲν εἶναι παθολογικὴ οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτες καταστροφάς. Προκαλεῖται ἀπὸ μιὰ νοσηρὰ φαντασία γιὰ τοὺς νέους καὶ ἀπὸ τὴν νευρικὴν ἀδυναμία ὅταν πρόκειται γιὰ ἄτομα μεγαλειτέρης ἡλικίας. Ξαναπάρετε ὁπωσδήποτε τὸ φάρμακον πού σὰς εἶχα γράψῃ τότε. Ἐπὶ πλέον κάμνετε καὶ μερικές ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 0,002, μέρα παρὰ

μέρα καὶ ἔπειτα θὰ κάμνετε ἐνέσεις Ἀνδροστίνης (δηλ. 18 ἐνέσεις Στρυχνίνης καὶ 18 Ἀνδροστίνης). Μετὰ θὰ πάρετε δύο κουττὰ Φυτίνης πού θὰ τὴν χρησιμοποιήσετε σύμφωνα μετ' ἐν ὁδηγίᾳ. Μετὰ 1 μῆνα ξαναγράψτε μοῦ.

Τεθλιμμένον Μνηστῆρα. Εἶμαι κατάπληκτος ἀπὸ ὅσα μοῦ γράψετε. Περιμένα διαφορετικὴ συμπεριφορὰ ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον μορφωμένο, ὅπως φαίνεσθε ἐσεῖς. Ὁπωσδήποτε, γιὰ τὸ πρῶτον πού με ρωτᾷτε σὰς ἀπαντῶ ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πού λέτε,

πρέπει οἱ βλάβες νὰ εἶναι μεγάλες. Γιά τὸ δεύτερον σὰς λέγω ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου ὑγιεινὸ, ἀπειναντίας εἶναι πολὺ καταστρεπτικὸ, γιὰ τὴν γυναῖκα. Ὡς γιὰ τὸ τρίτον, τὸ πρᾶγμα πᾶ εἶναι ἀχαρακτηριστὸ καὶ ἀνάξιο ἀνθρώπου πού ἔχει ἔστω καὶ μιὰ στοιχειώδη ἀξιοπρέπεια. Ἄν δὲ φείδεσθε τῆς νέας αὐτῆς, πού ὅπως λέτε εἶναι καὶ ἀρρωστη, πρέπει νὰ σταματήσετε ἀμέσως, δίδοντάς της καὶ τὰς ἀνάλογες συμβουλὰς γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα τὸ ἀντίθετον θὰ ἦταν ἐγκληματικόν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ-
ΤΩΝ LE MAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - Ὠτορινολαρυγγολόγος
Πατησίων 59 - Ἀθ. Τηλ. 20-562

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ-
ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ**

Ριζική, ἀνώδυνη καὶ ἀνευ οὐδεμιάς βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαιρέσεις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλῶσιν μετ' ἐν τελευταίῳ μηχανήμα διαθερμίας ὑπὸ ἐιδικῷ ἱατροῦ: ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ.
τηλεφ. 27.420

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Ἡ νέα ἐπιστῆμη ἀπέδειξεν ὅτι ἐκτομῶν μικρῶν μορίων ἐπικάλυπτουν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὀδόντων καὶ προκαλοῦν τὸ κιτρίνισμα αὐτῶν, τὸ ὅποιον καμία συνήθης ὀδοντοκρεμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαλείψῃ. Δι' αὐτὸ «συνιστῶμεν τὴν **ΚΟΛΥΝΟΣ** ἐπὶ ξηρᾷ γήκρας». Μετ' ὅσον πρῶτον βουρτσίσαι τὰ δόντια σας γίνονται ἀπιστεύτως λευκά καὶ στιλπνά τὰ δὲ ὅλα σας ἐξυγιαίνονται τελείως.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς **ΚΟΛΥΝΟΣ** ὁφείλονται εἰς δύο παράγοντας: Πρῶτον: ἡ **ΚΟΛΥΝΟΣ** περιλαμβάνει τὰ καλλίτερα ἀναγνωρισμένα

παρὰ τῆς ἐπιστήμης συστατικὰ τοῦ καθαρίσματος καὶ στιλβάματος. Δεύτερον: ἡ **ΚΟΛΥΝΟΣ** δὲν χρησιμοποιεῖ παρὰ συστατικὰ πρῶτης ποιότητος μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αὐτὴ τὴν νέα μέθοδον ἢ ὅποια καθιστᾷ τόσο γοηγορὰ γυαλιστερὰ τὰ θαμπὰ καὶ ἀποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, 11115 ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ δολοφονία τῆς στάρ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 23)

ραλάβω δύο-τρεις ἀνθρώπους μου γιὰ νὰ προβῶ σ' ἄλλες συλλήψεις.

Οἱ δύο ἄντρες σηκώθηκαν ἀλυσσοδέτοι μὲ τὴν ἴδια χειροπέδα. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» φαινόταν πολὺ ἥρεμος. Μόνο πού ἔκανε μιὰ ἀπότομη χειρονομία τὴν στιγμή πού σηκωνόταν, γιὰ νὰ διώξῃ ἕνα κουνούπι ἀπὸ τὴν μύτη τοῦ Σοῦμερ καὶ ἀπὸ τὴν χειρονομία ἐκείνη κατατρόμαξε ὁ ἀστυνομικός.

Ξαφνικά, ἐνῶ οἱ δύο ἄντρες ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ μέγαρο, ἀκούσθηκε τὸ αὐτοκίνητο τῶν Ἑλντεν πού σταματοῦσε στὴν πόρτα. Οἱ δύο ἄντρες κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα βαρὺ παραπέτασμα καὶ ἀκούσαν τὸ ξέγυος Ἑλντεν ν' ἀνεβαίνει τὴν μαρμάρινη σκάλα συζητώντας ζωηρά. Τὸ ξέγυος δὲν προχώρησε στὸ δεύτερο πάτωμα. Ὁ Ἑλντεν ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς διδλιθῆκης καὶ ἔσπρωξε μέσα σ' αὐτὴν μὲ θαναυσότητα τὴν γυναῖκα του. Ἐκεῖ μέσα ἡ συζήτηση ἐξελίχθηκε σὲ ζωηρὴ λογομαχία, ἀκούσθηκε ἕνα ράπισμα καὶ σχεδὸν ἀμέσως μιὰ πιστολιά. Οἱ δύο ἄντρες ἔτρεξαν στὴν κλειδαρότρυπα καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴν εἶδαν τὴν Κάθριν ξαπλωμένη κατὰ γὰρ. Μιὰ λουρίδα αἵματος πού κατέβαινε ἀπὸ τὸν δεξιὸ κρόταφό της εἶχε κίχλας σχηματίζει λίμνη γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Ὅσο γιὰ τὸν Ἑλντεν, τὴν κῦτταζε σὰν ἀποβλακωμένος κρατώντας ἀκόμη τὸ πιστόλι του.

Ὁ Σοῦμερ ἀνοίξε ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ προχώρησε πρῶτος παρασύροντας τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα». Ὁ τελευταῖος ὅμως, ἐνῶ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκολουθοῦσε σὰν ἀρνάκι, ὀπισθοχώρησε ξαφνικά κατὰ ἕνα θῆμα καὶ τραβώντας τὴν πόρτα ὀρμητικά, τὴν ἔκλεισε στὸ χέρι τοῦ Σοῦμερ. Μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ μιὰ βλαστήμια ἀκούσθηκαν πού τις διαδέχθηκε ὁ μεταλλικὸς κρότος τῆς χειροπέδας πού ξεκλειδωνόταν. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» κρατώντας αἰχμάλωτο τὸν Σοῦμερ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόρτας, εἶχε ξεκλειδώσει τὴν χειροπέδα μὲ τὸ κλει-

δι τοῦ Σοῦμερ, πού τοῦ τὸ εἶχε πάρει σὰν τελειὸς λωποδύτης πού ἦταν καίταχυδακτυλογράφος, τὴν στιγμή πού τοῦδιωχνε τὸ κουνούπι ἀπὸ τὴν μύτη! Χαλάρωσε κατόπιν τὸ πιάσιμο τῆς πόρτας καὶ ὅταν ὁ Σοῦμερ τράβηξε τὸ χέρι του βλαστημώντας, τὴν κλείδωσε καὶ κατέβηκε τρία-τέττα τὰ σκαλοπάτια.

□ □

Τὸ ἴδιο μεσημέρι, ὁ Σοῦμερ ἔμπαινε ἐνθουσιασμένος στὸ σπίτι τοῦ Μάρτεν Ντάλ ἐνῶ ὁ Μπίλκιγκ σεβρίζε τὸ γεῦμα στὸν κύριό του:

—Μάρτεν! Δέχομαι συγχαρητήρια! Ἐξίχνιασα τὴν ὑπόθεση Μπίρκεν.

—Μπράβο Σοῦμερ! Πῶς αὐτό;

—Μεγάλη ἱστορία! Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι οἱ τρεῖς δολοφόνους δὲν πέσανε ζωντανοὶ στὰ χέρια μας! Εἶχα πάρει δύο-τρεις ἀρχαίους

ἀστυνομικοὺς μαζί μου πού πυροβόλησαν ἀμέσως οἱ ἡλίθιοι καὶ τοὺς σκότωσαν! Καταλαβαίνεις... Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μιλήσουν καὶ τὸ κοινὸ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ μυστήριό αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Αὐτὸ δὲν μὲ συμφέρει βέβαια ἀλλὰ ὅπωςδήποτε ἡ δικαιοσύνη ἐκανοποιήθηκε.

—Ὅπωςδήποτε.

—Σοῦ φέρνω καὶ μιὰ ἄλλη σπουδαία ἐνδειση.

—Ποιά;

—Γνώρισες τὴν Κάθριν Ἑλντεν, τὴν μοιραία ἐκείνη καλλονή;

—Ναί. Χθὲς βράδυ χόρεψα μάλιστα μαζί της.

—Ἡ καὶ μὲν! Ἐπασγε ἀπὸ χρονία νευρασθένεια καὶ ἠττοκτόνησε μόλις γύρω σπῆτι της!

—Τί μοῦ λές;

—Ναί ἡ κακομοίρα!

—Καί, δὲ μοῦ λές; Σὲ βοήθησε καθόλου ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» στὴν ἐξιχνίαση τῆς ὑποθέσεως Μπίρκεν;

—Ἄ! μπᾶ! μπᾶ! Τὴν ἐξιχνίασα ὁλομόναχος!

—Μπράβο Σοῦμερ! Κάτσε τώρα νὰ ἁμ.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἄσφραξ, ταχέως καὶ ριζικῶς
"Ὅχι κόκκινα λέπια
εἰς τὰ χεῖλη σας.

Ὁ νέος τρόπος κατασκευῆς τοῦ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρησιμοποίησιν ὕδατος καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν κόκκινα λέπια στὰ χεῖλη.

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Canal**, διαρκεῖ 24 ὥρες.

Ἄσφραξ, ταχέως καὶ ριζικῶς

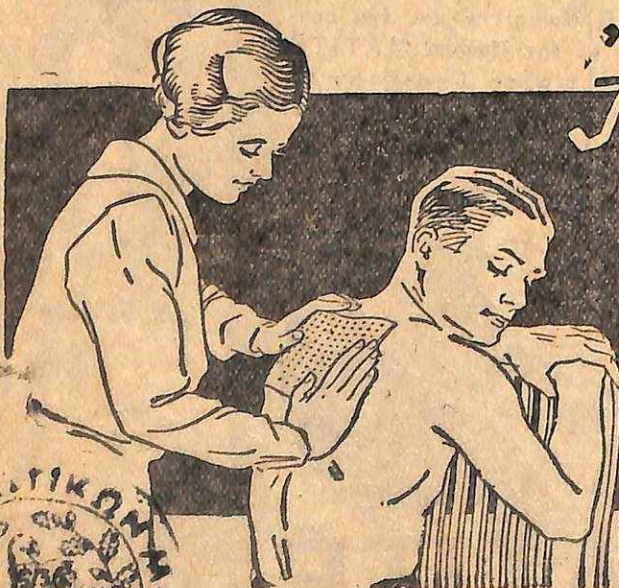
ἐνεργεῖ τὸ Ἐμπλάστρον Λέοντος κατὰ τῶν ρευματισμῶν, ἀρθρίτιδος καὶ ὀσφυαλγίας. Ἀμέσως μετὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐμπλάστρου γίνεται αἰσθητὴ μία εὐχάριστος θερμότης, ἡ ὁποία εἶναι συνέπεια ἐπαυξήσεως τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Τὸ πάσχον μέρος τοῦ σώματος, διὰ τῆς ὑψημένης κυκλοφορίας τοῦ αἵματος εἰς αὐτό, παραλαμβάνει τὰς θεραπευτικὰς οὐσίας τοῦ Ἐμπλάστρου καὶ δι' αὐτῶν διαλύει τὰ ἐν αὐτῷ δηλητηριώδη ἅλατα καὶ τὰ ἀποβάλλει. Τὸ Ἐμπλάστρον Λέοντος εἶναι τελείως ἀβλαβές.

Ζητήσατε τὸ γνήσιον ἘΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΛΕΟΝΤΟΣ.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΜΗΝΥΤΩΡ

Κάθε λεία

PERMANENTE

ΟΥΛΟΙΝΕΙ

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ Δ.ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23-208